

De Stem in mijn Hoofd

"Sta Op, Sta Op"

De Stem in mijn Hoofd

"Sta Op, Sta Op"

D. Carter

De Stem in mijn Hoofd
“Sta op, Sta op”

Copyright © 2024 D. Carter
Carter, D.

Druk: Pumbo.nl

Populaire fiction algemeen
ISBN 978-94-6481-950-2
NUR 340

Inhoud

Voorwoord 6

Het verhaal 9

Curaçao 1987 10

Koninging Julianabrug 22

De Koepel 28

Esserheem 34

De Rode Pannen 48

PI de Geerhorst 54

Voor de tweede keer naar Curaçao 73

Rotterdam, Limburg en Amsterdam 81

Begin 1994 land ik met de KLM in Suriname 92

Brownsberg km 106 96

De Alfa en de Omega 104

Zinky 110

Aan alles komt een eind 119

Bovennatuurlijke krachten 128

De stem in mijn hoofd 132

De nieuwe huurder 137

Ik stop in één keer met gebruiken 142

Cold Turkey 148

De Bijbel 154

Voorwoord

In het jaar 2000 zet een stem in mijn hoofd mij aan om een boek te gaan schrijven over eeuwenoude opgebouwde gewoontes, zoals de 9-tot-5-mentaliteit, religies, politieke opvattingen, universiteitsbelangen en tradities. Vervolgens begon ik over mijn levensstijl te schrijven en de belevenissen die ik heb meegemaakt in Nederland, Suriname en Curaçao. Het zijn korte gebeurtenissen die elkaar snel afwisselen. Tussen dit schrijven door begon ik het echte verhaal neer te pennen die ik DE ALPHA & OMEGA (De Stem in mijn Hoofd “Sta op, Sta op”) noem en gaat over de stem in mijn hoofd, waar dit boek over gaat.

Veder heb ik voor De Stem in mijn Hoofd twee andere boeken uitgegeven:
1. Laten we beginnen bij het begin van de westerse beschaving, uitgegeven in 2021
2. Fa -Waka- Sranangmans, uitgegeven in 2023

Bij het schrijven van mijn boeken liep ik tegen een lastig obstakel aan, namelijk mijn dyslexie. Hierdoor is het voor mij niet alleen moeilijk om woorden correct te spellen, maar ook mijn woordenschat zit mij soms in de weg in de vorm dat ik mijn gedachten niet goed op papier kan zetten. Verder maak ik veel grammaticale fouten, soms loopt de ene zin door de ander en maak ik zinnen niet af. Om deze reden heb ik veel research gedaan op allerlei websites, blogs en nieuwsartikelen. Bij het zoeken naar de juiste woorden en zinnen om mijn ideeën en inzichten wel op papier te krijgen, heb ik door middel van deze research gezocht naar mensen die zinnen schreven die ik in gedachten voor me zag maar zelf niet kon schrijven of formuleren.

Deze woorden en zinnen ben ik vanaf het jaar 2000 overal en nergens vandaan gaan halen.

Ik wil daarom graag mijn dank uitspreken aan alle personen die mij met hun woorden hebben geïnspireerd en mijn boeken compleet hebben gemaakt. Wellicht komt er soms een onderwerp in één van mijn boeken ter sprake waarvan u denkt dit herken ik. Ik hoop dat u zich dan vereerd zal voelen dat uw tekst heeft bijgedragen aan het schrijven van mijn twee eerste boeken.

Dit boek, De Stem in mijn Hoofd "Sta op, Sta op", komt geheel uit mezelf. Het schrijven van dit boek begon al in het jaar 2000. Ik heb er 24 jaar over gedaan om het af te krijgen en uit te geven.

Tot slot wil ik nog mijn vrouw bedanken, de wakamans en de penoze van Amsterdam.
De wakamans en de penoze van Amsterdam zijn personen waar ik mijzelf in herken. Ze zijn voor mij altijd de ondernemers achter de schermen geweest die de sfeer bepaalden in het uitgaans- en nachtleven van Amsterdam, met name op de Amsterdamse Wallen. Deze personen hebben met hun bedrijven en visie hun bijdrage geleverd aan het feit dat de mensen over de hele wereld naar Amsterdam komen, en zij zijn het die de Wallen tot een wereldwijde toeristische trekpleister hebben gemaakt. Het toerisme in Nederland zou zonder de Amsterdamse Wallen en de penoze niet eens in de buurt komen van wat het nu is. Ik wil graag zien dat ook zij de plaats krijgen die ze verdienen, want ik heb de overtuiging dat zij het zijn die mij de weg hebben gewezen om mijn boeken te schrijven. Bovendien vind ik het buitengewoon waardevol dat ook u de verhalen van de boegbeelden van het Amsterdamse uitgaans- en nachtleven, met name de Wallen, leert kennen om dat door te geven aan de volgende generatie.

De wereld draait namelijk niet alleen om konings, politieke partijen, kerken en universiteiten.
Naar mijn lieve vrouw Anika gaat de eer uit, want zonder haar zou ik deze boeken nooit kunnen schrijven. Zij is degene die letterlijk elk woord en elke zin heeft verbeterd en de boeken heeft gevormd tot wat ze nu zijn.

Het verhaal

Hetgeen dat ik nu ga vertellen is echt gebeurd of misschien alleen in mijn hoofd. Het begint in het jaar 1995 in Paramaribo als ik op een dag een stem in mijn hoofd hoor die zegt ”Sta op, Sta op”. Met een luide stem in mijn hoofd word ik op een vroege ochtend (4:30 uur) wakker geroepen. Maar als ik mijn ogen opendoe is er niemand. Voor de zekerheid ga ik toch maar niet meer slapen, omdat ik de stem duidelijk in mijn hoofd hoorde. Uit angst doe ik het licht aan en ga lezen in de bijbel die ik vind in het nachtkastje naast mijn bed. Kort na deze ervaring verhuis ik terug met de bijbel (die ik mee steel) naar het huis waar ik voorheen woonde en voor vluchtte. Vijf jaar later als ik terug ben in Nederland, hoor ik voor een tweede keer in de vroege ochtend als ik lig te slapen een stem in mijn hoofd. Nou weet ik niet of ik ben opgestaan, maar ik weet wel dat ik die dag heb besloten om over de situatie na te gaan denken die dit kan hebben veroorzaakt. Verder zoekend in mijn hoofd naar een verklaring waar de stem vandaan kan komen, besluit ik een boek hierover te schrijven. Mijn onderzoek naar een verklaring waar de stem in mijn hoofd vandaan komt begint in het jaar 1987.

Curaçao 1987

In het jaar 1987 word ik gevraagd in discotheek de Schakel in Amsterdam op het Leidseplein of ik naar Curaçao wil gaan om een koerier op te zoeken die het geld van mijn compagnon gestolen heeft. Zonder verder na te denken ga ik akkoord. Na wat instructies vertrek ik de volgende ochtend als de zon opkomt (brokoday) al.
In het vliegtuig van Nederland naar Curaçao leer ik twee jongens kennen (één is een Indo type en de andere een blanke Nederlander). De twee jongens gaan met hun vrouwen naar Curaçao zodat hun vrouwen in Curaçao hun rijbewijs kunnen halen (er was een tijd dat je je rijbewijs goedkoper en makkelijker kon halen in Curaçao). De reden waarom de jongens met mij beginnen te praten is omdat ik continu in het vliegtuig naar het toilet ga. In eerste instantie zeg ik tegen de twee jongens dat ik last heb van mijn buik, maar dat geloven de jongens niet. Daarom zeg ik tegen ze dat ik op het toilet cocaïne snuif en of ze dat ook willen. Ik heb de gewoonte om altijd coke bij mij te hebben als ik ga stappen, en de reis naar Curaçao betekent voor mij ook een dagje stappen. Beide jongens zijn ook coke-snuivers en vanaf dat moment gaan er nu drie mensen om de beurt naar het toilet. De vrouwen van de twee jongens zijn boos op mij. Voor we aankomen op Curaçao vragen de twee jongens waar ik logeer. Ik zeg in het centrum in hotel San Marco, waarop één van de jongens tegen mij zegt “dat is geen goed hotel”. De twee jongens bieden mij aan om bij hun hotel te komen logeren en ze willen het ook betalen. Dus voor ik voet op de Curaçaose bodem zet, heb ik twee hotels.

Aangekomen op Hato luchthaven Curaçao vragen de beide jongens aan mij of ik met ze meega naar hun hotel. Ik heb daar geen zin in en ik ga mijn eigen weg.

Ik loop naar de uitgang en omdat ik zonder koffer reis, stap ik zonder na te denken in een snorder (illegale taxi).
In de snorder zitten twee jonge jongens en ik vraag aan ze wat er valt te doen op het eiland bij de lokale bevolking. De jongens rijden mij van het ene lokale café naar de ander en bij het derde café vraag ik voorzichtig aan de jongens of ik ergens marihuana of hasj kan kopen. De snorder jongens vertellen dat op het eiland hasj bijna niet verkrijgbaar is maar ze kennen wel iemand waar ze wiet kunnen kopen. Eigenlijk wil ik snuif-cocaïne kopen omdat die twee gasten in het vliegtuig al mijn snuif-cocaïne hebben opgemaakt, maar ik durf het de snorder jongens niet direct te vragen omdat ze er erg jong uit zien. Dit is ook de reden waarom ik café in- en uitga, zo hoop ik in contact te komen met een persoon die mij aan coke kan helpen. Ik geef de snorder jongens FL25 (€11,35) om wiet voor mij te kopen. Als de snorder jongens de auto weer binnenkomen hebben ze een hele krant vol met marihuana. Ik ben van nature geen marihuana roker en denk bij mijzelf “wat moet ik met een krant vol met marihuana?”. Ik laat de snorder mij de hele avond tot middernacht rondrijden. De snorder jongens en ik gaan het hele eiland af opzoek naar snuif-cocaïne. Door het zoeken naar cocaïne zie ik het grootste gedeelte van het eiland in één dag. Als het één uur in de nacht is zeggen de snorder jongens dat ze moe zijn, en vragen aan mij wat ik nog wil doen. Ik vraag de jongens of er clubs zijn op het eiland en de snorder jongens rijden mij naar Campo Alegre, het grootste openluchtbordeel van het Caribisch gebied (Campo Alegre ook wel Le Mirage genoemd was oorspronkelijk een legerkamp en is in de buurt van Curaçao International Airport).

Hier aangekomen mogen de snorder jongens niet mee naar binnen, ze zijn te jong en bovendien hebben ze geen eens een rijbewijs. Ik ben ondertussen behoorlijk aangeschoten

maar heb nog niet gevonden wat ik zoek.
Ik ga aan de bar zitten en als het ongeveer 4:00 uur in de ochtend is vraagt een prostituee aan mij of ik met haar mee wil gaan. Daar dat ik dronken en geen snuif-cocaïne heb gevonden heb ik geen zin om naar het hotel te gaan en daarom vraag ik aan de prostituee hoeveel het is om de hele avond met haar te blijven. Het kost 100 US dollar. Als ik de volgende morgen naast de prostituee wakker word, ga ik eerst douchen. Maar als ik de douchecel uitkom zit er een grote afro-Curaçaoënaar op het bed van de prostituee. Hij kijkt boos naar mij. Ik zelf denk dat de grote afro-Curaçaoënaar de pooier is van de prostituee, maar tijd om lang na te denken wie de man is heb ik niet, omdat ik zie dat de afro-Curaçaoënaar lange pinknagels heeft net als ik (het was vroeger een mode voor de coke-snuiver om lange pinknagels te hebben, zo kon je stiekem (aan tafel) snuiven). Dit is voor mij het teken wat ik zocht om aan mijn snuif-cocaïne te komen. Ik vraag de afro-Curaçaoënaar direct op de man af waar ik snuif-cocaïne kan halen en ook vraag ik aan de Curaçaoënaar of hij een auto heeft.
De afro-Curaçaoënaar zegt dat hij een auto heeft en ook weet hij wel waar hij snuif-cocaïne kan halen. Ik ben in de wolken want ik heb in één dag gevonden wat ik zoek. Mijn dag kan niet meer stuk.

Dag twee in Curaçao
Voor de afro-Curaçaoënaar en ik snuif-coke gaan scoren, ga ik eerst naar de stad om nieuwe kleren te kopen, omdat ik zonder kleren naar Curaçao ben gekomen. Al tijdens het shoppen naar kleren kom ik bij toeval de koerier tegen die Karel heet en die mijn compagnon (de reden waarom ik naar Curaçao ga) geld schuldig is.
Ik loop op de koerier Karel af en vraag Karel waar hij mee bezig is. Verder zeg ik tegen Karel “je kan die man toch niet rippen, of wil jij je hele leven in Curaçao verstoppen, je weet dat ze je altijd zullen vinden”. Ik vraag aan Karel hoe hij dit

wil oplossen. De koerier Karel begint te huilen en geeft mij één of ander bullshit verhaal dat zijn oma is overleden en hij het geld daarvoor heeft gebruikt. Voor mij is duidelijk dat Karel liegt, maar ik krijg toch medelijden met hem. Karel is ook oprecht bang voor de afro-Curaçaoënaar die met mij mee is, omdat de afro-Curaçaoënaar, die trouwens Sandy heet, heel groot is. Ik moet lachen omdat de hele situatie best grappig is, want Karel denkt dat die afro-Curaçaoënaar Sandy mee is om hem een pakslaag te geven.
Maar ik heb helemaal geen zin en tijd om mij bezig te houden met Karel en ik vraag daarom aan Karel om een adres waar die bereikbaar is en zeg tegen Karel “ik neem contact op met Nederland over hoe verder”. Voor ik verder ga met shoppen vraag ik aan Karel of die geld heeft, omdat Karel er heel onverzorgd uitziet. Karel zegt tegen mij dat hij al een paar dagen geen geld heeft. Hierop geef ik aan Karel, de koerier die ik moest opsporen van mijn compagnon in Nederland, 100 US dollar.
Wanneer ik mijn kleren en de rest van mijn spullen heb gekocht en ook nog met toeval de koerier heb gevonden en dat in nog geen twee dagen in een vreemd land, ga ik op weg met Sandy naar het hotel San Marco dat in het centrum van Curaçao is. Ik drop mijn kleren en spullen in mijn hotelkamer en neem de lift terug naar de lobby. Sandy mag niet verder dan de lobby komen (de afro-Curaçaoënaar Sandy en ik worden echte vrienden voor het leven). Op de terugweg naar de lobby waar Sandy wacht, zie ik dat het hotel een casino heeft. Ik denk “ik ga later een gokje wagen als ik mijn snuif-coke heb gescoord”. Het is 13:00 uur in de middag als Sandy en ik naar een coke dealer gaan. Op weg hiernaartoe vraag ik aan Sandy wat een gram coke op het eiland kost. Sandy zegt FL10,- (€4,53).
Ik denk “wat goedkoop want in Nederland kost een gram snuif-coke FL100,- (€45,37) (in 1987). Ik geef de afro-Curaçaoënaar Sandy FL100,- mee en Sandy komt met 10 gram snuif-cocaïne terug. Nadat Sandy en ik onze neus hebben gepoederd, denk ik aan de twee jongens die ik in het

vliegtuig heb leren kennen en ik vraag Sandy om mij naar hun hotel te brengen. Als Sandy en ik bij het hotel aankomen zijn de twee Nederlandse jongens in het casino en ik loop naar ze toe, maar ook nu mag Sandy niet verder komen dan de lobby. Ik vind dit maar niks en denk “de volgende keer doe ik hier iets aan”. Als ik aankom bij de twee jongens die ik in het vliegtuig heb leren kennen, roep ik ze aan de kant en vraag ze waar de beloofde kamer is. De jongens lopen met mij naar de receptie en boeken voor mij een kamer. De twee Nederlandse jongens hebben echt geld, ze hebben een benzinetankstation in Duitsland. Hun vrouwen hoeven maar te piepen en krijgen waanzinnige cadeaus, alles om het vrouwtjes ego te strelen. De twee Nederlandse jongens en ik lopen naar de hotelkamer die ze net voor mij hebben geboekt. Als we alleen in de kamer zijn vraag ik aan de twee Nederlandse jongens, ook als dank dat ze hun woord hebben gehouden, of ze wat van de cocaïne willen die ik net heb gekocht. Nou dat hoef ik ze geen twee keer te vragen, ze rukken zowat het zakje met coke uit mijn handen en vragen aan mij hoe ik eraan kom. Ik schep een beetje op en zeg “ik heb zo mijn contacten” (maar dat is niet zo want ik ben hiervoor nog nooit op het eiland Curaçao geweest). De twee Nederlandse jongens vragen of zij de snuif-coke kunnen overkopen, maar hier voel ik in eerste instantie niks voor omdat ik dan weer coke moet gaan scoren (en dat is niet zo makkelijk als het lijkt, want cocaïne is in tegenstelling tot Nederland op Curaçao super strafbaar). Maar als de twee Nederlandse jongens FL1000,- in mijn hand droppen heb ik een binnenpretje, omdat ik besef dat de twee Nederlandse jongens ook moeten hebben gedacht dat de snuif-coke FL100,- per gram kost.
Ik ga met een extreem gevoel van vreugde richting de lobby en zeg tegen Sandy “jij brengt geluk”. Ik geef Sandy FL400,- en Sandy schrikt hiervan en vraagt aan mij waar hij dit aan te danken heeft. Ik leg Sandy uit dat in Nederland een gram snuif-coke ongeveer FL100,- kost en dat ik en de twee jongens dachten dat het op Curaçao ook zo is. Verder leg ik

aan Sandy uit dat de twee jongens het resort niet uitkomen, dus ze hebben geen contact met de lokale bevolking. Ze hebben dus geen idee wat de snuif-cocaïne hier in werkelijkheid kost en dat gaan we ook zo houden. Sandy en ik komen niet bij van het lachen. Na dit avontuur gaan Sandy en ik weer snuif-coke halen maar nu voor onszelf en na dit gedaan te hebben, ga ik terug naar hotel San Marco in het centrum van Curaçao. Sandy gaat wat eigen zaken regelen en we spreken het zo af: Ik zeg tegen Sandy “als je me later zoekt, ik ben hier in het hotel of in de buurt ervan”. Als ik in het hotel achterblijf ga ik direct naar het casino van het hotel. In nog geen twee uur win ik op de blackjack tafel FL1500,-, en zo kan het zomaar zijn dat ik op mijn tweede dag in Curaçao ongeveer FL2000,- heb verdiend met hosselen.
Sandy de afro-Curaçaoënaar en ik worden goede vrienden. Sandy brengt mij naar plekken waar toeristen niet komen (naar de lokale plaatsen). Zo brengt Sandy mij naar een lokale discotheek die The Tempel heet. Sandy kent de eigenaar persoonlijk en ik word voorgesteld, en ook deze clubeigenaar wordt een vriend van mij. De clubeigenaar heet Simon. Simons discotheek is niet ver van het hotel waar ik logeer.
Elk begin van de dag haalt Sandy mij op, dan gaan we eerst snuif-cocaïne scoren, daarna gaan we langs de twee Nederlandse jongens die ik in het vliegtuig heb leren kennen. Aan hen verkopen we de snuif-cocaïne door en verdelen de winst. Na dit ritueel ga ik terug naar mijn hotel in het centrum en ga ik een paar uur blackjack spelen in het casino van het hotel.
Hier win ik elke dag tussen de FL1500,- en FL2000,-, geef dan FL300,- aan de tablemanager met de boodschap dat ze dat moet delen met de rest. Ik krijg later met de tablemanager ook een vakantie-relatie, dus met waarheid weet ik niet of de tablemanager en het casinopersoneel mij laten winnen want zij winnen ook met de tip die ik voor ze achterlaat; iedereen blij. Zo zijn er dagen dat ik na het

casinoritueel doorga naar discotheek The Tempel die nog dicht is maar waar Simon meestal al aanwezig is. Ook Simon is een stevige gebruiker van snuif-cocaïne.
Op de vierde dag herinner ik mij dat de twee Nederlandse jongens die ik in het vliegtuig heb leren kennen zeiden dat het makkelijker en goedkoper is om je rijbewijs op Curaçao te halen. Daarom schrijf ik mij ook in bij de rijschool waar de twee Nederlandse jongens hun vrouwen les laten nemen. Dus vanaf nu ben ik ook bezig mijn rijbewijs op het eiland Curaçao te halen. Ik leer mijn lessen overdag in discotheek The Tempel. Met een kater van de dag ervoor, want elke avond eindig ik in Campo Alegre, het openluchtbordeel. Vanaf dag één dat ik op het eiland in Curaçao ben, eindigt mijn dag in Campo Alegre. Vanaf dag twee ga Ik met Sandy naar Campo Alegre en vanaf dag drie gaat Simon de clubeigenaar van discotheek The Tempel ook mee. De eerste keer dat Simon ook meegaat met Sandy en mij naar Campo Alegre voelt Sandy zich niet op zijn gemak. Sandy laat Simon en mij achter in Campo Alegre en gaat zijn eigen dingen doen. Sandy zegt tegen mij dat hij later komt. Omdat wij heel laat nadat Simon zijn eigen tent heeft gesloten naar Campo Alegre gaan, zijn al heel wat prostituees van het veld verdwenen. Ik vertel aan Simon dat ik nu al twee dagen voor 100 US dollar bij een prostituee blijf slapen, maar het grappige is dat als ik 's morgens opsta, de prostituee mij mijn geld teruggeeft. Simon vraagt aan mij wie deze prostituee is. Op het moment dat Simon dit vraagt aan mij zitten we in het nachtcafé van Campo Alegre. Campo Alegre is 24 uur open en verboden voor vrouwen. Ik wijs Simon de richting waar de prostituee verblijft.
Simon zegt "dat is niet de goede richting waar je moet zijn, je moet aan de andere kant van het kamp zijn, daar zitten pas mooie vrouwen".
Het blijkt dat Simon ook een vriendin in Campo Alegre heeft. Simon zegt "ik breng je naar mijn vriendin en als je geluk hebt vindt haar vriendin jou leuk, dan kunnen we dubbelen". Simon en ik lopen naar de verblijfplaats van

Simons vriendin. Daar naartoe wandelend zie ik pas hoe groot Campo Alegre is. Ik denk dat er wel 400 prostituees in Campo Alegre tijdelijk wonen. Campo Alegre bestaat uit eettentjes en bars. Verder zijn er kleine en grote huisjes op het erf. Aan de ene kant zijn rotsen en de zee en aan de andere kant van de ingang is een grote poort. De prostituees kunnen er niet zomaar uit, je moet voor ze betalen als je bijvoorbeeld met ze naar het centrum wil gaan. Simon moet op de deur van zijn vriendin kloppen want die slaapt al. Het blijkt dat de prostituees die goed verdienen eerder hun deuren sluiten. Na wat geruzie doet de vriendin van Simon toch de deur open en stelt Simon mij voor als de rico Amerikaan. Simon vraagt zijn vriendin om haar vriendin wakker te maken. De huisjes van Campo Alegre bestaan uit grote en kleine huisjes en sommige huizen hebben dubbele kamers. Zo ook dit huis. De vriendin komt uit haar slaapkamer en als ze mij ziet is er direct een klik. Simon zegt tegen mij “wat heb je jongen, deze vrouw praat normaal met niemand”. Ik haal mijn schouders op. Simon en ik lopen terug naar de bar, halen een fles champagne, wat extra drank en gaan terug naar het huisje van de vriendin van Simon om verder te vieren. Twee uur later weet Sandy het huisje van Simons vriendin ook te vinden. Er worden meer flessen champagne en drank gehaald. Sandy en ik gaan naar de kamer van de vriendin van Simon die Arelis heet. Simon blijft in de kamer van zijn vriendin. Sandy moet wel bij mij blijven want ik kan geen Spaans praten. Sandy is een soort tolk voor ons twee.
Het wordt brokoday. De zon komt weer op en Arelis heeft Sandy en mij veel ruimte gegeven.
We kunnen snuiven, blowen, drinken en muziek luisteren tot de volgende dag. Opeens horen we Simon gillen, hij rent de kamer van Arelis binnen met zijn handen bij zijn piemel die stevig bloedt. Tijdens het seksen met zijn vriendin is zijn piemelspier of zoiets gesneden door de kut van zijn vriendin. “Ha ha hij is ontmaagd roept Sandy”. Dat is wat we nu een scheermes noemen zegt Sandy tegen mij. Sandy brengt

Simon de clubeigenaar van discotheek The Tempel naar het ziekenhuis en ik blijf achter met de twee meisjes. Als die twee weg zijn val ik in slaap en slaap tot de avond. Arelis is een dag omzet kwijt dus stel ik voor dat te vergoeden, maar dat wil Arelis niet. Dus stel ik voor dat ik de kamer voor haar betaal. Dat vindt Arelis goed (de prostituees moeten elke dag een x-bedrag betalen voor de kamers). Sandy is ondertussen ook terug en ik ga met hem terug naar de stad. Vanaf die dag eindig ik in de kamer van Arelis en blijf er ook slapen tot de volgende dag en dan begint het ritueel opnieuw. Ik ga meestal na Arelis terug naar het hotel om te gokken. In het hotel San Marco krijg ik een vakantie-relatie (meer platonisch) met de tablemanager en ga vaak met haar lunchen of uit eten na het gokken. Daarna komt Sandy mij ophalen en gaan we snuif-coke scoren, dan gaan we checken of de twee jongens die ik in het vliegtuig heb leren kennen wat snuif-coke willen overkopen. En tenslotte ga ik naar de stad om nieuwe kleren te kopen voor Arelis en voor mijzelf. Ik koop de kleren voor Arelis als extra dank omdat ze geen geld aanneemt voor de nachten die ik bij haar doorbreng. Op een avond in Campo Alegre, wordt er tegen 3:00 uur in de nacht op de deur geklopt bij Arelis. Het geklop klinkt agressief en eigenlijk wil niemand opendoen, maar het geklop wordt steeds harder en Sandy besluit om de deur open te maken om te kijken wie dat is. Als Sandy de deur openmaakt schrik ik als ik zie wie het is. Het is de eerste prostituee waar ik de eerste twee dagen bleef slapen en die ook geen geld van mij wou aannemen. De eerste prostituee geeft een scheldpartij weg en de helft van de mensen die op dat moment in Campo Alegre zijn komen kijken.
Zo ook de bewaking van Campo Alegre en die vragen aan mij wat er aan de hand is. Ik zeg dat ik het echt niet weet en op mijn teken wordt de eerste prostituee die ik in Campo Alegre heb leren kennen afgevoerd door de bewaking van Campo Alegre. Sinds de eerste dag dat ik naar Campo Alegre ga geef ik de bewakers goede tips en een fles whisky. De security en ik zijn goede vrienden en dat is maar goed

ook, want normaal schoppen ze de klanten voor de meiden eruit. Wanneer de eerste prostituee terug wordt gebracht naar haar huisje vraag ik aan Sandy waarom ze zo boos is. Sandy zegt tegen mij dat de eerste prostituee zegt dat ze mij geen geld heeft gegeven om andere hoeren te neuken. Ik begin keihard te lachen en ga in mijn zak en geeft Sandy vijfhonderd US dollar en zeg “breng het voor haar”, en zo keert de rust terug in Campo Alegre.
Tussen dit dagritueel, Campo, hotel, gokken, coke scoren, coke doorverkopen en kleren kopen ga ik nu ook mijn theorie rijlessen leren in The Tempel. Tussendoor help ik Simon met de zaak opruimen en klaarmaken voor de avond. Verder zonder dat Sandy, Simon, de tablemanager en Arelis het doorhebben heb ik een dubbele agenda, want zo ga ik zonder dat één van deze genoemde mensen het weet de koerier die mijn compagnon moet betalen opzoeken. Dit is ook de echte reden waarom ik naar Curaçao ben gekomen. Verder houd ik contact met Nederland, zover dat lukt, en doe ik tegelijkertijd zaken met een Colombiaans Kartel die ik op het eiland heb leren kennen. Alle mensen en zaken houd ik gescheiden. Geen van deze drie groepen mensen is op de hoogte van elkaar.
Op een dag als Sandy en ik de twee Nederlandse jongens aan wie we de coke doorverkopen bezoeken in hun hotel (ondertussen heb ik geregeld dat Sandy verder dan de lobby in de hotels binnen kan komen door simpel te zeggen dat hij bij mij hoort), worden we geroepen door een man in het hotel. De man blijkt de eigenaar van het hotel zijn. Hij zegt tegen mij “dus jij bent de meneer die hier een kamer heeft maar het nooit gebruikt”. Ik vraag of dat een probleem is. De eigenaar geeft mij geen antwoord. In plaats hiervan zegt hij tegen mij “ik heb een vraag voor jou en je vriend”. Ik vraag de eigenaar van het hotel “wat wil je weten?”. De eigenaar van het hotel zegt tegen Sandy en mij “er is over twee dagen een boksgala en ik wil jullie twee uitnodigen mijn gast te zijn die dag”. Ik vertrouw de eigenaar van het hotel niet en vraag de hoteleigenaar op de man af “wat wil je

echt?". De hoteleigenaar zegt tegen mij "zo, jij bent direct. Maar je hebt gelijk. Wat ik echt wil, ik krijg wat gasten uit het buitenland en die gebruiken ook snuif-cocaïne, kunnen jullie ze voor mij bezighouden en zorgen dat ze krijgen wat ze willen?". Verder zegt de hoteleigenaar tegen Sandy en mij "wat jullie die dag verdienen is voor jullie". Ik weet niet wat ik hoor, is deze man for real. Maar als Sandy zegt dat het goed is, ga ik akkoord met de hoteleigenaar.
Die bewuste avond zijn Sandy de Curaçaoënaar en ik V.I.P.-gasten van het hotel. We mogen gaan en staan waar we willen. Zelfs de twee Nederlandse jongens die ik in het vliegtuig heb leren kennen en een kamer voor mij hebben geboekt in het hotel waar ze logeren hebben niet zo een privilege en een plek als wat Sandy en ik hebben. Ik heb ook nooit met de twee vrouwen van de jongens gesproken en die kijken nu nog bozer naar mij. Bovendien begrijpen ze er niks van dat ik, degene die coke verkoopt aan hun mannen, eregast ben van het hotel waar ze logeren. Van het boksen hebben Sandy en ik weinig gezien, want wij waren bezig coke te verkopen voor de gasten van de hoteleigenaar. Die avond verdienen Sandy en ik iets meer dan FL3500,-. Als je mij nu zou vragen wie de eigenaar van het hotel en zijn gasten waren, ik zou het niet weten.
Een paar dagen na het boksgala slaag ik voor mijn theorie-examen en daarna voor mijn rijexamen. Het voordeel in Curaçao is als je voor je theorielessen slaagt, kan je direct je praktijk doen. Mocht je de praktijk niet halen dan kan je het de volgende dag weer proberen (in ieder geval in die tijd). Ik haal mijn rijbewijs in één keer en het rijen zelf duurt een half uur. In Nederland reed ik vaak in (dure) auto's maar had geen rijbewijs. Ik had het wel al geprobeerd maar de eerste keer niet gehaald vandaar dat ik dacht ik probeer het in Curaçao nog een keer. Maar nu ik mijn rijbewijs in één keer heb gehaald kan ik het nog steeds niet geloven. Voor mij is het net of ik al heel lang op Curaçao woon, ik verdien er geld en heb nu ook mijn rijbewijs gehaald.

Ik heb tot nu toe nooit begrepen waar mijn geluk vandaan komt of hoe dingen bij mij als een puzzel in elkaar passen.

Koninging Julianabrug

Op de tiende dag dat ik bij Arelis ben komt Sandy niet opdagen. Na een paar uren op Sandy wachten word ik een beetje ongerust en vraag aan Arelis om een taxi voor mij te regelen.
Als de taxi er is ga ik eerst richting The Temple en vraag aan Simon het adres van Sandy, omdat ik nooit aan Sandy heb gevraagd waar hij woont. Zulke dingen (privé van anderen) interesseren mij ook niet. Simon weet niet zeker waar Sandy woont, maar geeft mij tekst en uitleg waar ik Sandy kan vinden. Simon zegt “Sandy hangt altijd bij een snackbar en de eigenaar van die snackbar weet vast wel waar Sandy woont, want het zijn goede vrienden”. Ik ga met een taxi naar de snackbar en krijg het adres van Sandy van de snackbareigenaar.
Met dezelfde taxi ga ik verder naar Sandy’s huis. Gelukkig is Sandy thuis, maar schrikt wel een beetje als hij mij voor zijn deur ziet. Ik vraag aan Sandy of er iets aan de hand is en zeg tegen Sandy “ik hoef me toch nergens ongerust over te maken?”. Sandy zegt tegen mij “ik moet iets bekennen, de auto waar ik je rond mee rijdt is niet van mij, het is van de snackbareigenaar en ik mag het altijd lenen. Maar vandaag had hij de auto zelf nodig.” Ik ben verbaasd en weet niet wat ik hoor. Verder pratend met Sandy zeg ik tegen hem “waarom heb je me dat niet eerder verteld, dan hadden we vast een oplossing gevonden.” Daarna zeg ik tegen Sandy “we verdienen genoeg, we kunnen de hele dag taxi/snorder rijden als we dat willen”.
Die middag blijf ik bij Sandy thuis en we maken het gezellig. Er wordt een krat bier gehaald en de moeder van Sandy kookt een vissoep en vraagt of ik blijf eten. Als de soep klaar is gaan we in de tuin eten.

In de tuin is een auto (Mitsubishi) met behoorlijke schade. Ik vraag aan Sandy van wie de auto is en Sandy zegt “het is mijn auto maar hij rijdt niet, ik heb er een aanrijding mee gemaakt”. Sandy gaat verder met zijn verhaal en zegt “ik vraag al een tijd aan mijn vrienden om een botsing in scene te zetten en de verzekering op te lichten”. Ik vraag “hoe dan” en Sandy vervolgt zijn gesprek “de verzekering hier op Curaçao betaalt direct uit”. Ik vraag Sandy “wat verhindert jou dit te doen?”. Sandy zegt “de meeste jongens hier op het eiland hebben alleen een grote mond. Maar puntje bij paaltje durven ze niks”. Ik zeg tegen Sandy “wat vervelend voor je”, maar ga verder en zeg “hé ik heb een nieuwtje voor je, ik heb mijn rijbewijs gehaald”. Sandy feliciteert mij en ik vraag aan Sandy “waar kan ik hier een auto huren?”. Als Sandy en ik gegeten hebben, bedank ik Sandy’s moeder voor het lekkere eten en de goede zorg. Sandy en ik bellen een taxi en gaan richting een autoverhuurbedrijf. Het autoverhuurbedrijf heet Hertz, en Sandy en ik komen net op tijd, want het personeel van het autoverhuurbedrijf willen net gaan sluiten. Ze willen ons nog wel helpen, als wij direct betalen kunnen wij de auto morgen ophalen. Ik betaal het autoverhuurbedrijf en ga samen met Sandy naar het centrum van Curaçao, eerst nieuwe kleren kopen, dan naar het hotel, douchen en omkleden en dan gaan we beiden naar de discotheek van Simon, en als Simon zijn discotheek sluit gaan we met z’n drieën naar Campo Alegre waar ik blijf slapen. De volgende morgen ga ik met vlinders in mijn buik mijn huurauto ophalen en Sandy gaat mee. Ik kan het nog steeds niet geloven, alles gaat razendsnel, het is net of ik al jaren op Curaçao woon. Sandy en ik hebben de auto twee dagen als ik tegen Sandy zeg “vandaag wordt jouw dag”. Sandy begrijpt niets van wat ik zeg en bedoel. Ik vervolg mijn gesprek en zeg tegen Sandy de Curaçaoënaar “vandaag gaat één van jouw dromen uitkomen”.

Ik zeg tegen Sandy “eerst moeten we zorgen dat we jouw auto aan de praat krijgen. Ken je een goede automonteur die dat kan doen?”. Sandy zegt “ja” en haalt de monteur erbij. Als de monteur Sandy’s auto aan de praat krijgt zeg ik verder tegen Sandy “vanavond gaan we de verzekering oplichten”. Sandy weet niet wat hij hoort. Ik vertel Sandy het plan dat ik heb bedacht en hoe we dat gaan aanpakken. Het plan is als volgt: “vanavond rijden we beiden op de brug die Otrobanda en Punda verbindt (de Koningin Julianabrug). Jij komt vanuit Punda en ik kom vanuit Otrobanda”. Ik leg verder aan Sandy uit “ik doe of ik een toerist ben”, zeg ik lachend, “wat ik ook echt ben.
Op het hoogste punt van de brug op weg naar beneden waar geen vangrails zijn, slinger ik van mijn kant naar jouw kant en zo maken wij een botsing”. Ik vraag aan Sandy wat hij van mijn plan vindt. Sandy zegt tegen mij “je bent echt gek, wil je dit echt doen?”. Ik zeg “natuurlijk, geen enkel probleem”. Sandy en ik spreken af om 21:00 uur en geven elkaar een hand en een brasa (knuffel) om woord bij daad te zetten. Om 21:00 uur in de avond knallen twee auto’s op de Koningin Julianabrug tegen elkaar. De knal is zo hard dat ik achteraf realiseer dat we echt een ernstig ongeluk hadden kunnen krijgen, zo hard botsen de auto’s tegen elkaar aan. Ik stoot mijn kop en Sandy de Curaçaoënaar stoot zijn knie tegen het stuur. Als de politie arriveert neem ik de schuld op mij. De verzekeringspapieren worden in orde gemaakt en etc, etc. Niemand vraagt mij wat, Sandy doet al het praatwerk en doet of hij heel boos is op de bestuurder van de aanrijding. Als Sandy en de politieagenten klaar zijn met praten vraag ik één van de politieagenten of ze een taxi kunnen regelen omdat ik meneer Sandy de Curaçaoënaar een biertje wil aanbieden omdat ik zijn auto heb vernield.

De taxi wordt geregeld en Sandy en ik bedanken de politieagenten. Als Sandy en ik in de taxi zitten, schreeuwt één van de politieagenten nog na, “maak jullie geen zorgen over de auto’s wij regelen dat wel”. Sandy en ik komen niet bij van het lachen in de taxi. De taxichauffeur snapt er niets van. Die avond zijn Sandy en ik vroeg in Campo Alegre, maar toch vraag ik me af of de politieagenten hebben geweten of de aanrijding een vooropgezet plan was.
De volgende ochtend gaan Sandy en ik terug naar het autoverhuurbedrijf Hertz om tekst en uitleg te geven. Ik heb een besefmoment en denk “shit, aan dit stukje heb ik niet gedacht”. Als we bij het autoverhuurbedrijf aankomen vraag ik aan Sandy om in de taxi te blijven wachten. Ik zeg tegen Sandy dat ik dit zelf moet oplossen. Binnen word ik netjes ontvangen en ik doe mijn verhaal. Wat ik niet weet is dat de directeur van Hertz nu wel aanwezig is en die heeft meegeluisterd. De directeur van het autoverhuurbedrijf komt zich persoonlijk met de zaak bemoeien. In eerste instantie wil hij mij uitschelden maar het personeel moet het ontgelden. Om de zaak te sussen en het personeel te helpen zeg ik “ze (Hertz personeel) kunnen er niets aan doen, ik heb mijn rijbewijs net”. Maar dit had ik beter niet kunnen zeggen want nu explodeert de directeur van Hertz helemaal. Hij zegt tegen mij “laat mij je rijbewijs zien”. Dan keert hij zich om naar zijn personeel en schreeuwt “hoe kunnen jullie deze man een auto verhuren, hij heeft zijn rijbewijs nog geen week en jullie (personeel van Hertz) weten dat als iemand pas een rijbewijs heeft dan verhuren wij geen auto aan hem of haar” (iemand moet op zijn minst een jaar een rijbewijs hebben voor hij of zij een auto kan huren. In ieder geval bij Hertz in die tijd). “Hoe kunnen jullie (personeel van Hertz)?”. Die arme man wordt bijna helemaal hysterisch. Als hij (directeur van Hertz) kalm is geworden vraagt hij mij om mee naar zijn kantoor te gaan.

Op de eerste plaats biedt de directeur van Hertz zijn excuses aan en ten tweede zegt hij tegen mij “dit had nooit mogen gebeuren”. Hij vraagt aan mij of ik die de zaak wil vergeten en ik vraag de directeur van Hertz “welke zaak?”. De directeur van Hertz zegt “mooi zo” en roept één van zijn personeelsleden erbij en zegt tegen hem “geef die man zijn geld en borg terug en geef hem nog een extra 500 dollar”. Daarna zegt de directeur van Hertz tegen mij “je begrijpt nu toch wel dat wij geen auto meer aan jou kunnen verhuren”. Ik weet niet wat ik hoor. Ik moet echt lachen van binnen en zeg “is goed” tegen de directeur van Hertz en vlieg naar buiten, denkend “zo meteen verandert hij van gedachten en dan moet ik hem betalen”. Als ik terugloop naar de taxi, geeft ik Sandy het hele verhaal, die kan het niet geloven. Hij vindt alles maar bizar wat mij overkomt. Verder zeg ik tegen Sandy “we hebben twee dagen voor niks gereden, en ik heb er nog extra geld aan overgehouden en jij kan straks een nieuwe auto kopen”. Ik schreeuw in de taxi “wat een wereld”.

De dag nadert dat ik terug moet gaan naar Nederland. De koerier heeft contact met mijn compagnon gemaakt en weet wat hij moet doen. Met het Colombiaanse Kartel wordt een vervolgafspraak gemaakt. De één voor laatste dag samen met mijn nieuwe vrienden wil ik er een dag om niet te vergeten van maken. Samen met Sandy, Arelis, Simon en zijn vriendin gaan we buiten Campo Alegre stappen. Als we terug zijn in Campo zegt Arelis tegen mij “ga niet terug”. Verder zegt Arelis “ik heb genoeg gespaard, we kunnen naar mijn land Santo Domingo teruggaan en iets kleins beginnen. Ga a.u.b. niet weg”. Misschien had ik naar Arelis moeten luisteren, maar dan zouden de puzzelstukken niet op de juiste plek terecht zijn gekomen.

Ik neem in Campo Alegre afscheid van mijn vier nieuwe vrienden en ga via Campo Alegre richting airport Hato.

Hier wacht de tablemanager van hotel San Marco op mij om afscheid van mij te nemen. Als we wat hebben gegeten geeft de tablemanager mij een knuffel en ik stap in het vliegtuig terug naar Nederland.
Als het vliegtuig landt op Schiphol en ik door de slurf naar buiten loop, komt een undercoveragent naast mij lopen en zegt tegen mij “zo meteen gaan we links in plaats van rechts”.
Op Schiphol word ik aangehouden voor het aanzetten tot het smokkelen van drugs. De koerier die ik moest opsporen voor mijn compagnon en de reden waarom ik naar Curaçao ben gegaan was een dag eerder vertrokken dan ik zelf. De koerier was diezelfde dag dat hij op Schiphol was aangekomen gearresteerd voor drugssmokkel, maar dat wist ik niet, want als ik dit had geweten dan was ik die dag niet naar Nederland teruggevlogen en woonde ik nu in Curaçao of in Santo Domingo. Ik vermoed dat de koerier die ik in Curaçao heb opgespoord mij heeft aangewezen als schuldige van de drugs die hij heeft meegesmokkeld. Maar voor mij ligt de echte schuld bij mijn compagnon en mijn ex-vriendin, omdat een dag voor ik vertrok (de dag dat de drugskoerier werd gearresteerd) ik geen van die twee aan de telefoon kon krijgen en zodoende ben ik niet op de hoogte wat zich afspeelt een dag voor ik in Nederland arriveer. Maar het heeft zo moeten gebeuren. En het bizarre van dit alles is, ik vind het niet eens erg op dat moment dat ik word gearresteerd.

De Koepel

Ik zit twee weken vast ergens op Schiphol. Als ik hoor dat ik overgeplaatst ga worden naar Haarlem de Koepel, een andere gevangenis, roep ik de gevangenisbewaarders van Schiphol en zeg tegen ze dat ik vast niet de halve kilo cocaïne die ik op mijn kuiten heb vastgeplakt kan meenemen. De gevangenisbewaarders van Schiphol zijn in shock, hoe kunnen de douane en zij dit hebben gemist. Ze begrijpen er niks van. Als ik aankom in gevangenis de Koepel in Haarlem, zie ik de verrader van een koerier als eerste (Haarlem de Koepel was een huis van bewaring, hier ga je voor de rechter en als je bijvoorbeeld een lange straf krijgt word je weer overgeplaatst naar de echte gevangenis). In eerste instantie wil ik de koerier naar de keel grijpen maar ik ben te stoned en te moe van al mijn avonturen die ik in een korte tijd heb meegemaakt in Curaçao. Aan de andere kant ben ik de koerier misschien ook wel dankbaar, maar nu weet ik het even niet, nu verlang ik alleen maar naar rust. De eerste persoon die via een brief contact met mij maakt is de tablemanager van hotel San Marco in Curaçao, ik moet haar bellen. Als ik haar bel zegt ze tegen mij dat de politie in Curaçao bij alle mensen waar ik contact mee had, dus ook bij haar, langs is geweest. Maar gelukkig konden ze niemand iets maken of van iets beschuldigen omdat ik zaken en vrienden goed gescheiden heb weten te houden.

Ik bedank haar voor de informatie en ik ben blij dat ik niemand van mijn vrienden door mijn dubbele agenda in problemen heb gebracht (na ongeveer drie jaar zal ik, als ik op de vlucht ben, de tablemanager weer zien als die met vakantie in Nederland is, maar mijn compagnon heb ik nooit meer gezien).
Ik word veroordeeld tot vier en een half jaar cel met aftrek.

Het duurt enkele maanden voordat ik besef dat ik in de gevangenis ben. Ik weet wel nog dat wanneer ik voor de rechter sta, ik een gestreept trainingspak aan heb met een donkere zonnebril op. Ik weet ook nog dat de hele rechtszaak nep en een façade vertonning is, omdat ik de undercoveragenten niet meer terug heb gezien. Sowieso ben ik niet op de juiste manier gearresteerd en ik kan dit weten want mijn vader werkt voor het Ministerie van Justitie en Politie. Verder was mijn advocaat een pro deo en ook niet veel soeps. Ik had een gevoel dat de zaak al een besproken zaak was en dat ik als een voorbeeld zou dienen. De rechter wil mij een schuldgevoel aanpraten door te zeggen “of ik wel weet hoeveel mensen ik dood maak met mijn drugs”. Maar ik trap hier niet in, wat denkt die imbeciel van een rechter niet. Is die vergeten dat Nederland narcostaat nummer één van de wereld is? Simpele ziel. Omdat ik weet hoe de vork in de steel zit (dat alles al bepaald is en dat ik daar alleen voor de formaliteit ben), trek ik mijn schouders voor de rechter op en wenk de agenten dat ik weg wil en loop zo weg zonder de rechter de kans te geven om zijn uitspraak te doen in mijn gezicht. Verder weglopend kijk ik mijn advocaat niet eens aan als ik uit de rechtszaal vertrek.

Cel 34

In het huis van bewaring Haarlem de Koepel krijg ik op de derde etage cel nummer 34. Het eerste wat ik doe is mijn cel goed schoonmaken. In de Koepel kan je een tv huren en om de ene dag mag je recreëren.

Dit houdt in dat alle even nummers om de ene dag eruit mogen om te sporten en in de avonduren recreatie in een kantine. Hier kan je een spelletje spelen, bijkletsen of tv kijken.

De andere dag zit je de hele dag in je cel. Wie genoeg geld heeft of heel creatief is zoals ik hoeft niet te werken. Ik hoor

tot de ploeg gevangenen die niet hoeven te werken. Ik heb ook nooit in het huis van bewaring de Koepel gewerkt. Verder is er een winkeltje waar je één keer in de week boodschappen kan doen (brood, fris, snoep en etc). Je bent vrij in wat je wil dragen. Voor mij wordt het casual en trainingspakken. In de avonduren krijgen de gedetineerden avondeten en brood voor de volgende dag. Ik heb daar geen boodschap aan want in mijn hele (totale) detentie heb ik op een enkele keer na nooit gevangeniseten gegeten. Dit komt omdat ik allergisch ben voor alle soorten fruit, bepaalde groentesoorten, verder eet ik ook geen hamburger met bijvoorbeeld mayonaise, geen bruinbrood of volkorenbrood en etc. De dingen die ik niet eet zijn te veel om op te noemen. Daarom moet ik altijd heel creatief zijn als het om eten gaat. De eerste dagen van mijn detentie zijn daarom ook een regelrechte hel. Ik moet in het begin van mijn detentie vaak met honger naar bed gaan. In het begin at ik alleen het brood, chips of snoep die ik in de gevangeniswinkel kocht. Ik moet daarom snel iets bedenken als ik niet dood wil gaan van de honger. In een gevangenis moet je geld en een sterke wil hebben, slim en creatief zijn, maar vooral veel bezoek krijgen.
Het eerste wat ik moet doen in de gevangenis om mijn leven wat aangenamer te maken is een medegevangene zoeken die in de keuken werkt. Ik leer zo een jongen kennen die uit Macau komt en die vastzit voor drugssmokkel. De jongen die uit Macau komt heeft geld nodig om zijn familie in Macau te bellen.

Ik zeg dat ik hem wel kan helpen aan telefoontegoed en aan hasj als die voor mij iets anders wil klaarmaken in de keuken omdat ik het gevangeniseten niet door mijn strot krijg. De gedetineerde uit Macau kan dat maar dan moet ik ook de medegevangene die de etenskar rondbrengt meekrijgen, want de gedetineerde die de etenskar rondbrengt moet

ervoor zorgen dat het juiste bord bij mij terechtkomt. Ook met de gedetineerde die de etenskar rondrijdt kon iets geregeld worden, dus vanaf dat moment eet ik bami, gebakken aardappelen en nog wat andere dingen die ik wel lust. Later gaat ook een Nederlandse zware-jongen mee eten met wat ik in de keuken laat maken (deze zware Nederlandse penoze zal later wanneer ik op de vlucht ben mij grote geldbedragen toestoppen). Verder smokkel ik zelf via mijn ex-vriendin (moeder van mijn eerste kinderen) genoeg hasj zodat dat ik de hele dag super stoned ben. Soms weet ik niet eens of ik binnen of buiten ben, soms ben ik tijd en gevoel kwijt. Het enige wat ik nu wil is rust en in de gevangenis vind ik deze rust. Bizar gewoon.
De meeste Nederlandse Surinamers die ik in het huis van bewaring en later in de langgestrafte gevangenis tegenkom of leer kennen hebben binnen de gevangenismuren niet zo'n grote bek als buiten. Het is zelfs zo erg dat de meesten mij teleurstellen. De meesten hebben in de gevangenis geen rooie cent of fantasie en moeten hierbinnen werken voor hun geld, wat niet heel veel is, FL7,50 in een week. Als ze een pak shag kochten waren ze weer blut. Ik heb heel veel van mijn landgenoten geholpen met geld en eten, maar toch het meest met hasj. Ik vind de meeste van de Nederlandse Surinaamse gevangenen en Surinaamse gevangenen maar zielige criminelen. De meeste Nederlandse Surinaamse of Surinaamse criminelen die ik van buiten kende hadden buiten wel een grote mond maar hierbinnen zag je werkelijk wie ze waren, bange kleine mannetjes.
Ik zelf word in de Koepel goed bevriend met een paar zware blanke Nederlandse jongens. Deze jongens zijn echte zware criminelen en hebben ook veel geld. In het begin wist ik niet eens dat ze grote criminelen waren. Eén van de jongens die Rob heet smokkelde marihuana en hasj in containers (Rob gaat later ook mee eten met wat ik in de gevangeniskeuken

laat klaarmaken, en later als ik op de vlucht ben stopt hij mij geld toe).
De andere jongen was een bankovervaller en heet Sam. Rob, Sam en ik vormen in de Koepel een aparte groep. Zo bemoeien we ons niet al te veel met de rest van de gedetineerden en roken we openlijk jointjes, bijvoorbeeld tijdens luchten, in de recreatiezaal en in onze cellen. Verder spelen we backgammon met andere gevangenen voor veel geld. Ik doe maar zelden mee, omdat ik meestal bezig ben jointjes te draaien voor ons drieën. Vooral voor Rob de softdrugs smokkelaar. Rob kon geen goede jointjes draaien dus maakte ik die voor hem tijdens het recreëren. En ik moest mij haasten want Rob wil altijd op zijn minst 10 joints mee terug naar zijn cel. Ik ben het altijd die als allereerste zulke acties ondernam, zoals openlijk jointjes roken. Ik had letterlijk schijt aan de gevangenisbewakers of aan wie dan ook. Dit was misschien omdat mijn vader bij het Ministerie van Justitie en Politie werkte of misschien doordat ik de helft van mijn tijd niet besefte dat ik in detentie was. De gevangenisbewakers laten mij ook vaak met rust en ik doe dat ook met hen. Zo had ik zelden vragen voor ze. Verder at ik geen gevangeniseten en ook werkte ik niet voor ze. Ik had mijn eigen geld en mijn eigen spullen. Verder had ik een paar medegevangenen die voor mij werken. Eén kookte voor mij en een ander maakte mijn cel schoon etc. Maar buiten al deze dingen hadden de gevangenisbewaarders veel respect voor mij omdat ze nog nooit iemand hadden meegemaakt die zijn cel zo vaak schoon liet maken.

Verder hadden ze ook respect voor mij dat ik heel vroeg op was om te trainen in mijn cel. Als de gevangenisbewaarders hun eerste vroege ronde deden en piepten door het luikje was ik al op, mijn bed was opgemaakt en mijn cel zag er strak en schoon uit. Cel nummer 34 heeft geschiedenis geschreven in het huis van bewaring de Koepel. Mede ook

doordat mijn celluik altijd open was, ik had die in een boze bui stuk geslagen. Zo kon Rob altijd zijn jointjes bij mij ophalen of als iedereen in zijn cel was kon ik soms naar buiten kijken.

Na zes maanden Koepel word ik overgeplaatst naar de Bijlmerbajes in afwachting om naar de langgestrafte gevangenis te gaan (gedetineerden die lange straffen krijgen opgelegd gaan na het huis van bewaring naar de gevangenis, terwijl iemand die een korte straf heeft zijn straf uitzit in het huis van bewaring). In de Bijlmerbajes voelde ik mij niet prettig en dat is raar want de Bijlmerbajes staat in mijn stad Amsterdam waar ik woon. Maar de Bijlmerbajes had ook zijn goede kanten. Zo bleven deuren van de cellen elke dag tot 21:00 uur open en verder leerde ik in de Bijlmerbajes koken met een eierkoker. Met deze kleine eierkoker konden sommige van mij medegevangenen hele Surinaamse gerechten maken. Ik ben niet lang in de Bijlmerbajes gebleven, na twee maanden word ik overgeplaatst naar de langgestrafte gevangenis Esserheem in Veenhuizen, en hier begint ook de echte detentie van mij. Samen met een paar andere gedetineerden word ik, in een geblindeerde gevangenisbus naar gevangenis Esserheem in Veenhuizen gereden.

Esserheem

Als de geblindeerde bus bij de poort van Esserheem aankomt, staan wat gevangenen te werken. Deze gevangenen zijn langgestraften en ik vind dat ze zich gedragen als gangsters die je in de Amerikaanse films ziet. Deze langgestrafte gevangenen maken kus bewegingen en schreeuwen “we gaan jullie pakken” naar de gedetineerden die net zijn aangekomen in de geblindeerde bus. Ik denk bij mijzelf “dat wordt wat, waar ben ik terechtgekomen”. In gevangenis Esserheem wordt je als nieuwe gevangene eerst in een cel geplaatst waar men gaat observeren wat voor soort type je bent en dan wordt je na drie weken overgeplaatst naar je echte cel. In de bus onderweg naar Esserheem leer ik een blanke Nederlandse medegevangene kennen en die heet Paul. Paul vertelt mij de spelregels van Esserheem. Paul is een oude klant van gevangenis Esserheem, hij is er al drie keer geweest vertelt hij mij vol trots. Verder is Paul zwaar verslaafd aan harddrugs, maar dat wist ik in het begin nog niet dat Paul zwaar verslaafd is. In het begin ben ik heel voorzichtig en op mijn hoede en probeer ik de gevangenen die ik bij de poort heb gezien zoveel mogelijk te ontwijken. Maar na een paar dagen zie ik dat het alleen maar blufpoker is. De gevangenen en de gevangenisbewakers van Esserheem hebben al snel door dat ik niet verdraag en blijven uit mijn buurt.
Op een dag komt Paul in mijn cel en ik zie dat Paul er heel slecht uit ziet. Zo zag Paul er niet uit toen we aankwamen in Esserheem. Ik kijk hem boos aan en vraag aan hem wat hij wil. Paul wil wat geld lenen. Ik vraag aan Paul voor wat hij geld nodig heeft en vraag verder aan Paul “wat kan je in Godsnaam met geld in de gevangenis doen?”.

Ik bestudeer Paul goed en ik vraag mij af “hoe kan iemand in zo’n korte tijd er zo slecht uit gaan zien?”. Toen ik kennis met Paul in de bus maakte op weg naar gevangenis Esserheem had Paul een mooi duur horloge om zijn pols en een gouden ketting om zijn nek, hij was netjes gekleed en zag er goed uit. Beiden heeft Paul niet meer om. Daarom vraag ik aan Paul waar zijn ketting en horloge zijn. Paul zegt “ik schaam me om dat te zeggen”. Ik dring wat aan en vraag Paul nogmaals “wat heb je met je horloge en ketting gedaan?”. Uiteindelijk zegt Paul tegen mij “ik heb ze verpand. Ik ben verslaafd aan harddrugs.”. “Wat zeg je?” zeg ik verbaast tegen Paul. “Ben je verslaafd aan drugs?”. Verder vraag ik aan Paul “welke drugs kost zoveel dat jij je dure spullen moet verpanden?”. Paul zegt “heroïne”. Ik begrijp uit het verhaal van Paul dat ik super naïef ben en niet zie wat er onder mijn neus gebeurt. Ik vraag verder aan Paul “en wie verkoopt jou dat spul dat hij nu alles van jou kan afpakken?”. Verder pratend zeg ik tegen Paul “wijs mij die drugsdealer aan die jouw spullen pakt voor drugs”. Ik ben nu heel nieuwsgierig geworden en vraag verder aan Paul “is deze drugsdealer de boss van Esserheem?”. Ik begrijp er niets van, wat gebeurt hier allemaal om mij heen waar ik niet van op de hoogte ben. Paul zegt tegen mij “welkom in de gevangenis Denny”. Nu neemt Paul het woord en zegt tegen mij “heb je dan niet naar mij geluisterd wat ik je verteld heb in de bus op weg hiernaartoe”. Paul gaat verder en hij zegt tegen mij “er zijn een paar gasten (gedetineerden) die de baas hier zijn. Zij bepalen wat hier gebeurt.”. Ik schiet in de lach en begin keihard te lachen. Ik kom niet meer bij van het lachen en vraag Paul “wat zeg je?” en zeg tegen Paul “over mij is niemand de baas”. Ik had zelf nog geen kennisgemaakt met Esserheem omdat ik nog in het voorgebouw zat, het observatie gedeelte.

Na de drie weken observatie verhuis je naar de cel waar je de rest van je detentie gaat uitzitten. Je mag tot 22:00 uur vrij rondlopen, werken is verplicht en zo zijn er nog wat vaste regels. Ik zeg tegen Paul “laten we een rondje gaan lopen en terwijl wij het rondje lopen wijs jij mij voorzichtig aan wie wie is en wat wie heeft gedaan en nu doet”. Al lopend naar het open complex waar ik uiteindelijk naartoe moet verhuizen, kom ik een oud schoolmaatje tegen (een echte zware jongen, over hem later meer). Paul wijst mij de mensen aan die wat te zeggen en wat te betekenen hebben in Esserheem. Onder deze mensen zitten ook de jongens van de Heineken ontvoering.
Nog diezelfde dag doe ik voor het eerst mee aan een potje voetbal in gevangenis Esserheem. Tijdens het potje voetbal word ik getackeld door één van de Heineken ontvoerders. Ik word zo pissed en vraag hem of hij dat normaal vindt.
Maar voor hij kan antwoorden roept Paul mij aan de kant en vraagt aan mij of ik wel goed bij mijn hoofd ben en of ik niet weet wie ik uitdaag (hiervoor kende ik de Heineken ontvoerders niet, ik wist ook niet wie ze waren en wat ze gedaan hadden). Ik zeg tegen Paul “dat interesseert me geen reet wie hij is, als hij mij nog één keer tackelt of aanraakt heeft hij een serieus probleem met mij”. Eén van Heineken ontvoerders en ik worden later goede kennissen van elkaar maar geen vrienden. Na het potje voetballen en de introductie die Paul aan mij heeft gegeven wie wie is en wie wat doet, is Paul nog steeds niet geholpen en moet nog steeds drugs scoren. Ik sta borg voor Paul en die krijgt wat hij wil, maar ik kan het niet van mij afzetten dat er gedetineerden zijn die andere gedetineerden proberen af te zetten. En ook vind ik het maar niets, want hoe vaak ga ik nog borg voor Paul blijven.
Bovendien zie ik Paul als een goede vriend die wordt afgezet door andere gedetineerden.

Nee, dit zit mij niet lekker en daarom bel ik naar wat vrienden buiten. Ik vraag ze of ze het volgende kunnen doen: Ze moeten mijn ex-vriendin … gram heroïne meegeven en de rest doe ik wel met haar als ze op bezoek komt. Als mijn ex-vriendin, de moeder van mijn eerste kinderen, op bezoek komt met de … gram heroïne, vraagt ze aan mij hoe ik de heroïne naar binnen ga smokkelen. Ik zeg tegen haar "vandaag is het geen probleem, maar voor de andere keren moet ik wat gaan bedenken". Ik vertel mijn ex-vriendin, die we ex-vriendin A gaan noemen, dat de bewakers van Esserheem als ze iemand niet verdacht vinden, ze die persoon dan heel oppervlakkig fouilleren en soms fouilleren ze helemaal niet. Ik krijg vaak bezoek van mijn ex-vriendin A en dat is heel bijzonder want ze moet van Amsterdam naar Groningen reizen en dat is bijna drie uren komen en drie uren teruggaan. Het enige dat ik sinds ik vastzit de gevangenis in smokkel is hasj en nu komt er dus ook heroïne bij. Ik zie dit niet als een probleem want ik ben gewend om kleine hoeveelheden cocaïne altijd en overal mee te smokkelen. Dus na het bezoek loop ik recht op de gevangenisbewaarder af, geef die een bullshit verhaal en die laat mij zo doorlopen zonder mij te fouilleren. Die avond zit ik met hasj en … gram heroïne in mijn cel. Na drie dagen roep ik Paul naar mijn cel en vraag deze of hij nog gebruikt. Paul zegt "jammer genoeg wel", hierop geef ik Paul … gram en zeg tegen Paul "je hoeft geen heroïne meer te kopen bij niemand, zolang ik hier ben". Paul is verbaasd, blij en dankbaar tegelijkertijd en vraagt aan mij "hoeveel heroïne heb je?". Ik zeg "genoeg", waarop Paul zegt "zal ik het voor je verkopen".
Ik vraag Paul wat hij bedoelt en Paul zegt "je kan behoorlijk wat verdienen met de verkoop van heroïne in de gevangenis, weet je dat niet Denny" zegt Paul. Paul gaat verder met zijn verhaal "in de gevangenis zijn er altijd heel veel verslaafden". "O" zeg ik eerlijk "nee dat wist ik niet".

Ik zeg tegen Paul “ik heb het spul voor jou naar binnen gesmokkeld zodat je mij en anderen niet hoeft lastig te vallen”. “Maar” ga ik verder “misschien is het wel een goed idee om de heroïne te verkopen” Ik zeg tegen Paul “laat mij er over nadenken”. De volgende dag zeg ik tegen Paul “als ik het doe gebeurt het op mijn manier”. Paul gaat akkoord, en zonder dat ik het wil word ik een dealer in gevangenis Esserheem.
Voordat iemand het in de gaten heeft ben ik in een maand tijd heer en meester van gevangenis Esserheem.
Paul wordt de dealer van gevangenis Esserheem en ik zorg dat er genoeg voorraad heroïne is. De zaken gaan zo goed dat Paul feesten in zijn cel begint te organiseren en een andere maat (een Hells Angel) van hem de heroïne laat verkopen. Voor mij is dit geen probleem zolang ik mijn geld krijg, maar op een gegeven moment gaat Paul zo hard en trekt hij te veel aandacht met de drugs dat ik hem een halt moet toeroepen. Bovendien verzuimd Paul een paar keer om mij op tijd te betalen. Ik ben daarom genoodzaakt te stoppen met Paul, want die begint te veel praatjes te krijgen.
Daarom stop ik met Paul en ga verder met zijn maat de Hells Angel met de voorwaarden dat Paul elke dag zijn portie krijgt en natuurlijk daarvoor niet hoeft te betalen. De maat van Paul gaat akkoord. Met de maat van Paul als dealer gaat het vele malen beter. De Hells Angel, de maat van Paul, weet wat hij doet. Ik moet zelfs nog meer heroïne naar binnen gaan smokkelen om aan de vraag te voldoen. Om meer heroïne naar binnen te smokkelen gebruik ik Paul en een paar andere gedetineerden.
Ik regel bezoek voor ze en zij smokkelen het in hun kont naar binnen. Ik maak dan pakjes van ongeveer … gram en geef dat dan door aan de Hells Angel. De Hells Angel en ik gaan zo te werk: In de ochtend als de celdeuren opengaan, ga ik een rondje hardlopen.

Tijdens het hardlopen verstopt ik de … gram onder de wortel van een grote boom op het erf van Esserheem. Een paar uur later komt de Hells Angel uit zijn werk en neemt de heroïne mee. Dit is altijd goed gegaan omdat de Hells Angel op een andere afdeling zit. Al die tijd zit ik nog in het voorgebouw van Esserheem.
Wanneer ik word overgeplaatst naar mijn langgestrafte cel kom ik op de afdeling waar mijn oude schoolmaat en één van de Heineken ontvoerders zitten (de media beweert dat één van de Heineken ontvoerders een zware jongen van de eerste klas is, maar voor mij zijn de twee Nederlandse jongens die ik eerder heb ontmoet in de Koepel in Haarlem en andere gevangenen die ik later beter ga leren kennen in gevangenis de Geerhorst in Limburg echte zware jongens. Ik heb deze Heineken ontvoerder nooit als een zware jongen gezien.).
Omdat ik altijd vroeg op ben, mijn cel altijd schoon is en door een opstootje op de werkvloer omdat ik weiger om onzinnig werk te doen, word ik gevraagd door de directeur van Esserheem of ik in de personeelskantine wil werken. Werken in de personeelskantine is het beste baantje in gevangenis Esserheem. Je hebt heel veel vrijheid. Bovendien gaat je cel een uur eerder open dan de rest, je cel gaat ook als laatste dicht en je wordt niet meer gefouilleerd bij bezoek en bezoek zonder toezicht. Ik weet niet wat mij overkomt en geniet intens van alles wat er gebeurt. Maar naïef dat ik ben en niet weet hoeveel macht ik in handen heb, ga ik gewoon verder met het dealen van heroïne. Ik breng de heroïne naar binnen en de Hells Angel verkoopt het.

Ik heb ondertussen 15 medegevangenen voor mij werken in nog geen twee maanden dat ik vastzit in gevangenis Esserheem in Veenhuizen. Zo heeft één de opdracht om een groot schilderij op echt linnen te maken van mijn ex-vriendin A. Voor dit schilderij alleen betaal ik de kunstenaar

FL1.500,-. Een andere gedetineerde maakt mijn kamer schoon, weer een andere gedetineerde maakt souvenirs, zoals kleine biljarttafels. Weer anderen koken voor mij, zelfs roti (een Surinaams gerecht) laat ik maken. De roti platen worden in Amsterdam voor mij gehaald. In de tijd dat ik vastzit in Esserheem kenden veel gevangenisbewaarders roti niet, daarom laat ik ook regelmatig roti voor de directeur, het personeel en de gevangenisbewaarders maken. Verder wordt er voor alle vijftien medegevangenen die voor mij werken gekookt en zelfs het toetje ontbreekt niet. En dit alles doe ik onder invloed van hasj. Het leven gaat relaxed in gevangenis Esserheem voor mij en ik werk met een Turkse jongen in de personeelskantine. In de personeelskantine ontmoet ik veel gevangenisbewaarders van andere gevangenissen in de buurt van Esserheem. Verder komen er in de personeelskantine veel ambtenaren van buiten en die werken in het gevangeniswezen.
Op een gegeven moment is het gedaan met de rust. Paul vertelt op een dag aan mij dat ik moet uitkijken want ik heb bij de grote jongens kwaad bloed gezet, vooral bij één van de Heineken ontvoerders, want die zegt dat ik zijn baantje heb ingepikt!! Hij (één van de Heineken ontvoerders) wou graag in de personeelskantine werken. Ik weet niet wat ik hoor. Ondanks dat één van de Heineken ontvoerders en ik op dezelfde afdeling zitten, ontmoeten we elkaar zelden. Ik geloof dat ik in de detentie in Esserheem drie keer met hem gesproken heb. Ik zie één van de Heineken ontvoerders meestal tijdens het bezoek, want wij zijn vaak de enige twee die bijna iedere week bezoek krijgen. Ik krijg sowieso bijna elke week bezoek of bezoek zonder toezicht (bezoek zonder toezicht betekent dat de gedetineerde 1 keer in de maand een eigen kamer krijgt waar ook een bed is om te seksen, maar omdat ik in de personeelskantine werk heb ik veel privileges. Eén van die privileges is dat ik zelf kan bepalen

of ik gewoon bezoek wil of bezoek zonder toezicht). Ik ben er ook vaak bij tijdens bezoek als de nu overleden Peter R. de Vries één van de Heineken ontvoerders komt interviewen.

Na mijn gevangenisstraf zie ik één van de Heineken ontvoerders een paar keer nog in het centrum van Amsterdam. Ik vind de meeste gedetineerden, inclusief één van de Heineken ontvoerders, van gevangenis Esserheem maar een zielige bende (simpele zielen) bij elkaar.
(Uitleg over de gang van zaken in gevangenis Esserheem: de zogenaamde zware jongens van gevangenis Esserheem sporten veel en doen van die geniepige dingen, zoals alcohol en drugs naar binnen smokkelen en vooral om die voor grote winsten door te verkopen (de meesten roken geeneens). Ook praten ze graag in hun eigen voordeel en als een medegedetineerde ze niet bevalt verraden ze die zonder pardon bij de directie. Verder zijn het slijmballen die zogenaamd hun leven aan het beteren zijn, maar ondertussen proberen ze hun medegedetineerden aan de drugs te krijgen.). Ik wilde niets met ze te maken hebben, vaak dacht ik “wie zijn deze idioten?”. Verder was ik elke dag stoned en ga mijn eigen weg (een voorbeeld van het idiote gedrag van de zogenaamde zware jongens: Op een dag zijn één van de Heineken ontvoerders en ik een joint aan het roken en een slokje alcohol aan het drinken. Ineens uit het niets wordt de ene Heineken ontvoerder op het matje geroepen door de andere Heineken ontvoerder dat hij niet mag omgaan met mij. Blijft hij dat doen dan wordt hij uit de groep (organisatie) gegooid. Eén van de Heineken ontvoerders heeft een bepaalde code en daar hoort iedereen die in zijn organisatie zit zich aan te houden.). Vanaf die dag denk ik “deze zogenaamde zware criminelen zitten vol shit met hun regels, weten ze niet dat ze in de bajes zijn”.
Ik zelf hoor bij geen enkele groep (ook nooit gedaan), stoor mij aan niemand, heb door mijn baan bij de personeelskantine heel wat privileges, heb veel vrije tijd, eet wat ik wil, heb vaak bezoek of bezoek zonder toezicht en

verdien bovendien bakken met geld, dus wat wil ik nog meer.
Op een middag zitten Paul en ik te relaxen met een joint in de cel van mij. Ineens uit het niets komen vijf zware jongens mijn cel instormen en Paul wordt gecommandeerd dat hij moet oprotten, want ze willen met mij alleen praten. Als Paul uit de cel is zeg ik geïrriteerd tegen de vijf zware jongens, “wat hebben jullie zo te praten, praat dan”. De oude schoolmaat van mij en één van de Heineken ontvoerders zijn er ook bij. Eén van de zware jongens neemt het woord en zegt tegen mij “we” (ik neem aan hun belachelijke organisatie in de gevangenis) “weten dat de maat van Paul de Hells Angel voor jou loopt te dealen”. Verder pratend zegt de zware jongen tegen mij “ik weet niet hoe je het doet maar op de één of andere manier breng je veel heroïne binnen en weet je het ook goed te verstoppen”. Verder pratend zegt de zware jongen “tot nu toe weet de gevangenisdirecteur niet dat jij in de korte tijd dat je hier bent de meeste drugs naar binnen smokkelt en al het geld dat hier verdiend kan worden inpikt”. Ik zeg tegen de zware jongen “ik weet niet waar jij het over hebt man, laat mij met rust jullie zijn paranoia”. Twee van de zware jongens die mee waren met één van de Heineken ontvoerders willen handtastelijke worden, maar ze worden tijdig gewaarschuwd door mijn oude schoolmaat. Die oude schoolmaat van mij zegt tegen de zware jongens “hij is niet onder de indruk van ons”. Verder pratend zegt de schoolmaat “Denny ziet dingen niet zoals wij. Bovendien wordt hij snel geïrriteerd als men geïntimideerd gangstergedrag vertoont”. Eén van de zware jongens neemt het woord weer over en zegt “oké we willen geen problemen, maar dit is wat gaat gebeuren”. De zware jongen zegt tegen mij “je stopt even met dealen en drugs naar binnen brengen, want de rest van ons zit met een overschot aan drugs en die moeten we ook verkopen. Dus als jij nu stopt met dealen veroorzaken we een crisis in de gevangenis en na een paar dagen verdubbelen wij de prijzen van de

drugs. Zo halen wij (de zware jongens) ons verlies in".
Verder zegt de zware jongen tegen mij "daarna verkopen wij om de beurt onze drugs oké". Zoals je mij al vaak hebt horen zeggen, ik weet niet wat ik hoor. Ik denk in mijzelf "zijn deze gasten (één van de Heineken ontvoerders en de rest van de zogenaamde zware jongens) helemaal gek geworden, volgens mij beseffen deze gasten niet waar ze zijn". Dit gaat mij een stap te ver, ik bedank de heren en verzoek ze om weg te gaan. Ondertussen kook ik van binnen en ben erg duivels. De oude schoolmaat van mij komt nog even terug en zegt tegen mij "je gaat toch niks doen, want ik weet nu dat je heel woedend bent. Maar mocht je toch wat doen, deze mannen zijn ook heel link dus wees voorzichtig". Ik bedank mijn oude schoolmaat voor de waarschuwing en zeg tegen mijn oude schoolmaat "geef je linke vrienden deze waarschuwing van mij terug. De dag dat één van je linke vrienden me nog aanspreekt voor wat dan ook maak ik die af".

Vanaf die dag loop ik gewapend met een groot mes die ik uit de personeelskantine pik en als ik ga douchen moet iedereen eruit. Na een paar dagen kan ik het voorgeval maar niet vergeten, ik denk "wie denken deze gasten (één van de Heineken ontvoerders en zijn zware jongens) dat ze zijn". Om deze reden zonder verder na te denken breng ik meer drugs naar binnen en deel het ook uit aan wie het niet kan betalen.
Er gaan een paar maanden voorbij en het is heel erg onrustig in gevangenis Esserheem, iedereen is op zijn hoede. Zo krijg ik op een onrustige dag bezoek zonder toezicht van mijn ex-vriendin A. Mijn ex-vriendin A zegt tegen mij dat ze op vakantie gaat naar Griekenkand. Ik voel instinctief dat iets niet in orde is en zeg tegen mijn ex-vriendin A "kan je niet een andere datum kiezen, want dit is niet een goede tijd om mij alleen te laten er broeit wat in de bajes". Ik zeg tegen

mijn ex-vriendin A (moeder van mijn eerste kinderen) “ik kan het gewoon voelen”. Maar mijn verzoek helpt niet en het aandringen helemaal niet, want mevrouw (ex-vriendin A) heeft haar zinnen gezet dat ze met vakantie moet en dat zal ook gebeuren. Mijn ex-vriendin A heeft die dag … gram heroïne en flink wat hasj meegenomen, “want”, zo redeneert ze, “zo heb je genoeg totdat ik terug ben met vakantie”. Maar ik zeg tegen haar “je luistert niet naar mij, er is iets aan de hand, ik neem de heroïne niet mee naar binnen als jij met vakantie gaat”. Verder pratend tegen mijn ex-vriendin A zeg ik “gooi het maar weg als je het niet terug wilt brengen naar Amsterdam”. Ik herhaal tegen mijn ex-vriendin A “nee, ik neem die shit niet mee naar binnen als je met vakantie gaat, er klopt iets niet”. Ik vraag mijn ex-vriendin A meerdere malen om een andere datum te kiezen om met vakantie te gaan omdat ik voel dat iets niet goed zit. Normaal zou ik haar niet vragen om niet met vakantie te gaan. Integendeel, ik zou het juist fijn vinden als zij iets voor haar zelf kan doen. Maar voor mijn gevoel is dit geen goede timing om je vriend in de steek te laten (uitleg over bezoek in de gevangenis: bezoek in de gevangenis is heel belangrijk, zo krijgt een gevangene respect. Maar het belangrijkste wat bezoek betekent voor een gedetineerde, zo wordt hij gevreesd want het bezoek beschermt hem. Zo weten bijvoorbeeld medegedetineerden, maar ook de bewaarders en zelfs de directeur dat ze kwetsbaar zijn. Door het bezoek halen mensen niet makkelijk grapjes met een gedetineerde uit.). Binnen een jaar zal ik erachter komen wat de echte reden is waarom mijn ex-vriendin A (moeder van mijn eerste kinderen) zo nodig op vakantie moest gaan. Omdat mijn ex-vriendin toch op vakantie gaat, neem ik die dag alleen wat hasj mee naar binnen. De hasj vlecht mijn ex-vriendin A in mijn haren. Ik had lang haar tijdens mijn detentie (een soort rasta) die mijn ex-vriendin A voor mij vlocht als ze op

bezoek kwam. Dit was één van de redenen van het vele bezoek, want als je het haar niet regelmatig opnieuw vlecht gaat het klitten en stinken (later gaat een bewaarster dat voor mij doen heel bizar).
Wanneer mijn ex-vriendin A weggaat word ik bij het teruglopen voor het eerst gefouilleerd door een gevangenisbewaarder. Het is niet grondig, maar toch. Na het fouilleren word ik gevraagd om door te lopen naar de kamer van de directeur. Aangekomen in de directeurskamer is die er niet, de gevangenisbewaker zegt tegen mij "je kan in zijn kamer wachten op de directeur, hij komt er zo aan". Wanneer ik ga zitten kijk ik toevallig uit het (grote) raam. Hiervoor ben ik nog nooit eerder bij de gevangenisdirecteur geweest, "dit is geen goed teken" denk ik. En dat gaat ook blijken, want als ik uit het raam kijk zie ik een geblindeerde politiebus.

Ik weet instinctief direct dat die bus voor mij is. Als de gevangenisdirecteur van Esserheem komt zegt die tegen mij "Denny sorry ik vind het heel erg maar je staat onder arrest. Iemand heeft een anonieme brief geschreven dat alles wat hier met drugs te maken heeft, jij hiervoor verantwoordelijk bent". De gevangenisdirecteur zegt "ik geloof het zelf niet en we kunnen ook niets bewijzen dat jij hiervoor verantwoordelijk bent, maar er is een onderzoek gestart en jij staat als het ware onder arrest voor het dealen van drugs". De gevangenisdirecteur gaat verder tegen mij "je wordt vandaag nog overgebracht naar de Rode Pannen". Ik heb nog geen enkel besef in welke lastige positie ik ben, en ik maak nog een grapje met de gevangenis directeur van "die taxi die ik zie door het raam is zeker voor mij".

Uitleg Rode Pannen: De Rode Pannen was een strafgevangenis met een extra streng regime. Het is een

bakstenen gebouw met rode dakpannen, gebouwd in 1939-1940.

Het heeft 46 cellen, waarvan 6 voor tweepersoonsgebruik. De gevangenis beschikt over speciale strafcellen met een afzonderlijke luchtkooi en een recreatieruimte (voorheen luchtruimte). Tot 31 maart 2008 werd het gebruikt voor gevangenen die in andere gevangenissen niet of zeer moeilijk te handhaven waren. Door een speciale aanpak te hanteren en met speciaal getrainde bewaarders probeerde men hier de vaak zeer agressieve gevangenen her op te voeden. Na een verblijf van gemiddeld drie tot vier weken zorgde het merendeel van de gedetineerden ervoor om niet meer terug te hoeven. Onder de gevangenen die hier verbleven waren 'meesterkraker' Aage Meinesz, Ferdi Elsas (ontvoerder en moordenaar van Gerrit Jan Heijn) en één van de Heineken ontvoerders; en nu horen Paul en ik er ook bij.

Die avond worden alle 15 gedetineerden, ook Paul die voor mij werkte, naar de Rode Pannen overgebracht. Alleen worden zij niet zo zachtzinnig als ik overgebracht. Nee, de 15 gedetineerden die voor mij werkten worden laat in de avond van hun bed gelicht door een razzia team. Als ik hoor hoe het er met mijn medegevangenen aan toe is gegaan word ik er misselijk van. Ikzelf vind dit alles maar een raar machtsvertoon. Kunnen ze wel tegen ongewapende gevangenen zo tekeergaan. Gelukkig voor mij verraadt geen van mijn medegevangenen die voor mij werkten mij. De meesten mogen na een paar dagen alweer terug (de meesten van de 15 gedetineerden weten ook niks, we weten nu ook dat ik zaken goed gescheiden weet te houden). Maar Paul en ik moeten blijven. Paul en ik moeten de volle twee weken blijven in de Rode Pannen. Ik vermoed dat de anonieme brief moet zijn verstuurd door één van de Heineken ontvoerders en zijn zogenaamde zware jongens die in mijn cel zijn gekomen.

Bewijzen kan ik dat niet, maar ik vind één van de Heineken ontvoerders en zijn jongens maar een stelletje laf tuig en zeg "dat noemt zich zware jongens, gewoon een paar kleine geldwolven die hun medegevangenen verlinken om er beter van te worden". Ik vind ze gewoon treurig en heb hier geen woorden voor.

Wat meer uitleg over De Rode pannen:
Volgens mijn eigen ondervinding is geen woord over de uitleg van hierboven gelogen. De Rode Pannen is de echte gevangenis van Nederland. Een voorbeeld, als een gevangenisbewaker van De Rode Pannen tegen een gevangene zegt dat je links moet gaan, dan moet je ook links gaan. Niks tv of privéspullen. Je moet in een emmer pissen of poepen. Je cel is gewoon een kale vieze cel. Verder moet je in De Rode Pannen gevangeniskleren aan, luchten gebeurt in een kooi met tralies boven je hoofd. In De Rode Pannen zie je zelden het daglicht.

Medegevangenen zie je helemaal niet, alles wordt gescheiden gehouden en je mag er ook niet praten. Alleen tijdens luchten kan je soms horen dat er andere gevangenen zijn en alleen zo kunnen Paul en ik af en toe praten en houden we elkaar op de hoogte zo ver dat kan.
Het frustreert mij enorm dat ik niet weet of het toevallig is dat op de dag dat mijn ex-vriendin A (moeder van mijn eerste kinderen) op vakantie gaat dat ik in De Rode Pannen terecht kom. Ik weet het gewoon niet. Ik weet wel dat het gevangeniswezen in Nederland een psychologisch spel is. Je hebt van alles en kan bijna alles doen in Nederlandse gevangenissen. Maar waar het om draait, je hebt geen vrijheid. Bovendien hebben de Nederlandse gevangenissen altijd een dubbele agenda. Verder zoeken ze altijd je zwakke plek om dat tegen je te gebruiken als het nodig is, en de zwakke plek van een gevangene is meestal zijn wederhelft of zijn bezoek.

De Rode Pannen

De eerste dag Rode Pannen. Als ik mijn cel zie in De Rode Pannen, denk ik “dit is een cel als geen andere, alleen vies, kaal en geen toilet”. Het eerste wat ik op mijn eerste dag als het avond is geworden doe, is een joint maken. Maar dat had ik beter niet kunnen doen, want na het roken van mijn eerste joint in De Rode Pannen stijg ik na een paar minuten met bed en al de lucht in (in 1992 zal ik na een experiment met XTC (XTC-pil van Jo en Judas 1 gekregen, zij komen later in het verhaal ter sprake) en veel alcohol voor een tweede keer met bed en al opstijgen). Als het bed bijna tegen het plafond is, begint het bed ook te spinnen (rond te draaien). Ik word paranoia en schreeuw in mijzelf “what the fuck gebeurt er met mij”. Als de joint is uitgewerkt en alles weer normaal is ga ik nadenken wat dit veroorzaakt kan hebben. Eerst denk ik “dit komt omdat mijn ex-vriendin A mij in de steek heeft gelaten op een moment dat ik haar nodig had”. Dit kan natuurlijk kortsluiting in mijn hoofd hebben gemaakt, maar aan de andere kant is dat geen verklaring waarom ik met bed en alles de lucht in ga. Verder zoekend in mijn kop denk ik “ik heb ook weinig gegeten en eten hier in De Rode Pannen proeft zoutloos”. Omdat ik geen verklaring kan bedenken besluit ik daarom maar om even te stoppen met hasj roken in De Rode Pannen tot ik zeker weet dat ik niet gek aan het worden ben. In De Rode Pannen is een kleine bibliotheek en de volgende ochtend vraag ik of ik een boek mag gaan pakken om te lezen. Eenmaal in de bibliotheek verstop ik de rest van mijn hasj tussen de boeken en tijdens het luchten vertel ik dat aan de gedetineerden die ook tegelijkertijd met mij aan het luchten zijn. Als ik na drie dagen terugga naar de bibliotheek is de hasj nog steeds op dezelfde plaats, niemand heeft het gepakt.

Ik weet niet of de andere gevangenen de hasj hebben gezien en niet durfden te pakken, maar ik kan hieruit wel concluderen dat hasjroken in De Rode Pannen geen normaal effect op iemand heeft en misschien kan lijden tot schizofrenie of zelfs een psychose kan veroorzaken. Ik besluit daarom om mijzelf voor nu rustig te houden en voorlopig maar niet onder invloed te zijn. Dit is geen kwestie dat ik bang ben, maar een kwestie van overleven, want je weet niet wie je vijand is. Voor mij is dit het zoveelste bewijs van machtsvertoon en gevangenen die zich niet kunnen verdedigen. Ik bedoel hiermee dat het systeem kan doen met jou als gevangene wat het wil. Zo kunnen de gevangenisbewakers iets in je eten of drinken gooien en jij als gevangene kan niets doen.
Een voorbeeld: Paul heeft het een stuk moeilijker dan ik in De Rode Pannen. Elke cel heeft een luidspeaker waar de gevangenisbewakers ongevraagd soms muziek uit laten komen, meestal klassiek. Zo wordt Paul om het ene uur en soms tot de avond laat met keiharde muziek getrakteerd. Z'n lichten blijven soms ook de hele avond aan zodat hij niet kan slapen. Ik denk dat ze proberen hem gek te maken. Voor mij heeft het puzzel effect (dat alles wat mij overkomt als een puzzel past) zijn werk gedaan, want de meeste van de gevangenisbewakers van De Rode Pannen kwamen eten in de personeelskantine van gevangenis Esserheem waar ik werkte. Ik had de gevangenisbewakers die daar kwamen eten altijd netjes behandeld en als ik roti of wat anders had laten klaarmaken deelde ik het ook met ze. Daarom maakten de gevangenisbewakers van De Rode Pannen het mij niet al te moeilijk, integendeel. Verder geloofden de meeste gevangenisbewakers van De Rode Pannen niet dat ik in de drugs zat. Ze zeiden onder elkaar dat het weer zo een streek is van die zogenaamde zware jongens van gevangenis Esserheem.

Verder mag ik vrijwel elke dag douchen, iets waar maar heel zelden toestemming voor wordt gegeven in De Rode Pannen. Maar ondanks al de goede zorg van de gevangenisbewakers blijf ik de twee weken dat ik in De Rode Pannen verblijf de angstaanvallen ervaren. Maar ik zeg dat tegen niemand, ik hang het niet aan de grote klok. Ik houd mij groot. Ik weet niet of dit ook toeval is maar net zo lang als mijn ex-vriendin A met vakantie is, net zolang houden ze mij in De Rode Pannen. Als mijn ex-vriendin A terug is van vakantie, komt ze mij direct bezoeken en nadat ze mij ziet begrijpt ze dat ze die dag niet op vakantie hadt moeten gaan, maar er voor mij had moeten zijn. Mijn ex-vriendin A weet dat ik haar dit niet ga vergeven. Ik zal mijn ex-vriendin vanaf nu ook niet meer vertrouwen, omdat dit nu de tweede keer in korte tijd is dat ze zoiets doet. Ik ben na twee weken Rode Pannen afgevallen, verzwakt en zie er ook niet uit. Direct na het vertrek van mijn ex-vriendin A na haar bezoek aan mij in De Rode Pannen word ik persoonlijk geïnformeerd door de directeur van gevangenis Esserheem dat ik over twee dagen wordt ontslagen uit De Rode Pannen en terugga naar het huis van bewaring de Koepel in Haarlem tot mijn zaak voorkomt en die zal plaatsvinden in gevangenis Esserheem in Veenhuizen.

Tweede keer in de Koepel

Wanneer ik terug ben in huis van bewaring de Koepel in Haarlem ben ik er in eerste instantie helemaal oké mee, omdat ik Esserheem een beetje oubollig vond. Nee, Esserheem was niet echt een plek waar ik mij thuis voelde, net als de Bijlmerbajes. Maar terug in de Koepel in Haarlem zal de blijdschap van mij van korte duur zijn. Ik zou wensen dat ik nooit terug was gestuurd naar de Koepel. Terug in de Koepel krijg ik dit keer een cel op de begane grond en met oneven nummer. De gevangenisbewakers zijn dit keer niet zo vriendelijk.

Ik word compleet genegeerd. Ook mijn medegevangenen waar ik voorheen mee zat waren er niet meer. Nee, dit was niet dezelfde Koepel van een paar maanden geleden. De Haarlem Koepel had een totale metamorfose ondergaan. Er waren nieuwe regels in het huis van bewaring gekomen sinds mijn vertrek. Zo waren de gevangenisbewakers strenger geworden en zomaar een joint hier en daar in het huis van bewaring de Koepel roken was er niet meer bij. Maar gelukkig had ik na mijn ervaring in De Rode Pannen geen zin meer om hasj te roken. De Rode Pannen had mij het blowen voor nu afgekickt. De eerste avond als ik wil slapen kan ik de slaap niet vatten. Ik heb nog steeds last van angstaanvallen. Zo hoor ik deuren piepen en andere rare geluiden in mijn cel als ik mijn ogen dichtdoe. Nee, dit is geen cel 34 (de eerste cel toen ik hier binnenkwam), deze is wat anders. Ik word bijna gek van de angst en ik denk dat wat in De Rode Pannen met mij is gebeurd, is meeverhuisd naar de Koepel. Ik vertel aan mijn ex-vriendin A (de moeder van mijn eerste twee kinderen) dat er iets niet klopt. Ik vertel haar dat ik uit het niets gek word van angst. Maar ze gelooft mij niet. Bij het volgende bezoek van mijn ex-vriendin A is mijn moeder mee, maar die kan niet beletten dat ik ruzie maak met mijn ex-vriendin A. Zowel mijn ex-vriendin A als mijn moeder vinden dat ik overdrijf en dat als ik rustig blijf het weer overgaat. Verder willen ze niet geloven dat ik geloof dat het gevangeniswezen mij wil terugpakken of dat het gevangeniswezen probeert dat ik uit mijzelf beken dat ik drugs aan het dealen was. Ik word woedend op mijn moeder en ex-vriendin A en zeg tegen ze “als jullie mij niet serieus nemen en niet geloven, dan hoeven jullie ook niet meer op bezoek te komen”. Na het bezoek van mijn moeder en mijn ex-vriendin verandert er niets aan mijn situatie. De angstaanvallen gaan door en worden steeds heviger. Ik trek het niet meer en bel een bevriende journalist op.

Ik geef mijn verhaal aan hem en vraag hem of hij op bezoek kan komen om een zogenaamd interview te doen. Wanneer de bevriende journalist die Iwan heet op bezoek komt, vraag ik aan hem “terwijl jij het zogenaamde interview doet, kan je dan goed om je heen kijken hoe de gevangenisbewaarders reageren?”. Verder pratend zeg ik tegen Iwan “vanavond tijdens recreëren bel ik je op en kan je mij a.u.b. vertellen wat jou is opgevallen, want ik moet echt weten of ik gek aan het worden ben of dat ik gek gemaakt word”. Als ik Iwan de journalist in de avond bel, geeft die mij verslag. Iwan zegt tegen mij “ze doen wel raar en ze zijn onnodig streng, ik vind dat niet normaal”. Iwan gelooft mij wel en denkt dat er iets aparts aan de hand is. Voor mij is het geloof van Iwan voldoende (dit is wat ik bij mijn ex-vriendin A en mijn moeder zocht, geloof) om in actie te gaan. Die avond bij het slapen plak ik de luchtfilters in mijn cel dicht en vanaf die dag doe ik dat elke avond. De angstaanvallen van mij worden minder, maar nu gebeurt het tegenovergestelde, ik word elke dag agressiever. Op een dag betrap ik dat enkele gevangenisbewakers die nu op mij letten apart vergaderen. Deze gevangenisbewakers vergaderen niet met de gevangenisbewakers die ik eerst kende. Het is zelfs zo dat de gevangenisbewaarders die ik eerst kende mij negeren of wegkijken als ik ze wat wil vragen. Ik vind de gang van zaken heel raar en vind dit niet meer kunnen. Op een morgen maakt één van de nieuwe strenge gevangenisbewakers een nare opmerking naar mij. Deze weet niet dat de angstaanvallen van mij zijn verdwenen en dat ik op dit moment heb gewacht. Ik zeg tegen de strenge gevangenisbewaker “luister vriend, ik weet niet waar jullie mee bezig zijn maar het gaat vandaag stoppen”. De strenge gevangenisbewaker hangt de onnozele uit en lacht mij uit en zegt “wat denk je dat je gaat doen”.

Ik loop naar de trap en klim naar drie hoog en de strenge gevangenisbewaker komt achter mij aan. Boven aangekomen zeg ik tegen de strenge gevangenisbewaker “kijk een paar maanden geleden kwam ik in deze cel binnen, cel nummer 34, en toen was alles heel anders”. Ik zeg tegen de strenge gevangenisbewakers “ik kan niet geloven dat de Koepel ineens zo is veranderd”. Als de strenge bewaking even niet oplet pak ik de strenge bewaker bij zijn keel en trek hem razendsnel naar de balustrade en zeg tegen hem “als jullie niet stoppen met wat jullie doen, gooi ik ons beide nu (drie hoog) naar beneden, maar ik zorg dat jij onder ligt” (uitleg angstaanval: de angstaanvallen gaven me een gevoel om zelfmoord te plegen). “Begrijp je dat vriend” (strenge bewaker). Een paar oude gevangenisbewakers die mij nog van de eerste keer kennen komen aangerend en zeggen tegen mij “doe dat niet”. Waarop ik antwoord “o, nu kunnen jullie wel met mij praten”. Ik zeg tegen de oude gevangenisbewakers “zeg tegen je collega’s dat ze stoppen met wat ze aan het doen zijn, anders laat ik mijn bevriende journalist het bekendmaken wat voor laffe dingen jullie proberen uit te halen met gedetineerden en als dat nog niet helpt ga ik jullie een echte reden geven om een behandeling te starten”. Twee dagen later word ik gevraagd waar ik naartoe wil worden overgeplaatst. Er wordt gevraagd of ik terug wil naar Esserheem, maar dat wil ik niet. Niet omdat ik bang ben voor die gasten, nee, Esserheem zijn niet mijn type mensen. Bovendien vind ik de gevangenis in Esserheem primitief. Ik word daarom overgeplaatst op mijn aanwijzing naar het Penitentiaire De Geerhorst in Sittard in Limburg. De Geerhorst is een supermoderne gevangenis en is nog geen zes maanden open.

De inrichting opende haar deuren in februari 1990. Het is een gesloten, normaal beveiligde inrichting. De helft van de inrichting heeft als bestemming Huis van Bewaring en de andere helft heeft de bestemming Gevangenis. Daarnaast is er nog Extra Zorgvoorziening (EZV) voor gedetineerden.

PI de Geerhorst

In PI Geerhorst zijn er drie afdelingen; A, B en D. In Afdeling D zitten kortgestraften, in B de tussen kort- en langgestrafte gevallen en in afdeling A zitten moordenaars, grote drugsdealers (kartel bazen), mensen die vaker uit de gevangenis ontsnappen en zeer zware psychische gestoorde mannen en jongens. Ik beland op afdeling A en heb een binnenpretje, ik denk “als de directie van het gevangeniswezen mij in deze categorie plaatst, dan moet ik serieus over mijzelf gaan nadenken wie ik echt ben”. Maar hoe gek dit ook gaat klinken, op afdeling A in PI Geerhorst voel ik mij op mijn gemak. PI Geerhorst is super schoon, alles is nieuw en de ramen van deze Penitentiaire gaan helemaal open. Er zitten nog wel tralies voor, maar je kan je buurman een hand geven. Verder zit er maar 40 man op afdeling A. De andere afdelingen B en D zitten tjokvol. Ik heb mij voorgenomen om niet te veel te gaan bemoeien met mijn medegevangenen.
Ik krijg een cel naast een Nederlandse Surinaamse die Loyd heet. Loyd is vrij jong en tot op de dag van vandaag weet ik niet wat Loyd heeft gedaan (zulke dingen interesseren mij niet). Loyd is kickbokser en verdraagt niet. In de avonduren ramt hij met zijn vuisten en hoofd tegen de muren. Als ik hem op een dag vraag wat hij aan het doen is, zegt Loyd dat hij aan het trainen is, maar ik geloof hem niet. Loyd is super agressief als hij niets te roken heeft. Ook ik word super agressief als ik niets te roken heb alleen weet ik dat zelf nog niet. Loyd kan het echt urenlang volhouden om op de muren te rammen. Ik probeer mij niet te storen aan Loyd en de eerste week praat ik met niemand, ik ga mijn eigen gang. Ik krijg nog steeds bezoek van mijn ex-vriendin A (de moeder van mijn twee eerste kinderen).
Op een dag zit ik in de avonduren uit het raam te kijken. Het raam van mij kijkt uit op de luchtplaats en op de keuken.

In de keuken van de PI Geerhorst werken geen gedetineerden maar personeel van buiten. Toen ik in de Bijlmerbajes van Amsterdam was had ik daar van de jongens geleerd hoe je kan koken met een water eierkoker. De Surinaamse gedetineerden in de Bijlmerbajes gebruikten deze eieren waterkoker om van alles mee te koken. Heel geraffineerd. In de PI Geerhorst kon dat ook, alleen was hier in de PI Geerhorst ook een hele nieuwe moderne keuken in de recreatiezaal ingebouwd. Hier kon elke gedetineerde om de beurt koken. In de PI Geerhorst kon je zelfs een rijstcooker kopen en in je cel zetten. In de PI Geerhorst kookten drie mensen voor mij; een Surinaamse Hindoestaan, een Surinaamse Indiaan/Javaan en soms een Italiaan. Ik zelf kookte heel zelden. Ik heb in de gevangenis leren koken, hiervoor kon ik nog geen ei bakken. Het was zelfs zo dat voor ik naar de gevangenis ging, ik bijna altijd in (top) restaurants at.
Maar goed, terug naar die avond als ik uit mijn raam kijk. Als ik uit mijn raam kijk zie ik opeens Loyd zijn hoofd naar buiten komen. Loyd vraagt aan mij of ik een trekje van zijn joint wil. Ik zelf heb sinds het avontuur in De Rode Pannen geen joint meer gerookt. Ik bedank Loyd en denk “ik hou me rustig”. Verder ga ik elke avond voor 23:00 uur naar bed. Elke avond als ik naar buiten kijk vraagt mijn buurman medegevangene Loyd mij of ik niet een trekje van zijn joint wil, want Loyd kan en wil niet geloven dat ik niet blow. Dat zegt hij ook vaak tegen mij. Ik heb altijd al een sterke discipline gehad en ik hou mij er meestal ook aan. Ik kan soms acuut met dingen stoppen die mij geen voordeel opleveren, zoals nu het blowen van een joint. Maar toch ben ik niet tevreden met deze situatie. Ik vind dat ik een hypocriet word, omdat ik mij anders voordoe dan ik ben. Ik vind dat ik net als de gedetineerden (zogenaamde zware jongens) in gevangenis Esserheem in Veenhuizen aan het worden ben. Deze gasten (zogenaamde zware jongens) bedriegen zichzelf door zogenaamd het goede voorbeeld te geven zoals de maatschappij dat van alle burgers verlangt.

Zo gaan dit soort nep gedetineerden sporten of stoppen ze zogenaamd met blowen en etc. Ik zal nooit het goede voorbeeld zijn voor dit hypocriete westerse systeem, dus als mijn buurman medegevangene Loyd mij de volgende avond weer een trekje aanbiedt, accepteer ik het. En dit betekent in de praktijk, Denny is weer de oude Denny geworden. De gevangenisbewakers in PI Geerhorst merken dat ik met de dag verander en waarschuwen mij dat ik de verkeerde kant opga. Ik waarschuw ze terug en zeg tegen de gevangenisbewakers van PI Geerhorst dat ze mij met rust moeten laten en dat ik mijn straf wil uitzitten hoe ik dat wil en niet hoe de gevangenisbewakers van PI Geerhorst denken hoe het moet. Ik zeg verder tegen ze "ik ben al gestraft door een rechter dus ik hoef niet nog een keer gestraft te worden door een gevangenisbewaker". Verder zeg ik tegen de gevangenisbewakers van PI Geerhorst "jullie zijn hier om je werk te doen en dat is de rust bewaren". In eerste instantie begrijpen de gevangenisbewakers van PI Geerhorst niet wat ik bedoel.
Bij het eerste beste bezoek smokkel ik genoeg hasj via mijn ex-vriendin A naar binnen, en als ik wil kan ik om het uur een jointje draaien. Op het moment dat ik mijn eerste joint rook en in een roes terecht kom, raak ik de werkelijkheid kwijt en begint (de herhaling) alles weer van voren af aan. Loyd en ik worden vrienden. Ik moet wel vrienden met Loyd worden, want het zogenaamde trainen van hem tegen de muur moet stoppen. Loyd maakt echt heel veel lawaai en hier is maar één kuur voor en dat is stoned worden. Ik heb al snel door dat als Loyd geen joint rookt hij de slaap niet kan vatten en aangezien hij maar weinig bezoek en weinig hasj naar binnen brengt wordt hij super agressief als zijn hasj op is. Dus van nu af aan help ik hem aan genoeg hasj, al is het alleen maar voor de rust. Vanaf de dag dat ik hasj begin te roken kom ik mijn cel weinig uit. Mijn medegevangenen beginnen door te krijgen dat ik heel wat hasj heb om te roken en ze beginnen mij te benaderen.

Ze vragen mij of ik niet wat voor ze wil verkopen, en zo begint de ellende weer van voren af aan. In het begin geef ik heel wat hasj gratis weg, maar op een gegeven moment vraagt een Curaçaoënaar aan mij of het niet beter is om de hasj te gaan verkopen. In ruil hiervoor wil hij elke dag een stukje hasj. De Curaçaoënaar heet Jhuni. Jhuni en ik worden echte vrienden binnen in de bajes en later ook buiten. Jhuni is goed in wat hij doet en in een mum van tijd is hij de dealer van PI Geerhorst. Als ik een paar weken in PI Geerhorst ben leer ik ook een andere medegevangene kennen die Arno heet (een blanke Nederlandse man). Arno z'n crime is dat hij op twee mannen heeft geschoten, één door zijn hoofd en de andere in zijn bil omdat die zich met de zaak ging bemoeien. Arno is toen gevlucht naar Thailand. De plek waar Arno op de twee mannen heeft geschoten is in nachtclub Casablanca in Amsterdam, één van mijn favoriete clubs in Amsterdam. Ik denk "wat een toeval dat ik de man leer kennen die verantwoordelijk is voor het sluiten van de nachtclub waar ik graag naartoe ging". Arno is een lange blanke dunne man (slungel) die na de schietpartij op deze twee mannen vlucht naar Thailand. Maar na een paar jaar in Thailand geeft Arno zichzelf over om zijn straf alsnog uit te zitten en zo belandt hij in PI Geerhorst. Arno benadert mij als eerste en nodigt mij uit in zijn cel (Arno komt net als ik weinig uit zijn cel en in PI Geerhorst afdeling A hoef je niet te werken). Arno zegt op de man af tegen mij "ik heb mij laten vertellen dat jij veel hasj naar binnen weet te smokkelen, maar kan je ook heroïne naar binnen smokkelen want heel veel mensen in PI Geerhorst gebruiken heroïne". Verder zegt Arno tegen mij "heroïne is super duur in PI Geerhorst maar ook in Limburg zelf is het spul duur". Arno gaat verder en zegt tegen mij "ik heb ervaring in het leven en ik zie dat jij niet zoveel geeft om geld, want je bent de Alfa en Omega". Dit is de eerste keer dat ik deze woorden hoor "jij bent de Alfa en Omega".

Ik denk bij mijzelf “fuck waar praat deze man over” (Arno heeft mij ook nooit verteld dat deze woorden in de Bijbel staan, en ik zelf heb hiervoor nog nooit een Bijbel gelezen dat ga ik pas in het jaar 1995 doen). Verder noemt Arno mij “the man with the plan”. “Ha ha, deze man is prettig gestoord” denk ik en zo denkt Arno ook over zichzelf. Arno en ik worden ook hele goede vrienden zowel binnen als buiten. Arno heeft echt goede en leuke verhalen, hij is wel een beetje excentriek en levensgevaarlijk. Na een paar dagen smokkel ik de heroïne binnen en geef het aan Arno. Verder zeg ik tegen Arno “wij verdelen de winst fiftyfifty”. Arno vindt dat goed. Ik ben nog geen maand in PI Geerhorst en heb zonder dat ik dat wil twee dealers, één verkoopt hasj en de andere heroïne.
Maar ook hier laat de herhaling niet lang op zich wachten. Ook Arno gaat hard en geeft feesten in zijn cel, net als Paul in gevangenis Esserheem in Veenhuizen. En weer denk ik “shit ik moet hier een stop aan zetten want ook Arno krijgt net als Paul te veel praatjes”. Daarom haal ik de business weg van Arno en geeft die aan Jhuni. Arno vindt dit in eerste instantie niet zo leuk en bedreigt mij een beetje, maar wanneer Arno doorheeft dat ik ook niet verdraag laat hij de zaak zo. Arno weet ook dat hij fout zit. Bovendien ondervindt hij geen nadelen, want net als Paul hoeft hij ook nooit te betalen voor de heroïne. Arno en ik worden vrienden voor het leven. Na onze detentie doen Arno en ik nog wat grote drugszaken zowel in Nederland als Curaçao.
Nu beide businesses in Jhuni’s handen zijn, gaan we hard. Jhuni is een echte hosselaar en weet hoe je geld moet verdienen. Ik stop met het dealen van de hasj en ga verder met de heroïne. Jhuni en ik verkopen voor de hele gevangenis dus niet alleen voor afdeling A maar ook voor B en D. De PI Geerhorst in Sittard heeft ongeveer 320 gedetineerden. Ik ga in PI Geerhorst harder dan in gevangenis Esserheem in Veenhuizen.

Dit komt ook doordat ik hier geen concurrentie heb of zogenaamde zware jongens die de gevangenis willen runnen. In PI Geerhorst heb ik niet alleen het geld maar ook alles wat blinkt in mijn bezit. Zelfs de eigenaar van de gevangeniswinkel van PI Geerhorst werkt samen met mij, en hij (de eigenaar van de gevangeniswinkel) moet mij tot vandaag nog betalen.

Uitleg hoe de eigenaar van de gevangeniswinkel en ik te werk gaan: In de PI Geerhorst begon men in de tijd dat ik kwam met een experiment met telefooncellen die met kaarten werkten in plaats van cash geld, en deze kaarten moest je kopen in het gevangeniswinkeltje. De eigenaar van het winkeltje was een particulier die een winkeltje zelfstandig exploiteerde in de gevangenis. Je had belkaarten van FL5, FL10 en FL25. Ik had een plan bedacht dat mijn medegevangenen hun drugs met die belkaarten konden betalen. Zo zou het niet opvallen en op deze manier kwamen de meeste belkaarten in mijn bezit. Ik verkocht de belkaarten terug aan de eigenaar van de gevangeniswinkel, zo was de cirkel weer rond. Hoe het komt dat ik en de eigenaar van de gevangeniswinkel gaan samenwerken is dat ik vanaf dag één heel veel koop in de gevangeniswinkel omdat ik bijna nooit gevangeniseten eet. Ook andere zaken zoals kleding laat ik de eigenaar van de gevangeniswinkel voor mij kopen. Ik koop wekelijks voor FL100 in (€45). Dat deed ik al voor ik begon met dealen. Op een dag laat ik aan de eigenaar van de gevangeniswinkel doorschemeren dat ik de eigenaar van de gevangeniswinkel meer kan laten verdienen als we samen gaan werken. De eigenaar van de gevangeniswinkel van PI Geerhorst is één en al oor. Ik zeg tegen de eigenaar van de gevangeniswinkel dat ik de meeste belkaarten die niet zijn gebruikt in handen heb en hem, de eigenaar van de gevangeniswinkel, een kans geef om die weer over te kopen voor ¼ en als het goed gaat we het fiftyfifty doen. De eigenaar van de gevangeniswinkel weet niet wat hij hoort, hij is in shock maar gaat toch in zee met mij.

Dus vanaf die dag koopt de eigenaar van de gevangeniswinkel de belkaarten van mij over en verkoopt ze weer voor de normale prijs aan de gedetineerden en stort het geld van mij op een rekening die ik hem geef. De zaken gaan zo goed voor mij dat de eigenaar van de gevangeniswinkel moeite heeft om mij terug te betalen, en zo word ik een stille compagnon van de gevangeniswinkel in PI Geerhorst in Sittard.

De hint

Alles gaat relaxed met mij in de gevangenis tot ik van een goede vriend van buiten (misschien wel mijn beste vriend die Ball heet) een hint krijg dat ik mijn ex-vriendin A moet checken. Ik bel Ball op en vraag hem wat hij bedoelt. Ball zegt tegen mij "jij belt je vrouw altijd in de middag of avonduren, probeer die maar een keer in de ochtend te bellen" (uitleg ex-vriendin A: ex-vriendin A is de moeder van de eerste twee kinderen van mij. We hebben al meer dan 12 jaar een aan en uit relatie. Ex-vriendin A heeft mij nooit verteld dat ze vreemdgaat terwijl ik achter de tralies zit. Ik zelf dacht omdat ze altijd op bezoek komt alles goed was, want waarom kom je dan op bezoek. Verder heeft ze deze man leren kennen tijdens dat ik vastzit en nog wel door een contact van mij. Deze contact van mij (een Judas die mij meerdere malen zal verraden) heeft een baan voor haar geregeld in de horeca omdat ze zo nodig moest werken.). Tegelijkertijd als ik de hint van mijn goede vriend Ball krijg, beginnen de vrouwelijke bewakers van PI Geerhorst mij ook hintjes te geven dat mijn ex-vriendin A vreemdgaat. Dit doen de vrouwelijke bewakers door mij overdreven veel aandacht te geven. Eén van de vrouwelijke gevangenisbewakers begint zelfs mijn haren te vlechten. En het haren vlechten is een hele klus, eerst moeten al die vlechten los en dan moet je ze opnieuw vlechten. Dit is een klus van op zijn minst twee uren. En nog heb ik niets door. Op een ochtend denk ik aan mijn goede vriend die mij de hint had gegeven om mijn ex-

vriendin A in de ochtend te bellen, dus bel ik mijn ex-vriendin A voor de verandering in de ochtenduren op. Mijn ex-vriendin A woont nog bij haar ouders in. En als Ik dat doe is dat het einde van de rust, geen relaxte dagen meer in de gevangenis van PI Geerhorst in Sittard. Als ik die bewuste ochtend bel krijg ik de moeder van mijn ex-vriendin A aan de lijn. De moeder van mijn ex-vriendin A weet niet zo goed wat ze moet antwoorden als ze hoort dat ik aan de andere kant van de lijn ben. De moeder van mijn ex-vriendin is in shock want die had geen telefoon van mij in de ochtend verwacht. Mijn ex-vriendin A had altijd gedacht dat ik alleen in de middag kon bellen. Dat was ook wel zo, maar wat ex-vriendin A en heel wat van mijn vrienden nooit hebben begrepen is hoe creatief ik wel niet ben zowel binnen als buiten. De moeder van mijn ex-vriendin A zegt dat haar dochter naar de markt is gegaan. Ik schiet in de lach en zeg "mevrouw, uw dochter staat niet voor 13:00 uur op". Ik heb geen ruzie met de moeder dus zeg ik tegen de moeder van mijn ex-vriendin A "geen probleem, ik bel later in de middag mijn normale tijd weer op". Ik bel die middag mijn ex-vriendin en die geeft mij een bullshit verhaal, maar ik geloof mijn ex-vriendin A niet meer. Ik laat een paar dagen voorbijgaan en bel weer op een willekeurige dag in de ochtenduren. En ja hoor, weer is ze niet thuis en zet ze haar moeder voor een blok. De moeder zegt weer "ze is er niet" en weer zeg ik heel rustig "is geen probleem, ik bel later weer terug". Ik bel later in de namiddag terug en wanneer ik mijn ex-vriendin A aan de telefoon krijg zeg ik heel rustig tegen haar "ik weet honderd procent zeker dat jij niet thuis bij onze kinderen slaapt". Eerst wil mijn ex-vriendin ontkennen, maar zegt daarna wijselijk niks.
Ik zeg "je kan me beter zelf zeggen wat er aan de hand is voor ik iemand op je zet om je te controleren". En dan ineens zomaar uit het niets begint mijn ex-vriendin A te schreeuwen. Ze krijgt een woede aanval en schreeuwt door de telefoon, "dan wat als ik vreemdga, wat ga je doen je zit vast je kan er niet uitkomen. Daar hoor je thuis.".

Ik weet niet wat ik hoor en mijn ex-vriendin A blijft maar schreeuwen “wat wil je doen je zit vast is goed voor je, daar hoor je thuis”. Mijn ex-vriendin A had dit bericht misschien op een ander manier aan mij moeten vertellen, want nog geen 10 seconden later staat er geen telefooncel meer. Ik ben zo woedend op de (laffe) woorden “je kan er niet uitkomen” dat ik de hele telefooncel sloop, glasscherven vliegen in het rond. Niemand op blok A kan die dag meer bellen. De vrouwelijke gevangenisbewaakster die mijn haar vlecht brengt rust in mijn kop en brengt mij terug naar mijn cel. Ondertussen zijn een paar andere gevangenisbewakers van de gevangenis PI Geerhorst gesneld op het lawaai en de ravage die ik heb veroorzaakt afgekomen en willen bijdehand doen. Deze gevangenisbewakers zijn met zwaar geschut mij komen ophalen in mijn cel. De bewakers brengen mij naar de directeur, maar voor de gevangenisbewakers of de directeur wat kunnen zeggen schreeuw ik naar de directeur van gevangenis PI Geerhorst “je zorgt maar dat ik naar buiten kom, anders wordt het een hel voor jullie”. En als iemand weet dat ik altijd meen wat ik zeg dan is het wel de directeur van de gevangenis van PI Geerhorst in Sittard. Eén van de gevangenisbewakers zegt “hoe praat je zo tegen de directeur”. Hierop til ik het bureau van de directeur van de gevangenis van PI Geerhorst op en kantel het om. De bewakers willen in actie komen maar de directeur zegt “nee laat hem maar, hij wordt vanzelf rustig”. En zo is het ook gegaan. Na deze actie word ik teruggebracht naar mijn cel waar ik drie dagen achter de deur moet blijven om af te koelen. Na de drie dagen achter slot en grendel ben ik niet te genieten en ga in gesprek met de directeur van PI Geerhorst. Ik zeg tegen de directeur dat hij mij echt naar buiten moet laten gaan. De directeur van gevangenis PI Geerhorst geeft mij tekst en uitleg dat niemand die ooit een lange straf uitzit voor zo’n reden naar buiten kan gaan, en zeker niet als een gedetineerde nog zolang moet zitten.

Op een gegeven moment komt de gevangenisdirecteur van PI Geerhorst met een idee en zegt tegen mij “misschien kan je met de gevangenis dominee praten over je probleem”. Ik vraag naar de gevangenis dominee en de gevangenis dominee komt met mij praten in mijn cel. De gevangenis dominee en ik hebben een paar sessies. Na één van de sessies zegt de gevangenis dominee tegen mij “ik heb nog nooit iemand als jou ontmoet”. Hij vergelijkt mij met Mozes en Jozef uit de Bijbel. De gevangenis dominee belooft me dat hij gaat kijken wat hij kan betekenen voor mij en hoe hij en de gevangenisdirecteur samen tot een oplossing kunnen komen. Maar ik wacht dit niet af wat hij en de gevangenisdirecteur gaan bespreken. Ik maak de gevangenisdirecteur van PI Geerhorst helemaal gek door meer drugs dan ooit naar binnen te brengen via mijn vrienden van buiten. Ik maak elke gedetineerde die gebruikt stoned en afhankelijk van mijn drugs. Met andere woorden, ik maakt de markt stuk, zo zouden die idioten van gevangenis Esserheem zeggen. Ik denk “die idioten van Esserheem moeten blij zijn dat ze mij niet in deze fase hebben leren kennen”.
Uiteindelijk is het mijn ex-vriendin A die er zonder dat ze het weet een deel voor zal zorgen dat ik eerder naar buiten kom; en dat komt doordat haar vader ernstig ziek wordt, dat die opgenomen wordt. Ik heb altijd heel veel respect voor de vader van mijn ex-vriendin A gehad. Hij was ook een wakaman en begreep mij daarom ook heel vaak. Doordat de vader van mijn ex-vriendin ernstig ziek is, is er een excuus ontstaan dat ik nu wel een kans maak om sneller buiten te komen. Ik vertel aan de directeur van PI Geerhorst dat mijn schoonvader ernstig ziek is en de directeur zegt “als de dominee vindt dat dit een ernstige zaak is, dan kan je misschien voor een paar dagen verlof krijgen om je schoonvader te gaan zien”. Ik ga terug naar de gevangenis dominee en vertel hem wat de directeur mij heeft gezegd.

Ik moet van de gevangenis dominee twee keer naar de gevangeniskerk en na wat sessies schrijft de gevangenis dominee een brief naar de gevangenisdirecteur van PI Geerhorst dat ik (Denny) echt naar buiten moet gaan.
Ik ben verbaasd en van het één komt het ander. Ik had zelf nooit gedacht dat ik zo snel weer buiten de gevangenis zou staan. Een datum wordt geprikt en ik begin met de voorbereiding dat ik straks buiten de gevangenis kom. Ik bel één van mijn vrienden op en die moet een auto voor mij huren en achter Amsterdam centraal station klaarzetten. Verder zeg ik tegen niemand dat ik naar buiten kom, dus ook niet tegen mijn ex en mijn eigen moeder. Het proces dat nodig is dat ik buiten de gevangenis kom heeft ongeveer 6 weken geduurd. Ik kom door onvoorziene omstandigheden eerder buiten de gevangenismuren. De dag dat ik naar buiten kom pak ik eerst de trein naar Amsterdam. Na de trein spring ik in de klaarstaande huurauto en rijd direct door naar het huis van mijn ex-vriendin A (moeder van mijn twee eerste kinderen). Als ik bij het huis van mijn ex-vriendin A aankom zie ik dat mijn huissleutel niet past. Ex-vriendin A heeft het slot veranderd. Ik bel aan en na een paar minuten wordt de deur opengedaan door de moeder van mijn ex-vriendin A. Het arme vrouwtje krijgt bijna een hartaanval als ze ziet wie voor haar deur staat. De moeder van mijn ex-vriendin weet niet wat ze moet zeggen. Ik zeg “hallo mevrouw” (ik heb de moeder van mijn ex nooit anders genoemd), “waar is uw dochter?”, waarop de moeder van mijn ex antwoordt “o die zit binnen maar ze heeft bezoek”. Het bezoek bestaat uit drie mannen, één is de eigenaar van het café waar mijn ex-vriendin A werkt, de twee andere mannen werken voor de eigenaar van het café en die zijn mee. Dit wordt zo aan mij uitgelegd. Mijn ex-vriendin A weet sowieso dat ik geen voorstander ben dat vreemde mensen in het huis komen waar mijn kinderen wonen. Mijn ex-vriendin zegt tegen mij “de café-eigenaar heeft een relatie met mijn zus, ze zijn even op bezoek, maar ze gaan zo weer weg”. Verder vraag ik haar “en wie zijn de twee andere mannen dan?”.

Mijn ex-vriendin A zegt “o die zijn gewoon mee”. Ik zoek er verder niks achter, en zeg “oké” en loop naar boven en doe andere kleren aan en zeg tegen mijn ex-vriendin A “ik ben weg, ik ga een rondje town”. Voor ik de deur uitloop vraag ik nog aan mijn ex-vriendin A waarom het slot is veranderd. Mijn ex-vriendin A antwoordt heel bijdehand “jij woont hier niet meer”. Ik schenk geen aandacht aan wat mijn ex-vriendin A zegt en ga de deur uit zonder iemand te groeten. Ik stap in mijn auto en rij weg, maar voor ik de straat uitrijd komt de broer van mijn ex-vriendin A de straat inrijden. De broer van mijn ex-vriendin A herkent mij direct (uitleg broer van de ex-vriendin: de broer van mijn ex-vriendin A heet Rik. Rik en ik gaan way back. Rik en ik zijn niet alleen zwagers maar ook beste vrienden en dat al heel wat jaren. Rik is op een afschuwelijke manier vermoord en zijn moordenaars zijn zover ik weet nooit gepakt. Ook is de reden voor mij niet duidelijk waarom en waarvoor hij is vermoord. Hopelijk kom ik er een dag achter wie Rik heeft vermoord en waarom. Ik ben dat Rik schuldig. R.I.P my brother Rik).
Rik wenkt mij om te stoppen. Rik is verrast om mij te zien en vraagt waar ik naartoe ga. Als ik zeg dat ik een rondje town ga, wil Rik ook mee. Rik en ik rijden terug naar het huis van zijn moeder om Rik z’n auto te parkeren. Als Rik zijn auto heeft geparkeerd zegt hij tegen mij dat hij zijn moeder en zus wil groeten. Rik vraagt of ik ook even mee naar binnen kom omdat hij niet weet hoelang het gaat duren. Naïef dat ik ben volg ik mijn zwager Rik mee naar binnen. Als ik in de woonkamer sta zie ik mijn ex-vriendin A niet en vraag dus aan de mensen in de woonkamer waar ze is. Niemand geeft mij antwoord. Als ik naar boven wil gaan, schreeuwen de zus en de moeder van mijn ex-vriendin tegelijkertijd “je mag niet naar boven gaan”. Ook de mannen gaan zich ermee bemoeien. Ik krijg een woede aanval, negeer ze en ga naar boven. Als ik boven aankom zie ik mijn ex-vriendin A heftig ruzie maken met één van de mannen die ook beneden zat.

Deze man is een afro Surinaamse man en twee koppen groter dan ik. Zonder iets te zeggen geef ik mijn ex-vriendin A een klap in haar gezicht en vraag aan de afro Surinaamse man wat hij hier nog boven doet. Deze gaat direct naar beneden. Ik besef wel direct dat ik te ver ben gegaan en dat ik deze strijd niet ga winnen, maar het bizarre is ik wil deze strijd ook niet winnen, ik ben veel te blij dat ik buiten de gevangenis ben. Verder geen aandacht aan de situatie schenkend en ook nog niet echt beseffend dat mijn ex-vriendin A vreemdgaat, ga ik weg. Rik gaat niet mee.
Ik rij naar het centrum van Amsterdam naar één van de zware jongens die ik had leren kennen in de Koepel. Deze zware jongen heet Rob en voor hem moest ik elke dag 10 joints maken. Ook is Rob degene die later ging mee eten wat voor mij in de keuken werd klaargemaakt. Rob is pas vrij en heeft een bar/coffeeshop geopend in het centrum van Amsterdam. De nieuwe bar/coffeeshop heette Undercover, hoe toepasselijk. Als ik in Undercover ben, is het heel druk en Rob is poker aan het spelen voor veel geld (soms wel de hele dag of zelfs wel dagenlang). Ik groet Rob en Rob wenkt mij dat ik aan de bar kan zitten op zijn kosten. Rob wenkt ook de barvrouw dat ik kan drinken wat ik wil. Na een uur is Rob nog niet bij mij geweest en ik heb er genoeg van. Ik loop naar Rob toe en zeg tegen Rob “gefeliciteerd met je nieuwe bar maar ik ga, ik kom een andere keer terug”. Rob biedt zijn verontschuldigingen aan mij en zegt “geef me nog even ik kom zo bij je, even dit potje af maken”. Dus wacht ik nog een uur. Als Rob doorheeft dat ik echt wegga komt Rob naar mij toe. Rob vraagt mij “wat doe je buiten, als ik het mij goed herinner moet je toch nog lang zitten? Wat is er gebeurd, vertel, ben je ontsnapt?”. Ik geef Rob tekst en uitleg en ook vertel ik aan Rob dat ik net ruzie thuis heb gemaakt, terwijl dit de reden is waarom ik naar buiten ben gekomen, om aan mijn relatie te werken. Verder zeg ik tegen Rob “ik moet waarschijnlijk ook een plek gaan regelen om te slapen, want die trut heeft ook het slot veranderd”. Rob en ik schieten in de lach.

Rob vraagt aan mij of ik geld heb en vertelt dat ik niet hoef te stressen. Verder zegt Rob tegen mij “als je straks klaar bent met stappen kom dan hier terug, het maakt niet uit hoe laat, bel gewoon aan ik ben hier en dan is het rustig dan kunnen we verder praten”. En weer vraagt Rob aan mij of ik geld heb. Ik vraag aan Rob waarom hij dat wil weten en zeg tegen Rob “ik heb ongeveer FL400,- (€180) bij me”. “Hmm” zegt Rob en gaat in zijn zak en geeft mij FL1000,- (€454,-). Ik zeg tegen Rob “dat hoeft echt niet”, maar Rob dringt aan en dus pak ik het geld aan. Rob gaat terug naar de pokertafel en ik ga stappen. Ik heb een slechte eigenschap, ik maak meestal al het geld dat ik verdien of krijg meestal dezelfde dag op. Zo ook deze avond. Als de meeste discotheken, clubs en brokoday bars gaan sluiten, ga ik terug naar Undercover. Als ik daar aankom zit Rob nog steeds aan de pokertafel. Rob moet echt lachen als hij mij in deze toestand ziet. Stoned en dronken tegelijk. Rob zegt tegen mij “ga maar hiernaast en zeg tegen die mensen daar dat ik je heb gestuurd”. Naast de bar/coffeeshop is een hotel. Voor ik naar het hotel ga stopt Rob nog wat geld in mijn handen en zegt tegen mij “ik zie je later als je bent uitgeslapen”. Het is 11:00 uur in de ochtend als ik naar het hotel ga.
Tegen 18:30 uur in de avond wordt er op de hotelkamer deur geklopt. Ik sta op en ga kijken wie er klopt aan de deur. Als ik de deur openmaak staat er een blondje en ik vraag half slapend aan haar wat ze wilt. Het blondje zegt “ik ben een escort”, waarop ik zeg “ik heb niet om jou gevraagd”. Het escort blondje zegt “dat weet ik, maar je hebt blijkbaar goede vrienden” (het escort blondje wordt ook een vriendin van mij). Als ik een week in het hotel verblijf, staat op een dag het escort blondje voor mijn kamerdeur. Ik vraag aan het escort blondje of mijn vrienden haar weer hebben gestuurd. Het escort blondje antwoordt “nee ik wou je terugzien, maar ik kom je ook waarschuwen dat het hier niet veilig meer voor je is”.

Ik had die dag dat ik het escort blondje had leren kennen verteld dat mijn vriendin vreemdgaat en dat ik op de vlucht ben en dat daarom mijn vriend Rob deze hotelkamer voor mij had geregeld. Ik vraag aan haar waarom het hotel niet meer veilig is voor mij. Het escort blondje vertelt mij dat de politie een razzia gaat uitvoeren vandaag of morgen in het hotel. Die avond ga ik stappen met het escort blondje, het wordt brokoday en tegen 11:00 uur in de ochtend gaan het escort blondje en ik uit elkaar. Het escort blondje geeft mij haar nummer en zegt dat ik haar moet bellen, maar ik heb nu wel even wat anders aan mijn hoofd want ik moet nu een nieuwe schuilplaats vinden. Nu pas begin ik te beseffen dat als je op de vlucht bent het leven best heftig is. Ik vind die dag onderdak bij een neef van mij die verslaafd is aan drugs. De naam van mijn neef is John. John heeft zijn huis pas in Amsterdam-Noord. Het huis van neef John moet nog helemaal ingericht worden. Op het moment dat ik bij mijn neef intrek is er helemaal niets in zijn huis, zelfs geen tapijt op de vloer. Als ik het huis zie vraag ik mijzelf af hoe neef John leeft, maar ik kan nu niet kieskeurig zijn en ben blij dat mijn neef mij in huis neemt. Het huis van neef John is niet ver van mijn ex-vriendin A, en nog diezelfde dag voor ik bij mijn neef intrek kom ik haar tegen. Ik vertel haar dat ik voor nu bij mijn neef intrek tot ik weet wat ik moet doen. Verder vertel ik haar dat het huis niets heeft, niet eens een bed. Hierop besluit mijn ex-vriendin A mij te helpen om in ieder geval de kamer die ik van mijn neef heb gekregen voor mij in te richten. Mijn ex-vriendin koopt een bed en tapijt en alles wat nodig is zodat ik in ieder geval niet in een kaal leeg huis hoef te wonen. Mijn ex-vriendin A en ik proberen onze relatie weer een nieuwe kans te geven maar dat zal niet meer lukken, omdat er te veel dingen zijn gebeurd houden we beiden de eer aan onszelf en gaan we beiden onze eigen weg. Ik ga wat oude (Nederlandse Surinaamse) vrienden opzoeken, maar dat heeft weinig zin. Geen van mijn oude (Nederlandse Surinaamse) vrienden heeft mij ooit (financieel) geholpen toen ik op de vlucht was.

Ik begrijp dat ik maar beter afstand van mijn zogenaamde Nederlandse Surinaamse vrienden kan nemen en daarom bel ik het escort blondje die ik heb leren kennen via Rob, de Nederlandse penoze van gevangenis Haarlem de Koepel. Het escort blondje nodigt mij uit om naar de club te komen waar ze werkt. De club waar het escort blondje werkt is heel chique en een exclusieve sexclub. De entree is FL250 en een kleine fles champagne (piccolo) kost FL75. Het escort blondje regelt het zo dat ik niet hoef te betalen en na haar werk gaan we flink stappen, het wordt meestal brokoday en dan gaan we (het escort blondje en ik) ieder onze eigen weg. Ik heb op dit moment geen behoefte aan een nieuwe relatie, ik vind het wel goed zo. Bovendien kan ik mij op dit moment ook geen echte relatie permitteren. Het leven op de vlucht wordt voor mij een echte beproefing. Zonder vrienden waar je op kan bouwen, moeder van je kinderen die vreemdgaat, wonen in een huis met een verslaafde neef, geen inkomen en ondergedoken leven. Na een paar maanden ondergedoken te leven vraag ik mij af of het niet beter is om mijn straf te gaan uitzitten, en uiteindelijk doe ik dat ook want ik heb ook nog maar 18 maanden te gaan.

Terug naar Sittard

Wanneer ik me weer aangeef word ik na een dag in een politiebureau van Amsterdam naar gevangenis Vught gebracht en na een week terug naar PI Geerhorst. Ik word eerst in afdeling D geplaatst omdat mijn straf nu korter is, maar afdeling D is niets voor mij. Afdeling D is erg druk en chaotisch. Na wat opstootjes word ik teruggebracht naar afdeling A en krijg ik mijn oude cel terug.
Ik ben nu weer terug in de gevangenis PI Geerhorst op afdeling A, maar nu zonder relatie. Ook met de meeste van mijn Nederlandse Surinaamse vrienden heb ik geen contact meer. De compagnon waar ik voor naar Curaçao ben gegaan heb ik tot op de dag van vandaag niet meer teruggezien. Ook toen ik op de vlucht was, ben ik mijn oude compagnon nooit meer tegengekomen.

Ik zou hem vandaag de dag ook niet meer herkennen. Teleurgesteld in de meeste van mijn Nederlandse Surinaamse vrienden maar ook in mijn ex-vriendin A (moeder van mijn twee eerste kinderen) trek ik mij terug van de buitenwereld. Ik concentreer me nu alleen op hoe ik binnen de muren van de gevangenis moet overleven, maar dat zal mij goed lukken omdat ten eerste het escort blondje mij nu komt bezoeken. Na wat bezoekjes van het escort blondje die ik heb leren kennen toen ik op de vlucht was voor de gevangenis en door mijn penoze vriend Rob vertelt het escort blondje tegen mij dat ze naar Japan wil gaan omdat daar beter geld te verdienen is. Ik zeg dat ze dat moet doen en geef het escort blondje mijn gouden ketting die ik al vanaf mijn jeugd draag. Dit is ook direct de laatste keer dat ik het escort blondje zal zien. Na wat belletjes over zee (Japan) met het escort blondje heb ik hier geen zin meer in en stop met het bellen met het escort blondje. Ik had hier geen moeite mee (om afscheid van het escort blondje te nemen) omdat ik heel veel aandacht van de vrouwelijke bewaakster en de vrouwen die in PI Geerhorst werkten kreeg. Bijvoorbeeld het grootste probleem in mijn hoofd was "wie gaat mijn haren vlechten nu ik geen bezoek meer krijg". Maar één van de vrouwelijke gevangenisbewakers van PI Geerhorst zegt tegen mij dat zij dat wel voor mij wil doen.
Bizar gewoon. Het dealen begint vrij snel weer, maar nu met andere nieuwe contacten die ik buiten heb leren kennen. Tijdens de 18 maanden die ik nog moet uitzitten zijn er twee ontsnappingen op de A afdeling, een aardbeving en komt er een andere Nederlandse Surinaamse wakaman Jerrel (een wakaman die echt waanzinnig veel geld met drugs heeft verdiend) binnen. Veel tijd met Jerrel krijg ik niet omdat mijn 18 maanden om zijn. Ik laat mijn connectie voor Jerrel achter en verlaat PI Geerhorst voorgoed.
In 1992 kom ik vrij en ik word opgehaald door twee van mijn Nederlandse Surinaamse Judas vrienden die niets voor mij hebben gedaan toen ik vastzat.

Met deze twee Judas vrienden rij ik richting Amsterdam. Onderweg zeg ik dat ik honger heb, maar mijn twee vrienden doen of ze niets hebben gehoord en kopen niets. Ik ben denk nog geen 1 uur vrij en ik moet al in mijn eigen zak gaan, dat belooft wat. Ik trakteer mijn twee Judas vrienden op een stevige lunch en laat mij thuis (bij mijn moeder) afzetten.
Ik heb één van die Judassen die mij was komen ophalen toen ik op de vlucht was leren kennen in discotheek Homolulu op het Leidseplein in Amsterdam. Hoe ik in contact kom met deze Judas is omdat deze mij benadert omdat ik vaak naar het toilet in discotheek Homolulu ga. Deze Judas komt mij achterna in het toilet en ziet dat ik een snuif neem. Hij vraagt of ik iets aan hem wil verkopen, maar ik zeg tegen hem "die dingen doe ik niet". De snuif-cocaïne die ik heb is voor eigen gebruik. Als ik uit het toilet kom ga ik aan de bar zitten en bestel een champagne, maar ook hier komt die Judas me lastigvallen en vraagt mij voor de zoveelste keer of ik echt niets van de snuif-cocaïne aan hem kan verkopen. Maar weer zeg ik nee tegen hem. Verder zeg ik dat ik die dingen niet doe want de discotheek is van een goede vriendin van mij. Maar toch blijft die Judas aandringen waarop ik hem een zakje met ongeveer … gram geef en zeg "hier". De Judas is in shock en vraagt weer aan mij wat ik ervoor wil hebben en weer zeg ik "ik hoef er niets voor". En zo worden de Nederlandse Surinaamse Judas en ik vrienden.
Die andere Judas, vriend nummer 2, had ik voor ik naar de gevangenis was gegaan leren kennen via zijn zus. Judas nummer 2 was volgens zijn eigen zeggen gevlucht voor de militairen die de dienst uitmaakten in die tijd in Suriname. Judas 2 was gevlucht naar Brazilië en zijn zus die goede zaken deed hier in Nederland is hem toen gaan ophalen. In die tijd was Judas 2 goed verslaafd aan harddrugs (maar Judas 2 kon dat goed verbergen). De zus van Judas 2 houdt ook van het nachtleven en snuif-cocaïne en zo laat ze mij op een avond in club Chic aan de Rozengracht in Amsterdam kennismaken met haar broer.

Nadat mijn twee Judas vrienden mij thuis hebben afgezet ga ik na een paar dagen wat oude (Nederlandse Surinaamse) vrienden opzoeken. Ik ben in shock hoe ik ze aantref. Het is net of de tijd heeft stilgestaan. Ook voor de twee Judassen die mij zijn komen afhalen is de tijd stil gebleven. Judas 2 zegt tegen mij dat hij een nieuw leven is begonnen, want hij heeft nu een relatie. Judas 2 zegt vol trots dat hij zijn vrouw heeft leren kennen in discotheek Homolulu waar ik hem heb geïntroduceerd. Ik denk in mijn hoofd “wat lult deze man, ik had toch ook een relatie voor jou maar toen kon alles, maar nu jij een relatie hebt speel je serieuze man, Judas”. Achteraf gezien heeft deze Judas nummer 2 nooit iets voor mij gedaan en dit geldt ook voor Judas nummer 1. Nee, als ik terug moet kijken naar het verleden hebben maar weinig vrienden (de goede niet te na gesproken) uit mijn geboorteland iets voor mij betekend. Teleurgesteld dat in mijn omgeving niets is veranderd besluit ik terug naar Curaçao te gaan om een nieuw leven te beginnen.

Voor de tweede keer naar Curaçao

Ik vertel aan Judas 1 dat ik naar Curaçao ga voor een nieuw begin, maar Judas 1 gelooft mij niet. Judas 1 denkt dat ik voor zaken naar Curaçao ga.
Judas 1 is een glamour man die houdt van mooie kleren en mooie juwelen. Hij wil zichzelf altijd voordoen alsof hij een gangster miljonair is, maar in werkelijkheid is hij dat niet. Judas kan zo leven omdat zijn oudere broer een succesvol zakenman is. Zijn broer heeft wat huizen en een groot modern restaurant in Amsterdam waar Judas 1 manager van is. Judas 1 doet in het nachtleven of het restaurant van hem is en zo komt hij aan zijn contacten. Eén van de contacten die Judas 1 zo leert kennen is een Italiaan. De Italiaan komt uit een maffiafamilie en hij heet Jo. Jo en Judas worden compagnons. Jo de Italiaan kan zich niet vrij bewegen in Nederland, hij wordt gezocht. Jo vraagt aan Judas 1 of hij sommige zaken op de naam van Judas 1 kan doen, maar die wil dat niet. Voor mij is dat geen probleem en zo kom ik in contact met Jo. We worden goede kennissen, geen vrienden. Jo en Judas 1 willen kosten wat het kost weten wat ik in Curaçao ga doen. Ik zeg ze “ik ga daar opnieuw beginnen, want hier staat de tijd stil”. Maar Jo en Judas 1 zijn niet overtuigd en daarom zeg ik om van ze af te komen dat ik voor zaken ga. Dat had ik beter niet moeten zeggen want nu willen Judas 1 en Jo mee investeren. Ze willen mee investeren in cocaïnetransporten, want dat is wat ze denken dat ik ga doen in Curaçao. Zo worden er heel wat wilde plannen met mij besproken hoe wij de zaak het best kunnen aanpakken.
Voor ik vertrek naar Curaçao zeggen Jo en Judas 1 dat ze hun eigen koeriers, inpakker en moneyman meesturen.

Ik vind alles goed, maar ik ben op mijn hoede want ik weet dat deze twee idioten niks weten over hoe je drugs moet smokkelen. De dag dat ik vertrek naar Curaçao zeg ik tegen Jo en Judas 1 “ik wil niet dat jullie mensen in hetzelfde resort komen waar ik logeer, jullie moeten zelf wat voor ze regelen”. Maar de eerste fout die de twee idioten maken is hun mensen sturen naar hetzelfde resort waar ik zit. Ik ben hier niet blij mee, en ik ben geïrriteerd dat deze twee zich niet houden aan de gemaakte afspraken. Ik weet uit ervaring dat deze deal al gedoemd is om te mislukken. Het plan was om coke goedkoop in te kopen en het in Nederland voor een vette winst te verkopen. Verder was het plan dat Jo en Judas 1 de coke-dealer van mij wilden leren kennen. Ik had hier geen moeite mee, maar omdat deze twee idioten zich niet konden houden aan de gemaakte afspraken, was het voor mij duidelijk dat dit nooit zou gebeuren. Omdat ik een nieuwe coke-dealer moet vinden bel ik Arno op (mijn medegevangene van PI Geerhorst). Arno z’n vrouw is Curaçaoënaar en Arno zit ook in het wereldje. Via Arno wordt een nieuwe cocaïne-dealer gevonden en ik bel naar Nederland en zeg tegen Jo en Judas 1 dat ze de coke kunnen kopen. Jo en Judas 1 zeggen tegen mij dat ik hun mannetje moet koppelen met de Curaçaose coke-dealer. Ik doe normaal nooit zaken zo, maar om zo snel mogelijk van deze twee idioten af te komen ga ik akkoord. Wat Jo en Judas 1 niet weten is dat ik ze niet vertrouw. De mensen die Jo en Judas 1 naar Curaçao hebben gestuurd om hun business voor ze te doen zijn de moneyman - hij is een goede vriend van Jo -, de inpakker - een blanke Nederlandse man die de koffers moet maken - en twee Russische vrouwen als koerier. Het plan is dat de moneyman wordt gekoppeld aan de coke-dealers en dat ze mij lozen. Verder zullen de twee Russische vrouwen koeriers zijn zonder dat ze het weten. De kofferman heeft twee dezelfde koffers als die Russische vrouwen en die zal hij omwisselen voor die met coke zonder dat de vrouwen dat weten. Ik ben het niet eens met het plan.

Zoals afgesproken maak ik een afspraak met de coke-dealer van Arno voor de moneyman. De moneyman en ik gaan er samen naartoe, omdat de moneyman bang is om alleen te gaan. Ik introduceer moneyman aan de (twee) drugsdealers. Ik zeg tegen de Curaçaose drugdealers dat moneyman zaken met ze wil doen. Tijdens het zakendoen komen moneyman en de drugsdealers niet uit met de prijs. Ik heb geen zin om mij ermee te bemoeien en loop weg van de tafel. Het enige wat ik wil is dat dit zaakje snel achter de rug is, want in mijn hoofd kan dit nooit goed aflopen. De moneyman, Jo en Judas 1 kunnen geen (drugs)zaken doen omdat ze continu gangstergedrag vertonen terwijl ze dat niet zijn. De coke-deal gaat die dag dan ook niet door. Terug in het resort belt de moneyman, Jo en Judas 1 op en vertelt ze dat ik een slecht contact heb gegeven. Jo en Judas vragen mij aan de telefoon of ik geen ander contact kan regelen want met deze wordt het niks.
Ik zeg dat ik zal kijken of ik iemand anders kan vinden en zo ga ik het hele eiland af opzoek naar een andere coke-dealer. Ik vind in een korte tijd nog twee contacten maar ook die zijn te duur. Nu begin ik genoeg te krijgen van Jo en Judas 1 omdat ik niet naar Curaçao ben gekomen om cocaïne te kopen, ik ben er voor mijn rust en nu moet ik het hele eiland af voor deze twee idioten. Nee, dit moet stoppen. Ik besluit om Jo en Judas 1 te bellen en te zeggen dat ik stop, maar net voor ik dat wil doen bellen die twee idioten mij op met de mededeling dat ze mij niet meer nodig hebben, ze hebben hun eigen contact. Ik ben verbaasd en zeg “oké doen jullie jullie dingen maar betrek mij niet meer in jullie zaken”. Die dag voel ik mij vrij en ga uit, en de eerste plaats waar ik ga is Campo Alegre. Het toeval wil dat de eerste bekende persoon die ik tegenkom Sandy is, de Curaçaoënaar die ik voor mijn detentie had leren kennen op mijn eerste reis naar Curaçao. Sandy en ik praten bij, maar ik vertel Sandy niet alles. Zo vertel ik Sandy niet dat ik voor mijn vrienden een drugsdealer moest zoeken.

Wat later op de avond vraag ik aan Sandy of we naar een andere club kunnen gaan, want Campo is Campo Alegre niet meer. Dus gaan Sandy en ik naar een andere club op het eiland. Maar omdat die club ook niet is wat ik zoek neem ik twee escorts en Sandy mee terug naar het resort. Als ik in het resort binnenkom zijn moneyman en de anderen net bezig met hun eigen feestje, omdat de coke-deal was geregeld. Moneyman en de kofferman waren samen met de twee Russische meisjes crack aan het roken in het zwembad. Ik schrik hiervan en vraag aan moneyman waar hij mee bezig is. Moneyman antwoordt “relax man, we hebben een goede deal”. Verder zegt moneyman tegen mij “dit eiland is geweldig, ik begrijp nu waarom je hier graag komt”. Moneyman zegt verder tegen mij “wat denk je als we Jo de Italiaanse maffiaman, en Judas 1 rippen”. Verder zegt moneyman “we houden al het resterende geld en de cocaïne voor onszelf en blijven hier wonen”. Ik weet niet wat ik hoor, en zeg tegen moneyman “nee dat kan ik niet maken maar doe jij wat je wilt”. Ik stel Sandy en de twee escort meisjes voor aan moneyman en ga naar mijn bungalow en blijf er tot de volgende ochtend.
De volgende ochtend als de twee escort meisjes zijn vertrokken, komt moneyman naar mijn bungalow en vraagt aan mij of Sandy en ik niet mee willen helpen met het verpakken van de cocaïne. Ik zeg “nee ik wil met jullie niks meer te maken hebben, maar of Sandy jullie wil helpen moet je aan hem vragen”. Sandy wil moneyman wel helpen met het verpakken van de cocaïne. Ik ga naar het centrum en Sandy blijft achter in het resort. Wanneer ik terug ben van het centrum weet ik niet wat ik zie. Moneyman, de Nederlander die het verpakkingswerk van de cocaïne moet doen en Sandy zijn in mijn bungalow met het verpakken van de cocaïne bezig. Ik krijg een woede aanval en zeg “wat zijn jullie aan het doen, ga met die rotzooi uit mijn bungalow”.

Terwijl de heren aan het verhuizen zijn bel ik naar Nederland en zeg tegen Jo en Judas 1 “dit gaat te ver, op de eerste plaats had ik jullie gevraagd jullie mensen niet in hetzelfde resort te laten logeren als de mijne, maar jullie hebben het toch gedaan. Verder hebben jullie met jullie eigen contact die drugs gekocht en mij daarom zomaar laten rennen op het eiland”. Ik ga verder “maar dit pik ik niet, jullie moeten het spul in jullie eigen ruimte inpakken en niet in de mijne, volgens mij staat er niet op mijn voorhoofd ik ben gek”. Ik zeg verder “ik wil met jullie niks te maken hebben, dus zeg tegen je mensen hier dat ze me vanaf nu niks meer moeten vragen”. Judas 1 neemt het woord en zegt stoer tegen mij “is goed, vanaf vandaag doe jij niet meer mee en je krijgt ook niks van de winst hier terug in Nederland”.
Ik lach Judas 1 uit en zeg “luister goed wat ik je vandaag zeg jongetje, van jou heb ik niks nodig, jij en ik zijn niet op lijn”. Ik hang de telefoon boos op. Diezelfde avond na het boze telefoontje naar Nederland vraagt Sandy of hij bij mij mag blijven slapen. Ik zie niet in waarom niet en zeg tegen Sandy “is goed”. Die avond na het stappen blijft Sandy bij mij in mijn bungalow slapen maar niet in een andere kamer of in de woonkamer. Nee, Sandy gaat op de vloer in de kamer van mij liggen. Ik ben zelf te dronken om Sandy op dat moment te vragen waarom hij dat doet. De volgende ochtend ben ik als eerste wakker en stap in de gehuurde Jeep en ga ontbijt kopen in het centrum van Curaçao. Als ik terug ben zie ik dat de Nederlandse man die de verpakking van de cocaïne doet, in mijn bungalow aan het telefoneren is. De kofferman is aan het telefoneren met zijn vriendin. Hij zegt tegen zijn vriendin dat alles goed is gegaan en dat ze klaar zijn met het verpakken van de cocaïne. Ik weet niet wat ik hoor en pak de telefoon uit de handen van de kofferman en hang die op. Ik vraag aan de kofferman wat die aan het doen is en of die niet helemaal lekker is. Ik zeg tegen de kofferman “wil je niet aan de politie van Curaçao zeggen wat we zijn komen doen op hun eiland”. Verder vraag ik de kofferman “waarom kom je hier bellen?”.

De kofferman is geschrokken van mijn reactie en gaat terug naar zijn eigen bungalow. Dan loop ik naar Sandy en vraag hem “waarom laat je die man hier bellen en waarom wou je perse hier slapen gisteravond na het stappen, wat is er aan de hand?”. Sandy zegt tegen mij “die moneyman is niet goed in zijn hoofd, hij vroeg aan mij of jij veel connecties en vrienden bij de politie hebt”. Ik vraag aan Sandy wat die heeft geantwoord en Sandy antwoordt “ik heb hem gezegd dat jij natuurlijk veel connecties op het eiland hebt, omdat jij hier wel vaker bent”. Verder vertelt Sandy “toen vroeg hij mij of ik een wapen voor hem kan regelen. Toen hij mij dat vroeg was ik bang dat hij jou wat wou aandoen, daarom ben ik gisteravond bij jou blijven slapen want ik vertrouw die mensen niet”. Verder zegt Sandy tegen mij “ik wou je niet zeggen wat er achter je rug afspeelt want ik weet hoe driftig je kan zijn”. Ik zeg tegen Sandy “wat een idioten”. Ik ga veder en zeg tegen Sandy “volgens mij zijn ze klaar met het verpakken van de cocaïne, hebben ze jou betaald?”. Sandy zegt “nee, moneyman heeft mij ongeveer 50 gram cocaïne gegeven, maar je kan er niet veel mee doen want het zit vol rotzooi van die verpakking”.
Ik heb er nu echt genoeg van en ga in mijn zak en geef Sandy 300 US dollar en zeg tegen Sandy “misschien is het beter dat je hier even niet meer komt, want dit kan nooit goed aflopen” (het kan ook nooit goed aflopen omdat ze de coke hebben gekocht bij de eerste dealer. De dag dat ik van de tafel weg liep hebben moneyman en de cokedealers van Arno achter onze rug een deal gemaakt. Daar kom ik later achter.).
Sandy zegt tegen mij “weet je zeker dat je het alleen af kan, je hoeft mij maar een hint te geven en ik pak ze voor je”. Ik zeg “nee, zo werk ik niet deze idioten werken voor vrienden van mij in Nederland, ze zijn slechts de koeriers. Nee, laat ze hun ding doen en snel weggaan van het eiland, ze hebben een bad vibe.”. Sandy vraagt mij nog een keer of hij niet moet blijven om mij te beschermen maar ik zeg “nee het hoeft niet”.

Ik zeg tegen Sandy “als dit achter rug is neem ik contact met je op”. Sandy zegt tegen mij “doe a.u.b. voorzichtig” en gaat weg. Hetzelfde moment dat Sandy weggaat, loop ik naar de receptie en vraag of die kunnen kijken of er vandaag nog een vliegtuig naar Nederland vertrekt.
Een half uur later heeft de receptie van het resort een vlucht geboekt voor mij. Ik zeg mijn bungalow af, bedank de receptie en ga pakken. Het toeval wil dat kofferman mij ziet pakken en vraagt aan mij wat ik aan het doen ben. Ik zeg dat ik terugga naar Nederland omdat ik andere dingen te doen heb. Kofferman gelooft mij niet en gaat ook zijn spullen pakken. Ongeveer vier uur later ben ik op Hato, het vliegveld van Curaçao. Een half uur later zie ik de kofferman ook op het vliegveld. Kofferman wil naar mij toe lopen maar ik negeer hem, en dat is maar goed ook, want nog geen vijf minuten later wordt kofferman meegenomen door de douane. Wanneer ik kofferman terugzie is in het vliegtuig. Terug in Nederland gaan kofferman en ik onze eigen weg. Voor ik terugga naar mijn moeders huis (ik was nog geen twee maanden vrij), bel ik Judas 2 op en vraag aan hem of die zijn pistool op een afgesproken plek bij het huis van mijn moeder kan verstoppen. Judas 2 vraagt aan mij waarvoor ik het pistool nodig heb en ik zeg dat ik die nodig heb voor Judas 1 en Jo. Judas 2 zegt dat hij het pistool op de afgesproken plek zal klaarleggen. Als ik arriveer bij het huis van mijn moeder, loop ik direct naar de afgesproken plek om het pistool op te halen, maar op de afgesproken plek is geen wapen te bekennen. Ik ben woest op Judas 2. En ja hoor, ik ben nauwelijks boven in het huis van mijn moeder of Jo en Judas 1 staan beneden. Ik moet nu snel nadenken en overweeg even om een groot slagersmes mee te nemen omdat ik weet dat Jo altijd een wapen bij zich heeft, maar ik doe het niet. Beneden aangekomen stap ik in de auto van Jo. Judas 1 is erbij en die begint direct dreigend tegen mij te praten van “wat is er gebeurd?”. Ik zeg “wat er gebeurd is, is dat jullie geen zaken kunnen doen.

Niets en ook niets van wat wij hebben afgesproken hebben jullie je woord gehouden. En voor mij was de maat vol nadat ik jullie mannetje betrapt heb met het telefoneren in mijn bungalow naar zijn vriendin. Hij vertelde doodleuk aan zijn vriendin dat ze klaar waren met het verpakken van cocaïne, toen ik dat hoorde vond ik het tijd om te vertrekken". Judas 2 gaat verder met "o, je weet niet dat moneyman en die twee Russische meiden zijn gearresteerd?". Ik zeg "daar weet ik niets van". Kort nadat kofferman en ik zijn vertrokken richting Hato was er een razzia in het resort. Ik zeg "daar weet ik niets van, misschien moet je het aan kofferman vragen want die is met mij meegevlogen. Waarom hij dat heeft gedaan weet ik niet".

Rotterdam, Limburg en Amsterdam

Kofferman woont in Rotterdam en wij in Amsterdam, dus gaan Judas 1, Jo - de Italiaanse maffiaman - en ik naar Rotterdam om kofferman te ondervragen. Onderweg is de spanning te snijden, maar ik ben op mijn hoede.
Onderweg naar Rotterdam ter hoogte van de brug A4 stoppen we om te tanken en wat eten en drinken te kopen. Ik weet dat ik wat moet doen, want dit is een gevaarlijke situatie, omdat Jo en Judas 1 heel wat geld kwijt zijn omdat de deal is mislukt en iemand moet daar de schuld van krijgen (achteraf was er heel wat anders aan de hand, maar dat ga ik pas na een jaar weten). Als Jo, Judas 1 en ik weer in de auto zijn, vraag ik aan Jo en Judas 1 “weten jullie wel wat jullie hadden gekocht?”. Jo kijkt naar achter naar mij en zegt “nee”. Hierop haal ik … gram uit de randen van mijn broek en zeg “eigenlijk wou ik jullie niks geven omdat wij geen zaken meer doen, maar goed willen jullie de coke proeven die jullie hebben gekocht?” (Ik had wat coke genomen toen ze de coke aan het verpakken waren en die heb ik in de randen van mijn broek meegesmokkeld). Natuurlijk willen Jo en Judas 1 de coke proeven (beide heren zijn verslaafd aan de snuif-coke). Ik geef Jo en Judas 1 twee zakjes, samen ongeveer … gram, en zeg “dit is voor jullie”. Voor we wegrijden nemen de heren flink wat snuif-cocaïne. En als we wegrijden zijn de beide heren high, ze lachen en giechelen en alles is opeens niet zo erg meer.
In Rotterdam aangekomen wordt kofferman flink aan de tand gevoeld. Kofferman weet niet eens dat ik zijn leven heb gered die dag. Terug naar Amsterdam word ik bij mijn moeders huis afgezet met de boodschap “we zijn klaar met elkaar”. Dit is ook het beste voor mij. Na een paar weken besluit ik om een horeca (H.O.V.) opleiding te gaan volgen.

Na 7 maanden slaag ik voor mijn horecaopleiding en diezelfde dag krijg ik na het vieren hiervan een lift naar het centrum van Amsterdam. Als ik uit de auto stap ben ik in de buurt van casino Play In in het centrum van Amsterdam. Ineens hoor ik mijn naam "Denny" en als ik me omdraai is het Jo (de Italiaanse maffiaman). Jo vraagt aan mij "waar ik al die heb tijd gezeten?". Ik zeg "ik was bezig met een horecaopleiding, want misschien kan ik op een dag mijn eigen club openen". Verder vertellend aan Jo zeg ik "vandaag ben ik geslaagd". Jo schiet in een lach en zegt voor de grap "misschien kan jij voor mij werken, want het restaurant waar je nu voor staat Punta d'oro is van mij". "O, netjes" zeg ik tegen Jo. Jo nodigt mij mee naar binnen. Ik ga mee naar binnen en Jo stelt mij voor aan zijn familie. Na een korte kennismaking zeg ik tegen Jo "ik kom een volgende keer". Jo en ik maken een afspraak voor de volgende keer. Als ik wegga zegt Jo "als je die dag terugkomt dan zorg ik dat Judas 1 erbij is". Op de afgesproken dag ga ik naar Jo en Judas 1, maar ik kom niet alleen ik kom met wat vrienden. Jo is verbaasd en vraagt mij "wat is dit?". Ik zeg "je denk toch niet dat ik gek ben. Waarom zou ik hier alleen komen, jij bent toch ook niet alleen". Jo zegt tegen mij "ik begrijp je" (Jo en ik hebben in principe geen beef, want Jo weet dat ik niet bang ben voor hem). Jo zegt tegen mij "kom mee naar boven, Judas 1 je vriend is er ook". Ik wenk mijn vrienden dat ik naar boven ga, maar zeg tegen ze dat als het te lang duurt ze gewoon in actie kunnen komen. Boven zijn een paar vrienden van Jo en Judas 1. Ik zeg tegen Jo "dit is wat ik bedoel, jullie houden jullie weer niet aan je woord". Hierop stuurt Jo de andere mannen weg behalve Judas 1. Ik begin het gesprek en zeg tegen Jo en Judas 1 "dit bevalt mij niet. Ik ben hier niet gekomen voor zaken, ik ben gekomen om je (Jo) te feliciteren met je nieuwe zaak". Jo geeft mij antwoord en zegt "de zaak is ook van Judas 1, wij zijn compagnons en we hebben nog twee andere zaken, één is in Amsterdam-West en de andere is een soort club in Zandvoort". Ik zeg "gefeliciteerd, maar wat willen jullie van mij".

Nu neemt Judas 1 het woord over en zegt tegen mij “we hebben nog een appeltje met jou te schillen”. Ik kijk naar Judas 1 en vraag hem “wat is jouw probleem man?”. Verder zeg ik tegen Judas 1 “je hebt alleen een grote mond omdat die Italiaanse man hier zit, maar ik luister”. Judas 1 begint met zijn verhaal en zegt tegen mij “je weet toch die dag dat je uit Curaçao bent gekomen. Ik heb mij laten vertellen dat je Judas 2 om een pistool vroeg”. Judas 1 gaat verder “als ik dat die dag had geweten was je er niet zo makkelijk vanaf gekomen”. Ik begin keihard te lachen en zeg tegen Judas 1 “als ik die dag een wapen had bestonden jullie vandaag niet meer idioot”. Verder met praten ga ik verder tegen Judas 1 “wie the fuck denk jij wel dat je bent, als je broer geen poen had, had jij geen euro om je gat te krabben, je kan niets”. Ik ga verder “weet je hoe vaak je broer tegen mij heeft gezegd “kom met mij werken Denny, want met mijn broer Judas krijg je alleen problemen. Maar ik heb altijd nee tegen je broer gezegd en ben jullie altijd loyaal geweest, iets wat jij mist jij idioot”. Verder zeg ik tegen Judas 1 “als ik nu een wapen bij mij had pop ik je zo neer klootzak”. Judas gaat uit zijn dak en zegt tegen Jo “laat je hem zo tot ons praten, hij verdient een paar klappen”. Nu wordt Jo boos en zegt tegen Judas 1 “hou je mond”.
Ik ga terug naar beneden en wenk mijn vrienden dan we weggaan.
Een paar maanden later kom ik erachter wat er zich precies heeft afgespeeld toen ik in Curaçao was. Dat moneyman gearresteerd werd in Curaçao hoorde bij het plan van Jo en Judas 1. Moneyman had Jo wat in het verleden geflikt en nu was het payback time voor hem. Judas 1 wou ook dat ik gearresteerd werd, maar die had hier geen enkele reden voor, dan dat hij jaloers was op mijn levensstijl. Mocht de cocaïne-deal in Curaçao op een wonderlijke manier lukken, dan was dat ook goed. Dan hadden Jo en Judas 1 vette winst. Jo en Judas 1 hadden een oplichters win-win plan bedacht om aan veel geld te komen. Jo had veel geld geleend in Italië voor deze coke-deal en Judas 1 veel geld bij zijn broer.

Ze hadden moneyman maar een klein deel meegegeven van het geleende geld. Nu moneyman was gearresteerd hadden Jo en Judas 1 een excuus om tegen de maffiabazen in Italië en tegen Judas z'n grote broer te zeggen dat al het geleende geld kwijt is geraakt bij de coke-deal en dat dit de schuld is van moneyman en mij. Jo en Judas 1 waren altijd al van plan om mij en moneyman de schuld te geven voor het kwijtraken van het geleende geld. Ze waren altijd al van plan de Italiaanse maffia en de broer van Judas achter mij en moneyman te sturen. Met het geld dat Jo en Judas 1 achterover hebben gedrukt hebben ze hun drie zaken en hun nieuwe auto's gekocht. Jo en Judas hadden niet kunnen weten dat ik altijd op mijn hoede ben en een engeltje op zijn schouder heb. Omdat ik onverwachts terug ben gekomen naar Nederland en niet samen ben gearresteerd met moneyman en de twee Russische meiden, raakten Jo en Judas 1 in paniek, omdat ik de Italiaanse maffia en de broer van Judas 1 precies kon vertellen hoe alles is gegaan en die zouden dan weten hoeveel Jo en Judas 1 van ze hebben gestolen. Daarom hadden ze mij op de dag dat ze naar Rotterdam reden gezegd "je doet niet meer mee en je krijgt niks". Als deze twee idioten mij beter hadden gekend zouden ze weten dat ik sowieso niks zou vertellen aan niemand. Ik weet tot op vandaag de dag niet als ik mijn vrienden niet mee had genomen wat Jo en Judas 1 hadden gepland met mij te doen op de afgesproken dag. Sinds die dag heb ik Jo ook nooit meer gezien. Wat Judas 1 betreft, na een paar jaren moest die wegvluchten naar een ander land wegens een mislukte deal. Judas 1 is er dankzij zijn broer genadig afgekomen. Ik heb Judas 1 nog maar één keer gezien, toen was hij met vakantie in Nederland. Hoe het nu met hem is, ik zou het niet weten. Judas 2 heeft met zijn verraad wat geld gekregen en heeft daarmee een kledingboetiek geopend. Ondertussen is de boetiek al een tijdje gesloten. Ik zag Judas 2 nog een korte tijd regelmatig, maar na een tijd ook niet meer. Wat mij betreft hoef ik beide ook niet meer terug te zien.

Limburg

Het is 1993 en ik verhuis na dit avontuur naar Limburg Maasbracht. Daar heb ik vrienden die ik heb leren kennen in gevangenis PI Geerhorst. Eén van mijn gevangenisvrienden werkt als portier in een sexclub en deze nodigt mij uit om daar te komen. Als ik bij de sexclub aankom word ik door mijn gevangenisvriend die Ro heet voorgesteld aan de eigenaresse van de club. Het is een Griekse mevrouw en al op hoge leeftijd. De Griekse madam en ik kunnen het direct vinden met elkaar. En zij stelt voor dat als ik in Limburg wil blijven er altijd plaats voor mij is. Ik blijf die dag in de sexclub van de Griekse madam slapen. De volgende dag zijn er wat vrienden uit Duitsland op bezoek en wanneer de Griekse madam mij aan hen voorstelt klikt het ook meteen. De jongens komen uit Duitsland en zijn ook Grieken. Eén van de Griekse jongens vraagt mij of ik niets te snuiven heb, en zo begint de ellende weer van vooraf aan. Ik heb in die tijd altijd snuif-cocaïne bij mij. Die dag wordt in de avond gefeest, gedronken en gesnoven. De volgende dag is de snuif-cocaïne op, en de Duitse Grieken vragen aan mij waar ze die snuif-cocaïne kunnen halen die ik gisteren had want hier in Limburg is de kans negen van tien op rotzooi. Ik zeg tegen de Grieken “ik woon in Amsterdam en daar haal ik mijn snuif-cocaïne”. Die dag rijden we in een vette auto pijlsnel op en neer van Limburg naar Amsterdam en weer terug naar Limburg. De Griekse jongens blijven een week bij de Griekse madam en zo gaan de Griekse jongens en ik regelmatig op en neer om snuif-cocaïne te kopen. Ondertussen heb ik aardig wat nieuwe mensen leren kennen in de sexclub van de Griekse madam, waaronder een Griekse man die een restaurant en een speelhal in Sittard heeft. De Griekse man is gescheiden van zijn vrouw en woont een paar deuren van de sexclub.

De Griekse man die Mike heet en ik worden vrienden van elkaar en Mike stelt voor dat ik bij hem kan blijven als ik dat wil.

Ik vind dat oké want ik wil geen misbruik maken van de gastvrijheid van de Griekse madam.
Bovendien is de sexclub op loopafstand dus ik kan er altijd naartoe gaan. Vanaf nu ben ik een huisdealer van de sexclub van de Griekse madam geworden. Wat ik verdien verdeel ik met Mike, omdat ik de auto van Mike gebruik om op en neer te rijden van Limburg naar Amsterdam en dan weer terug naar Limburg. Het leven is goed voor mij en bijna elke avond gaan Mike en ik stappen. Meestal gaan we naar België naar discotheek Dockside of naar Duitsland naar club Neuss. De Griekse madam gaat vaak ook mee.
Op een dag wanneer ik weer snuif-cocaïne ga scoren kom ik Arno tegen, de Nederlandse man die ik in gevangenis PI Geerhorst heb leren kennen. Arno vraagt aan mij waar ik zo uithang want hij is mij al een tijdje aan het zoeken. Ik vraag aan Arno waarvoor en Arno zegt dat hij voor wat heftige gasten in Brabant … gram cocaïne zoekt, maar omdat hij niemand vertrouwt is hij opzoek naar mij. Ik zeg "ik zal kijken wat ik voor je kan doen, want ik zit niet echt meer in die wereld". Verder vertel ik Arno "ik maak nu meer plezier met coke dan dat ik het deal". Die avond bel ik Arno op en zeg "het is voor mekaar, je kan de cocaïne komen ophalen in Limburg". Deze deal is met dikke winst en dit herhalen Arno en ik driemaal zonder probleem. De vierde keer als ik weer een deal met Arno heb, komt Arno naar de sexclub van de Griekse madam. Arno zegt dat hij toch in de buurt was. Arno laat het geld achter en ik zeg tegen Arno "ik bel je wanneer het is geregeld". De volgende dag haal ik de cocaïne in Amsterdam en wanneer ik terug ben in Limburg bel ik Arno op. Arno zegt dat hij de cocaïne over twee dagen komt ophalen, of ik het zolang even kan vasthouden. Ik zeg tegen Arno "dat is lastig want ik woon hier bij mensen". Die dag vertel ik tegen Mike dat ik … gram voor Arno heb gehaald en of ik de cocaïne van Arno twee dagen in zijn huis mag bewaren.
De winst delen we fifty-fifty. Die avond gaan Mike en ik niet uit, we blijven in de club van de Griekse madam.

De volgende avond ga ik alleen stappen met de Griekse madam en een paar meisjes van de club, Mike zegt dat hij thuisblijft. De Griekse madam, de meisjes en ik gaan die avond naar Duitsland naar club Neuss. Het wordt brokoday. Ik blijf die dag als we terugkomen van het stappen in de sexclub van de Griekse madam om te wachten op Arno. In de middag komt Arno zijn cocaïne halen en ik breng hem naar het huis van Mike omdat de cocaïne daar is. Diezelfde avond belt Arno mij op in de sexclub van de Griekse madam. Ik heb de hele dag nog niet geslapen en ben ook nog half dronken en stoned van de avond ervoor. Als ik de telefoon opneem en vraag aan Arno hoe het is, valt Arno direct met de deur binnen en zegt “wat voor rotzooi heb je me gegeven, de cocaïne is super slecht”. Ik weet niet wat ik hoor en ga voor het eerst door mijn knieën. Als ik mezelf weer heb opgepakt vraag ik aan Arno wat er met de cocaïne is, want ik heb het gehaald bij dezelfde connectie. Arno zegt “er zit rotzooi tussen”. Arno gaat verder en zegt “die Brabantse mannen zijn woest, ik heb ze moeten tegenhouden dat ze niet direct zelf naar jou zijn gekomen”. Ik vraag Arno wat tijd om uit te vissen wat er is gebeurd. Arno zegt “is goed”. Verder zegt Arno “ik weet dat je dit niet hebt gedaan, maar we moeten de schuldige echt vinden”. Ik ga direct naar het huis van Mike en vraag aan hem “wat heb je met de cocaïne gedaan?”. Die zegt heel kalm “ik heb het versneden”. Ik vraag aan Mike “met wat heb je het versneden?”. Mike pakt een zak met wat wit spul erin en zegt “hiermee”. Ik check het spul en zeg tegen Mike “man dit is troep, waar heb je dat spul vandaan?”. Mike zegt “van een werk meisje van een andere club” (Limburg heeft heel wat hoerenclubs). Ik vraag aan Mike “waarom heb je dit gedaan?”. Ik ga verder met Mike “we zitten nu zwaar in de problemen omdat ik die drugs doorverkoop aan mannen die moordenaars zijn”. Omdat ik het grootste gedeelte van de winst op heb gemaakt met stappen, vraag ik aan Mike “hoe wil je dit oplossen?”.
Mike zegt dat hij geen idee heeft, hij is failliet.

Ik ben verbaasd en vraag Mike “hoezo, we zijn nog van het weekend gaan eten in je restaurant”. Mike zegt dat zijn vrouw nu alles in handen heeft. Hij mag daar alleen in het weekend komen eten.
Ik weet niet wat ik hoor, maar lang de tijd om na te denken en te discussiëren heb ik niet, want ik zie en begrijp dat Mike niet veel kan doen want die heeft zijn winst ook opgemaakt. Bovendien heb ik het gevoel dat Mike de ernst van de zaak niet ziet. Ik bel daarom Ro (de vriend van PI Geerhorst) op en vraag aan hem waar ik een pistool kan kopen. Ro komt wat later met een jongen waar ik een pistool van koop, en dat is maar goed ook want de volgende ochtend staan de mannen van Brabant en Arno voor de deur bij Mike. Nu pas begrijpt Mike hoe ernstig hij in de problemen zit. Mike vraagt aan mij wat hij moet doen en ik zeg “ga de deur maar openmaken, want ze gaan niet weg”. Mike gaat de deur openmaken en vraagt de heren naar binnen. Arno en twee Brabanders komen naar binnen, en na wat heen en weer gescheld neem ik het woord. Ik zeg tegen de twee Brabanders “ik weet niet wat er fout is gegaan, het is drie keer goed gegaan maar ik zorg ervoor dat jullie nieuwe cocaïne krijgen”. Maar de Brabanders willen niet luisteren en ze zeggen tegen mij “we weten 100% zeker dat jij dit niet hebt gedaan, breng ons naar de schuldige dan dealen wij met hem”. Ik kijk naar Mike die muisstil zit en niet kan bewegen. Dan zeg ik tegen Arno en de twee Brabanders “ik zoek dit uit”, maar nog steeds willen de Brabanders niet luisteren. Na wat gescheld neemt Arno het woord. Die zegt “het is duidelijk dat Denny niet weet wat er aan de hand is en als hij zegt hij zoekt het uit dan moeten wij hem vertrouwen”. Arno zegt “ik vertrouw hem dat hij niet heeft geknoeid met de cocaïne en bovendien is hij ook niet bang voor ons”. De Brabanders zijn zo pissed dat ze de troep cocaïne op de tafel smijten en zeggen “we hoeven niks meer, we willen alleen weten wie dit heeft gedaan”.

Ik word nu ook link en zeg “dan krijgen jullie ook niks meer, want als ik geen tijd krijg om uit te zoeken wie dit heeft gedaan kan ik ook niets zeggen want ik weet het ook niet”. Arno overtuigt de twee Brabanders dat ze maar beter weg kunnen gaan, want nu gaat er toch niks gebeuren. Wanneer Arno en de twee Brabanders weg zijn, haal ik het pistool tevoorschijn en zeg tegen Mike “ik kan je niet meer vertrouwen dus ik kan hier ook niet meer blijven”. Die dag verhuis ik terug naar de sexclub, maar de lol is er nu vanaf. Ik blijf nog twee weken in Limburg en ga daarna terug naar Amsterdam. Ik ga nog wel een paar keer op bezoek bij de Griekse madam. Volgens geruchten hoor ik via via dat Mike is doodgegaan aan kanker. Ik ben Arno nog een paar keer tegengekomen in Amsterdam, maar we hebben het beiden nooit meer over de twee Brabanders gehad.

Amsterdam

Ik ben terug in Amsterdam en ben het vervelende gedoe met de Brabanders vergeten. Via Judas 1 had ik ooit twee Nederlandse Surinaamse hindoestanen leren kennen die groot dealden. Op een dag tijdens het stappen kom ik ze tegen. Het klikt meteen. Met één van ze ga ik dealen, ik word de middelman ik zoek naar klanten en ontvang commissie. Het gaat een tijdje goed, tot hij naar Suriname verhuist. Maar omdat ik klanten heb ben ik genoodzaakt naar de andere Nederlandse Surinaamse hindoestaan te gaan. Deze heeft pas een club geopend in Amsterdam en nodigt mij uit om een keer langs te komen. Dus op een willekeurige dag stap ik de club binnen die de Nederlandse Surinaamse hindoestaan, die Nand heet, pas heeft geopend. Ik zie in één keer dat er flink gedeald wordt in de club van Nand. De dag dat ik naar de club van Nand kom is er die avond een feestje. Tijdens het feestje zegt Nand tegen mij dat ik voor alles wat ik nodig heb bij hem terecht kan. Vanaf die dag word ik de middelman van Nand. Ik zoek klanten, koppel ze aan Nand z’n mannen en krijg mijn aandeel.

Heel soms neem ik zelf een deal aan.
Het is begin 1994 en een Turkse vriend vraagt mij om een gunst, of ik niet wat aan de prijs van de cocaïne kan doen, want met zo'n prijs kan hij geen winst maken. Ik zeg tegen mijn Turkse vriend dat ik zal kijken wat ik kan doen. Maar juist die dag heb ik het druk als middelman en daarom neem ik een andere vriend, die heel veel klanten heeft, in vertrouwen om hem naar Nand te brengen, onder één voorwaarde dat ik altijd mijn commissie krijg. Een paar dagen gaan voorbij en ik ben mijn Turkse vriend vergeten. Die belt mij op een dag op en vraagt aan mij of ik al iets met de prijs heb kunnen doen. Die dag ga ik naar de club van Nand om te praten of hij wat met de prijs van de cocaïne kan doen voor een goede klant van mij. Terwijl Nand en ik praten komt mijn vriend binnen die ik in alle vertrouwen aan Nand heb gekoppeld en die commissie moet afdragen bij elke deal. Ik heb in één seconde door dat deze vriend achter mijn rug deals doet met Nand. Ik vind zoiets ongelofelijk, hebzucht ten top. Mijn vriend verdient op een dag wel meer dan FL10.000 (€4.537,-) en Nand die verdient wel meer dan een FL100.000 (€45.378) op een dag en dan toch dit doen. Ik ben woedend en denk "hoe kan Nand mij dit flikken". Nand weet toch hoe het moet. Als mijn vriend achter mijn rug bij hem komt moet hij mij bellen en mijn vriend confronteren hiermee. Zo blijven zaken altijd goed gaan, doe je dat niet, dan komen er gegarandeerd problemen.
Ik wil Nand hiervoor hoe dan ook terugpakken. Nand heeft ondertussen ook door dat ik ze doorheb en vraagt aan mij wat ik nodig heb voor mijn vriend. Ik zeg … gram. Normaal zou Nand moeilijk doen over de prijs en de hoe en wat maar nu geeft hij mij, om van zijn schuldgevoel af te komen, de coke zonder gezeur mee. Ik weet al als ik wegloop dat ik Nand niks ga geven. Diezelfde avond nog verkoop ik de cocaïne voor veel minder door aan mijn Turkse vriend, omdat ik dit geld niet ga teruggeven aan Nand, omdat hij mij niks heeft gezegd dat mijn vriend achter mijn rug zakendoet met hem.

Die avond ga ik flink stappen en eindig in Holland casino aan het Leidseplein in Amsterdam, waar ik in minder dan een uur FL10.000 vergok. Ik ga die avond van casino naar casino tot 10:00 uur in de ochtend (brokoday) door om een mindering op mijn verlies terug te winnen, hierbij mijn neus vol stoppend met snuif-cocaïne en liters alcohol naar binnen werkend. Bij het laatste casino heb ik een besefmoment, dat als ik niet stop met deze manier van leven dit mijn dood wel kan betekenen. Daarom besluit ik diezelfde ochtend nog om naar mijn vaderland Suriname te gaan om na te denken over het leven en een andere levensstijl te proberen, en dat is maar goed ook want Nand en iedereen om hem heen worden een paar weken later gearresteerd.

Begin 1994 land ik met de KLM in Suriname

Na een tip van mijn moeder aan mijn vader, die in Suriname woont en werkt, dat ik naar Suriname kom, word ik afgehaald door een dronken vader en mijn twee ooms van luchthaven Zanderij
(tegenwoordig heet luchthaven Zanderij luchthaven Johan Adolf Pengel). Na een doodsrit waar ik besluit om het laatste stukje zelf te gaan rijden, komen we, vader, mijn twee ooms en ik aan bij mijn overleden opa en oma's huis. Mijn ooms (de jongere broers van mijn vader) wonen daar nu. In eerste instantie was het plan dat ik hier zou blijven logeren, maar bij de eerste poging als ik wil gaan douchen komt er bijna geen water uit de douche. Ik ben hier niet aan gewend, het primitieve (met een emmer en een kommetje jezelf wassen). Na wat overleg ga ik met mijn vader mee richting zijn huis. Bij mijn vaders huis ontmoet ik mijn stiefmoeder en mijn twee jongere broertjes. Hier voel ik me al meer op mijn gemak. Als ik een week in Suriname ben begin ik aardig te wennen aan mijn nieuwe rustige leven. Geen gehossel, geen stress, gewoon even niks doen. Maar dit zal voor korte duur zijn, want diezelfde middag vraagt één van mijn broertjes aan mij "is dit nu de Nederlandse Surinaamse wakaman waar ik over heb gehoord?". Ik vraag aan mijn broertje wat hij bedoelt en zeg tegen me jongere broertje "wees duidelijk".
Mijn broertje antwoordt mij "je bent toch een crimineel die 4,5 jaar in de gevangenis heeft gezeten". Verder pratend zegt mijn broertje "ik snap niet na alles wat ik over je heb gehoord dat je zo rustig thuisblijft, je onderneemt niks. Ik heb gehoord dat je altijd bezig bent met hosselen en geld verdienen". Nog verder pratend zegt mijn broertje "het nachtleven is toch jouw levensstijl".

Ik zeg tegen mijn broertje “je weet niet waar je het over hebt, maar als je een keer met mij uit wil gaan kan je dat gewoon aan mij vragen, dan gaan we een keer stappen”. Mijn jongere broertje wil dat wel en zo spreek ik een avond af met mijn jongere broer. Mijn broertje en ik spreken af bij een taxi staanplaats dat een paar meter verder is van ons ouderlijk huis, maar op de afgesproken tijd komt mijn jongere broertje niet opdagen. Na een uur wachten denk ik “ik ben gekleed om te gaan stappen en dat zal ik ook doen". Maar misschien had ik dit beter niet gedaan, want na een avond stappen ben ik in principe niet meer naar mijn vaders huis teruggekeerd. Bij de avond stappen ontmoet ik een vrouw en nodig haar uit naar mijn vaders huis, maar mijn vader vindt het maar niks en ik ga hierom ergens anders wonen.

Ik trek daarom in bij mijn verre neef die Malli heet en een miljonairs kind is. De reden waarom ik intrek bij Malli mijn verre neef is omdat die nacht dat ik voor het eerst ga stappen in Paramaribo, word ik zo dronken in discotheek Cartouche dat ik de uitgang niet kan vinden. Na de derde poging geef ik het op en ga weer aan de bar zitten. Naast mij zit een jonge vrouw en ik vraag aan haar of die mij naar de uitgang kan brengen. Als we buiten staan, vraagt de jonge vrouw aan mij wat ik verder ga doen. Ik zeg dat ik verder wil stappen als ze iets weet. De jonge vrouw weet wel wat en samen gaan we richting een nachtclub. In de nachtclub waar de jonge vrouw mij brengt kom ik veel vrienden tegen die uit Nederland met vakantie zijn in Suriname. Mijn avond kan niet meer stuk. Het wordt brokoday en ik beland met de jonge vrouw in een hotel. Na een paar avonden stappen met de jonge vrouw, breng ik de jonge vrouw naar mijn vaders huis om haar voor te stellen, maar dat gaat niet van harte, want mijn vader zegt tegen mij “twee grote mannen kunnen niet in één huis wonen”. Ik begrijp wat mijn vader wil zeggen en daarom verhuis ik de volgende dag naar het huis van Malli mijn verre neef.

Ik ga wonen bij Malli. Van Malli krijg ik een mooie kamer en in een paar dagen heb ik mijn kamer ingericht. Ondanks dat Malli een miljonairs kind is, lijdt hij door zijn drugsgebruik een armoedig leven. Maar het huis is schoon, voorzien van alles wat nodig is en het is groot genoeg voor ons beiden. Nu ik mijn eigen plek heb gevonden in Suriname, begin ik de hoofdstad Paramaribo langzaam te verkennen en dat doe ik door veel uit te gaan. Ik ken het uitgaansleven en het nachtleven van Paramaribo heel goed, want ik kom voor 1994 praktisch elk jaar naar Suriname. Soms voor een maand maar ook soms 6 maanden of langer. Ik ben zowel opgegroeid in Nederland als in Suriname, daarom begrijp ik beide culturen heel goed.
Malli en ik vormen een raar duo. Door Malli's rijke ouders gaan alle deuren voor ons open. Ikzelf kom uit een ambtenaren familie, mijn vader werkt bij het Ministerie van Justitie en Politie en komt direct na de minister. Verder heeft mijn vader zijn eigen kantoor op het Ministerie, twee secretaresses en twintig mensen onder hem werken. Ik heb mijn jeugd praktisch in dit gebouw doorgebracht. Met mijn vaders achtergrond en contacten komen Malli en ik overal mee weg.
Als ik een maand bij Malli woon, kom ik erachter dat ik niet de enige ben die bij Malli woont. Malli verhuurt de achterkamer voor een binnenlandse bewoner die Krassie heet. Krassie woont in het Brownsberg km 106 en is goudzoeker. Krassie komt af en toe naar de stad om zaken te doen, zaken zoals zijn goud verkopen en zijn voorraad inslaan. Op een dag staat Krassie voor de deur en Krassie en ik maken kennis. Na de kennismaking nodigt Krassie mij uit om mee te gaan om goud te gaan delven in het bos. 'Tab see' zoals de binnenlandse bewoners het bos noemen. Ik zelf ben nog nooit in het bos van Suriname geweest en heb ook nooit naar goud gezocht. Een tijdje wonen in het bos spreekt mij wel aan en ik aanvaar de uitnodiging van Krassie om mee te gaan naar zijn kamp.

Krassie's kamp is in Brownsberg km 106. Krassie verzekert mij dat niets mij zal overkomen, want zijn kamp zal over mij waken. Ik vraag aan Krassie of ik ook kan meehelpen om goud te zoeken. Verder vraag ik aan Krassie welke ervaring iemand moet hebben om in het bos goud te zoeken. Krassie lacht naar mij en zegt "het enige wat je goed moet kunnen is met een schop kunnen omgaan". Die middag ga ik mee naar de stad met Krassie die zijn goud gaat verkopen en zijn voorraad gaat inslaan. Ik ga ook mee om spullen voor mijzelf te kopen zoals een schop, laarzen, houwer, eten en etc. Ik weet op dat moment natuurlijk niet dat de binnenlandse bewoners zelf hun hutten bouwen en van de natuur leven. Ik heb in Nederland te veel naar natuurfilms zoals National Geographic en meer van dit soort onzin zitten kijken, hoe overleef ik in de natuur. In werkelijkheid is het toch heel anders.

Brownsberg km 106

In een grote truck dat omgebouwd is als een soort bus gaan we als een kudde opgeslagen koeien op weg naar Brownsberg (Brownsberg is 130 km verwijderd van Paramaribo). De omgebouwde truck is stampvol met mensen, spullen en lading. We moeten staan (althans ik) en de rit is langer dan 7 uur (nu 3 á 4 uur). We stoppen hier en daar om wat meer mensen en lading mee te nemen. Ik zeg zachtjes in mijzelf "nou dat belooft wat". De meeste mensen die ik ken en naar Brownsberg gaan zijn toeristen of dagjesmensen, en die gaan voor de natuur (*aan het einde van de negentiende eeuw kwam een Amerikaan, John Brown, in dit gebied aan om goud te zoeken. Veel succes had hij niet, hoewel de berg naar hem is vernoemd. Nadat latere pogingen om in het gebied bauxiet te winnen ook te weinig opleverden, is de Brownsberg in 1969 omgetoverd tot een natuurreservaat.).*
Als we aankomen in Brownsberg stoppen we ergens in het midden van de jungle en de groep die bij km 106 hoort stapt uit. Ik denk "eindelijk, we zijn er". Maar nee toch nog niet, er wacht de groep en mij een wandelmars van twee uur het bos in. De weg gaat over boomstammen, die meestal als bruggetjes dienen, en met houwers worden er paden gekapt en gebannen. Ik denk bij mijzelf "hoe weten die mensen waar ze gaan". Na twee uur lopen door het bos, zie ik het eerste teken van leven. Ik zie enkele hutjes en wat jongens die in een klein kamp wonen. Ik vraag Krassie "zijn wij er al?", en Krassie lacht en zegt tegen mij "nog even volhouden". Ik reageer met "jeetje, volgens mij is dit harder en erger dan werken?".
Eindelijk komen wij aan in het kamp van Krassie. Krassie's kamp is groter en hier wonen hele gezinnen. Krassie wordt opgewacht door zijn vrouw en zijn twee zonen.

Als ik ben voorgesteld wijst Krassie mij een hutje waar ik voor nu kan uitrusten en slapen. Het hutje is van een vriend van Krassie maar die is op dit moment in de stad Paramaribo. Het hutje waar ik voorlopig in ga wonen is open en staat op een bergje een beetje verwijderd van de rest van de andere hutten. Ik haal mijn nieuwe hangmat uit mijn tas en vraag één van de jongens om mij te helpen, want ikzelf heb twee linkerhanden. Ik heb nog nooit in een hangmat geslapen, hier wordt bedoeld ook echt slapen, laat staan slapen in de openlucht in een bos. Als ik geïnstalleerd ben ga ik naar Krassie's hut toe en vraag aan Krassie hoe verder. Krassie kijkt mij aan en vraagt aan mij "ben je niet moe?". Ik zeg "nee, ik ben klaar om te gaan" (blijkbaar heeft het nachtleven (brokoday) dat ik leid in combinatie met het bos en de natuurlucht mij energie gegeven).
Het is werkelijk prachtig om de natuur live te zien. Krassie zegt tegen mij "nu doen wij niks maar wat later op de avond breng ik je naar het veld dat wij aan het prospecten zijn". Ik zeg "prospect wie?". Later op de avond gaan Krassie en ik naar het veldje, daar zijn wat mannen en jongens druk bezig aan het schoffelen (prospecten zoals zij dat noemen, kijken of er goud is (ik denk dat ze dat bedoelen)). Er zijn hier en daar wat lampjes opgehangen. Ik vraag aan Krassie "wat zijn die mensen aan het doen?", Krassie vertelt aan mij dat zij zand aan het opscheppen zijn en ze maken de berg met zand zo hoog als een huis en dan gaan ze het wassen. Met een grote slang wordt het zand uitéén gespoten en wat overblijft is goud. Ik vraag Krassie "hoeveel dagen schep je zand om zo hoog als een huis te komen?". Krassie zegt "misschien twee á drie weken". "O" zeg ik "en hoeveel goud heb je dan?". Krassie zegt "soms als je geluk hebt kan je wel meer dan 50 gram vinden, maar wij vinden meestal tussen de 25 en 35 gram". "O, en daar kunnen jullie van leven?" vraag ik. Krassie zegt "het gaat wel" (25 of 35 gram is ongeveer (in het jaar 1994/1995) FL700 of FL1000, dat is best veel geld in die tijd.

Dat is veel en veel meer dan een hoge ambtenaar verdient in Paramaribo, en zeker meer dan de gemiddelde persoon, die verdient nog geen FL150 in een maand.).
De volgende dag is iedereen in het kamp van Krassie vroeg wakker en Krassie's vrouw heeft haar best gedaan om voor mij een lekker ontbijt te maken. Hierna ga ik baden in het kreekje verderop (dit heb ik ook nog nooit gedaan). Ik vind dit niet echt hygiënisch maar ik troost mezelf, want elke middag kookt Krassie's vrouw warm water voor mij en dat is wel prettig om mee te baden.
De jungle is 's ochtends super koud, je moet echt in warme kleren slapen en met een deken. De boslandcreolen, en vooral hun kinderen, slapen opgerold als een soort vleermuis, dus ondersteboven in hun hangmat (niet doen, is niet voor beginners). Het is een raar gezicht om dat te zien. Wat mij ook opvalt is dat de kampbewoners best lang doorslapen, of ze doen de hele middag niks of heel soms gaan ze jagen en in de avond gaan ze prospecten (schoffelen). Ik weet niet echt de reden hiervoor, misschien zijn de middagen te heet. De derde dag neemt Krassie mij mee naar een neef van hem, dat is drie uren heenlopen en dus drie uren teruglopen. Dit betekent vroeg weg en vroeg terug anders kan je de weg niet terugvinden, want het is dan pikdonker in het bos en ook de route kan gevaarlijk (struikrovers/piraten) worden. De neef van Krassie woont heel mooi hoog op een berg en daar exploiteert hij een soort cafeetje zullen wij maar zeggen. Maar Krassie is niet zonder reden daar, hij is er om marihuana te kopen (ik begrijp wel dat je dat nodig hebt in het bos, er is geen afleiding net als in de gevangenis). Ik kijk echt mijn ogen uit zo mooi is het daar, ik zou er wel kunnen wonen fantaseer ik. Na een snelle kennismaking met neef moeten Krassie en ik alweer snel terug voor het donker is legt Krassie mij uit.
Terug in het kamp is de routine vroeg op, een beetje kletsen, een jointje (de jongens en mannen) roken (ik niet) een middagdutje doen en in de avond prospecten. Ikzelf heb nog geen schoffel aangeraakt.

De vijfde dag vraag ik aan Krassie of ik mee mag doen (prospecten). Krassie zegt “dat is goed”. Bah, de eerste dag word ik al gestoken door een wesp, ik gooi de schoffel neer en ga in een hoek rustig zitten kijken. De volgende dag word ik doodgebeten door muggen. Ik begrijp er niks van, de jongens en de mannen lijken nergens last van te hebben (normaal zijn er geen muskieten in Brownsberg, één van de weinige plekken in Suriname, zal wel te maken hebben met de koude ochtenden). De volgende avond, je gelooft het of niet maar ik word twee keer door een wesp geprikt achter in mijn nek. Ik heb nu genoeg van het prospecten of wat het is, prospecten is niet mijn ding. Ik zeg tegen Krassie “ik ga terug naar het kamp”.
De bewoner van het hutje waar ik voorlopig in woon is ondertussen terug, die heeft een fles Palm (Surinaamse rum 90% alcohol) meegenomen van de stad (Marienburg Rum: Suriname’s traditionele witte rum, met een rijke geschiedenis die dateert sedert de 17de eeuw en is genoemd naar de laatste lokale suikerplantage die operatief bleef tot rond de jaren '80.).
Dus ik aan de Palm en voor je het weet ben ik vertrokken naar dromenland.
Ik creëerde mijn eigen dagindeling; als ik ’s ochtends opsta ga ik een boek lezen (ik had een heel dik boek meegenomen), in de middag een boswandeling en voor de zon weer onder gaat, ga ik weer lezen. Ook ga ik soms samen met Krassie’s vrouw koken, bruine bonen bijvoorbeeld.
Op een gegeven ogenblik merkte ik dat de boys wel heel veel marihuana roken, dus vraag ik aan Krassie hoe ik naar zijn neef kan lopen. Krassie legt mij een makkelijke route uit, en dit is de autoweg volgen. Ik moet alleen iets vroeger opstaan maar dat was geen probleem.
Ik weet nog dat ik rode opvallende kaplaarzen gekocht had (rood in het bos, de rovers kunnen je van mijlen ver zien aankomen).

Dus gewapend met mijn kaplaarzen en houwer en in mijn eentje (want de anderen gaan nooit mee, te lui) begin ik aan een nieuw avontuur marihuana kopen. Krassie's neef is wel blij met mij, want ik koopt aanzienlijk meer bij hem dan wat Krassie bij hem kocht. Ik drink meestal een joko (Parbo bier) met de neef van Krassie en als ik wegga koop ik ook een fles Palm. Daarna begin ik aan de terugtocht. Ik moet wel opschieten want ik heb drie uren voor de boeg. Op de één op andere manier is het mij altijd gelukt om op tijd te vertrekken en op tijd in het kamp terug te komen.
Ondertussen ben ik een beroemdheid en dealer geworden in Brownsberg km 106, want niet alleen voor Krassie's kamp verkocht ik de marihuana, ook de omliggende kampen kwamen bij mij marihuana kopen. Ze betaalden met goud.
En zo kwam ik dus toch aan mijn goud, lekker liggend in mijn hangmat en om de drie á vier dagen een looptripje naar de neef van Krassie. Ik zou dit nog lang hebben kunnen volhouden als er geen sika in mijn teen z'n huis wou maken. Ik had hier nog nooit van gehoord, het begon met jeuk en daarna als ik bijvoorbeeld ging liggen in mijn hangmat, dus mijn voeten van de grond optilde, kreeg ik pijn.
Ik ben nu acht weken in het bos en om de vier weken gaat Krassie met een groepje kampbewoners meestal voor vijf dagen naar de stad (Paramaribo), dus nu ook weer en ik ga mee. Ik ga bij mijn vader op bezoek want het was Phagwa, een hindoefeest, en ik was uitgenodigd om dat te vieren met een paar vrienden (het Holifeest, Holi-Phagwa of Phagwa, Phaguaa is een Hindoeïstisch feest dat jaarlijks rond de maand maart gevierd wordt en in feite een combinatie is van een lentefeest, een feest van de overwinning van het goede op het kwade en een nieuwjaarsfeest).
In de middagen is het altijd druk in mijn vaders tuin, elke middag komen zijn vrienden om te kletsen maar vooral om te zuipen en te eten.
Zo waren er die dag dus weer heel wat vrienden, de meesten zijn (ex of gepensioneerde) agenten, en ambtenaren.

Mijn stiefmoeder is er ook en die vraagt aan mij hoe het met mij gaat etc, etc. Ze vraag of ik wil eten, omdat het bos eten echt wat anders is dan wat ik gewend ben. Mijn stiefmoeder staat op en trapt per ongeluk op mijn zere teen en ik schreeuw het uit. Ze vraagt aan mij "wat is er?" en ik zeg "ik heb last van mijn tenen". Ze vraagt aan mij om te kijken en als ze kijkt schreeuwt ze (eigenlijk meer een vreugdedansje) mijn vader bij naam noemend "pappie, pappie kom kijken, kom kijken Denny heeft een sika". Iedereen die daar is gaat in een deuk. Ik begrijp er niks van en vraag "wat is er zo komisch, het doet pijn". Waarop ik tekst en uitleg krijg, ze zeggen "als het pijn doet dan heb jij een dagoe sika (wat dat ook mag betekenen), want de meeste sika's jeuken". Mijn stiefmoeder haalt een naald, maakt die heet en begint in mijn tenen te poeren (het doet niet echt pijn). De ene na de andere kleine sika's of eitjes springen uit mijn teen. Ik denk meer dan honderd (*een sika is een eitje van een zandvlo, die met deze warme temperatuur los in het zand ligt te wachten totdat er iemand op gaat staan. Als je zo aardig bent geweest nestelt de sika zich onder je huid en voedt zich met jouw bloed. Omdat bloed zo voedzaam en gezond is groeit de sika als kool, waarbij ook een lekker stukje vlees wordt meegesnoept. Na een tijdje komt het eitje uit, legt de larf nieuwe eitjes en kruipt je voet uit.).* Mijn stiefmoeder zegt "jongen je hebt geluk, dat beestje was al behoorlijk in je teen aan het vreten". Dat is ook te zien, in mijn mooie teen zit nu een gat. Ik vloek "bah shit, voor mij geen bos meer". Ik ben die dag blijven feesten in Paramaribo en ben niet meer teruggekeerd naar het bos.

Ik ga terug naar mijn neef Malli's huis en leg hem uit wat er is gebeurd, waarop Malli mij antwoordt "je bent toch geen bosmannetje, wat ga je ook lullen in het bos, in de stad hoor je thuis". Vanaf dat moment trek ik meer op met Malli en Malli introduceert mij bij de rijken van Paramaribo (meestal de crime).

Zo leer ik meneer X kennen (zo noemen we hem), een man die zo rijk is en bezig is zijn eigen hangar voor zijn vliegtuigen te bouwen. Ik ontmoet meneer X in een nachtclub samen met Malli. Malli is niet zo een stapper en dus de volgende dag ga ik alleen naar de nachtclub en meneer X is daar ook, meneer X en ik besluiten om verder te gaan stappen. Tegen een uur of 6 in de ochtend zegt meneer X tegen mij dat hij even wat moet pakken in een zaak van hem en of ik mee wil gaan. Voor wij aankomen pakt meneer X zijn autotelefoon en belt. Ik hoor hem zeggen “the plain, the plain is coming” en ik denk “wat is dit voor een gek! Heb ik dat weer!”.
Meneer X en ik komen op de plaats van bestemming en ik zie twee jongens een grote poort openmaken, meneer X rijdt in één ruk door naar de volgende deur waar ook een jongen klaarstaat om een grote deur van een loods open te maken. Meneer X en ik rijden hier naar binnen, nog één deur verder en we zitten met auto en al in de hal van zijn kantoor. Hij stapt uit en geeft mij een hint om dat ook te doen. Ik zie een tas op de achterbank en uit beleefdheid wil ik die meenemen, maar meneer X zegt, bijna bevelend (wat ik niet kan hebben), “laat dat, dat doen de jongens daar zijn ze voor”. Ik begrijp er niks van maar laat het zo en volg hem naar zijn kantoor. Het kantoor is allesbehalve een kantoor, het is tegelijkertijd een opslag voor al zijn bedrijven en activiteiten. Ik schat de ruimte op 2000 vierkante meter. Meneer X gaat zitten aan een heel groot bureau en vraagt aan mij of ik drugs gebruik. Ik vraag hem “hoe bedoel je?” en antwoord “ik rook wel eens een hasj joint en snuif af en toe wat maar dat is het”. Meneer X zegt “je vindt het toch niet erg als ik een blaka jonko rook?”
Ik zeg “je moet zelf weten wat je doet”. Meneer X loopt naar de keuken en komt terug met een camping comfort en een grote soeplepel. Ik denk “die gaat een soepje koken, raar mannetje die Surinamer”.

In plaats van soep te koken komt er een zak, ik schat een halve kilo, cocaïne tevoorschijn. Meneer X gooit wat in de soeplepel en kookt zo de cocaïne. Als dat gedaan is zegt hij tegen mij “neem wat no, is goede snuif-cocaïne”. Ik neem wat denkend aan mijn verre neef Malli dat ik die hiermee ga verrassen. Nadat meneer X een stuk of 5 joints heeft gerookt zegt hij tegen mij “je bent oké”, hierop geeft hij mij een grote bos met sleutels en zegt “alle mensen zoals wij moeten een schuilplaats hebben”. Hij zegt “vanaf vandaag is dit jouw schuilplaats, als je je terug wil trekken kan je dat hier doen zo hoef je niemand lastig te vallen snappi”. Ook zegt hij erbij “vanaf vandaag zit je aan de rechterzijde van mij en ben je mijn rechterhand”. Hij geeft mij nog wat tekst en hij laat mij zweren op een bijbel en zegt tegen mij “je bent de Alfa en de Omega”. Dit is de tweede keer dat ik de woorden hoor “je bent de Alfa en de Omega”. Ik begrijp er niks van maar neem de bos sleutels aan. En zo heb ik in een korte tijd twee woonplekken in Paramaribo.

De Alfa en de Omega

Meneer X en ik rijden om een uur of 9.00 terug naar de stad waar meneer X nog even links en rechts stopt om een blaka jonko te roken. Ik merk dat het hem helemaal niks uitmaakt waar hij dat doet, ik zie wel dat hij heel heel veel rookt. Na een tijd heb ik hier genoeg van en zeg tegen meneer X “zet mij thuis!”.
Thuis aangekomen is Malli al druk bezig met het huis schoonmaken enz. Hij kijkt mij schuin aan en vraagt “waar was jij de hele avond? Volgens mij is de oude Denny terug.”. Ik kijk hem aan en zeg “ik weet niet wat je bedoelt, ik was met meneer X een rondje town, hier heb je een cadeautje”, en ik gooi de coka ongeveer … gram naar hem toe en ga slapen.
Meneer X en ik ontmoeten elkaar steeds vaker in het uitgaanscircuit en de avonden eindigen bij hem op kantoor. Op een dag vraag ik aan hem of hij de jongens kan vragen om wat wiet voor mij te kopen (in Suriname in die tijd werd er geen hasj verkocht, tot nu is dat zo het komt mondjesmaat in het land). Ik heb sinds mijn aankomst in Suriname niet gerookt en niet gesnoven alleen veel alcohol gedronken. Meneer X roept één van de jongens en die gaat wiet halen voor mij. Een half uur later komt deze met een hele krant vol wiet. Ik rook een wietje maar heb er niks mee, ik zeg tegen meneer X “laat mij een blaka jonko (cocaïne mix sigaret) proeven”, maar ook dat heeft geen effect (ik zelf rook geen sigaret) op mij. Na 20 blaka jonko’s in 3 uur zeg ik tegen meneer X dat ik niet stoned word. Ik zeg “weet je wat, ik mix ze (wiet, sigaret en gekookte cocaïne)” en wauw na de eerste jonko ben ik vertrokken. Ik kom in een roes terecht. Meneer X ziet dat en zegt “laat mij ook proeven”. Maar deze mix (cocaïne, wiet en sigaret) is te sterk voor hem.

Vanaf de dag dat ik de eerste mix blaka jonko rookte, ben ik niet meer naar Malli's huis teruggekeerd.
Ik ben in mijn nieuwe schuilplaats blijven wonen. Meneer X had zijn gezin en die ging na zijn blaka jonko's naar huis en dan bleef ik alleen in de loods achter. Daar houd ik ook van, ik ben waarschijnlijk een eenling. Nu dat ik daar alleen blijf wonen zie ik pas hoe groot de loods is, er worden speedboten gemaakt, meneer X had er ook één en die van Bouta was daar voor reparatie. Verder werd fiberglas gemaakt en er mee gewerkt (de speedboten worden ervan gemaakt). Meneer X had drie zaken in het centrum, dus al zijn voorraad van de winkels en meer was daar opgeslagen. Er was een verborgen houtzagerij in de loods, er waren geheime kamers en er was zelfs een kamer vol ether. Ik die de criminele wereld van Nederland ken en erin werk, heb nooit begrepen dat ik misschien in een laboratorium waar coka wordt gemaakt woonde!? Het leven gaat goed voor mij, en ik krijg een auto en een mobiele telefoon tot mijn beschikking en natuurlijk snapte ik dat ik een moderne en goedkope kracht/bewaker was voor meneer X. Na een tijdje in de loods te wonen begin ik feesten in de loods te organiseren en deze worden langer en wilder. Ik geef zelfs privé feesten in mijn nieuwe schuilplaats samen met grote kampvuren en het drugsgebruik wordt heftiger en steeds heb ik meer nodig, niet voor de roes maar gewoon voor plezier (de film Scarface is er niks bij hoe meneer X en ik drugs en geld misbruikten).
Ik voel dat dit de verkeerde kant opgaat en denk bij mijzelf "hoe is het zo ver gekomen". Ik krijg een schuldgevoel richting mijn neef, want door mijn neef heb ik meneer X leren kennen. Ik had Malli al weken niet meer gezien of opgezocht. Ik dacht "misschien zit de fout daar", dus ben ik naar mijn neef Malli's huis gegaan en heb hem verteld waar ik was en of hij ook die kant op wil komen.

Nou Malli zag die grote coka feesten wel zitten, dus is Malli ook verhuisd naar de schuilplaats. Meneer X vond dat niet leuk maar ik zeg tegen hem “dat is niet eerlijk, want Malli is degene die ons samen heeft gebracht dus als er iets te vieren is hoort hij er ook bij”.
Nu Malli en ik weer herenigd zijn worden de feesten minder, maar het drugsgebruik niet. Wij (meneer X, Malli en ik) hebben ook meer drugs nodig, omdat Malli een grote gebruiker is en nooit maar ook echt nooit genoeg heeft. Ik zelf zeg er soms wat van maar meneer X vindt het niet erg, hij amuseert zich wel met het gedrag van Malli als die stoned is.
Natuurlijk weet Malli niet alles wat in de loods is, zo weet hij ook niet dat in het kantoor van meneer X dubbelzijdig glas is aangebracht waardoor je wel naar buiten kan kijken maar de ander niet naar binnen. Zo komt het wel voor dat Malli stiekem denkt te roken maar meneer X en ik naar hem zitten te kijken. Zo dus ook op een dag zijn Malli en ik alleen en zit Malli weer stiekem te roken (base dat doe ik niet). Opeens begint Malli rondjes rond de boot te rennen en ik denk “die is de drugs eruit aan het zweten”. Maar wat blijkt, Malli is zo stoned dat de drugs hem laat rennen en zelfs als een aapje laat doen, zo vlucht Malli onder tafels, springt erop als een aap en maakt rare geluiden. Dit is voor mij een teken dat ik het rustig aan moet doen en dat drugs geen grapje is als je de grens passeert.
Op een avond maken meneer X, Malli en ik een groot kampvuur en zijn we aan het feesten. Het valt mij op dat mijn interesse in alles dus ook vrouwen aan het afnemen is. Alles draait om drugs. Als één van de dames mij vraagt om naar de stad te gaan, zeg ik haar “we gaan straks, even nog een laatste jonko roken”. Maar na vijf uren heb ik nog steeds de laatste joint niet gerookt.

Ik begin zelfs te hyperventileren, val om maar blijf doorroken, kruip zelfs naar de drugs toe en kan of wil niet stoppen. Door deze actie wordt het meisje paranoia en schreeuwt “Denny als je niet stopt wordt dit je dood”. Op deze woorden (als je niet stopt wordt dit je dood) besluit ik het rustig aan te gaan doen. Ik verhuis van de loods naar het erf waar een klein huisje is, richt die in en kom af en toe nog samen met Malli en meneer X. Aangezien ik geen van beiden kan overtuigen om te stoppen, maar het wel prettig vind om met ze om te gaan blijf ik daar wonen met een verschil; ik trek mij terug in het huisje en wil er niet gestoord worden. Meneer X vindt dat goed en Malli vindt dat ook goed want hij is dichter bij de bron (drugs) die zijn grote appetijt moet stillen. Na een tijdje begin ik weer tussen de mensen te komen zoals mijn vader en diens gezin (die had ik vanaf de verhuizing en de dag na het bos (Phagwa, een hindoefeest) niet meer gezien of gesproken). Maar als ik op bezoek bij mijn vader ben krijg ik direct opmerkingen naar mijn hoofd geslingerd van “ik dacht dat je al weg was of gaat het niet goed”. Dit is één van de redenen dat ik het niet lang volhoud tussen mensen waarvan men zegt dat zij normaal zijn, maar totaal geen enkele mensenkennis of levenservaring hebben. Ik heb mij ook nooit thuis gevoeld bij dit soort mensen, ook al is het mijn eigen vader (vlees en bloed). Ik begrijp hun wijze van denken niet. Ik ga ook de rest van mijn familie en vrienden/kennissen die in Suriname wonen opzoeken maar ook hen begrijp ik niet, ook bij hun voel ik mij niet echt thuis.
Via een goede kennis van mijn vader krijg ik een tip dat een short time hotel te koop is en of ik die niet wil kopen (een short time hotel is een hotel die kamers verhuurt voor twee uren). De kennis die mij deze tip geeft heet Ray en Ray zijn vrouw werkt er als bedrijfsleider.
Verder zegt Ray tegen mij “koop je het short time hotel dan kan mijn vrouw het verder voor je runnen”.

Ik denk serieus vaak dat de hele wereld vol grapjassen zit, maar oké het short time hotel heeft mijn aandacht omdat ik ook minder moet gaan gebruiken. Ik denk dat het short time hotel de juiste afleiding is die ik nodig heb om af te kicken. Ik ga met Ray kijken (het is eind 1994 begin 1995). De plek zelf ziet er niet uit het is erg verwaarloosd, maar ik denk "ik heb de afleiding nodig" en heb ook het gevoel dat ik mijn vader moet bewijzen dat je alles wat je wil kan bereiken, zonder werk of studie of te kruipen (slijmen) voor de maatschappij. Er zijn meer wegen die naar Rome leiden, je hoeft geen geweldige baan of studie te hebben om jezelf te bewijzen. Ik zet mijn vader op een test en geef hem de kans om mij advies te geven aangezien de kennis (Ray) die met dit voorstel kwam uit zijn vriendenkring komt. Mijn vader zegt dat de eigenaar nooit met mij in zee gaat, en ik vraag mijn vader waarom. Mijn vader geeft geen antwoord maar ik weet wat hij denkt. Mijn vader zegt tegen zijn vrienden "de eigenaar gaat nooit met een junk in zee". Ik kom dat te horen en zeg tegen mijn vader "om deze reden pak ik de zaak van deze man af zonder hem te betalen". Verder zeg ik tegen mijn vader "deze man staat zijn zaak af omdat ik zijn vertrouwen ga winnen, en dat is makkelijk".
Er wordt een afspraak met de eigenaar van het short time hotel gemaakt en de eigenaar en ik gaan in gesprek. Maar voor ik naar de eigenaar ga, ga ik eerst nog even langs mijn vader en zeg tegen hem "kijk, alleen omdat ik een net pak draag kom ik met sleutels van mijn nieuwe zaak naar huis". Mijn vader lacht en zegt "dat gaat niet gebeuren anders is die man dom". Ik wilde mijn vader op dat moment zeggen "die man is net zo dom als jij", maar ik slik mijn woorden in. Mensen zoals mijn vader denken dat een goede functie in de maatschappij wat zegt en dat dat jou een goed mens maakt. Misschien in zijn tijd! Maar voor mij zijn de meeste mensen simpele zielen.
Ik ga met Ray naar de eigenaar van het short time hotel toe. Als Ray en ik zijn aangekomen bij de eigenaar zeg ik tegen Ray "blijf in de auto zitten, je kan mijn skiem verpesten

omdat je niet kan spelen". Als ik terugkom van het gesprek heb ik de sleutels in handen. We gaan terug naar mijn vader en die begrijpt er niks van. Mijn vader zegt tegen mij "maar je hebt nog geen contract" (mensen zoals mijn vader geven nooit toe, het zijn zulke moeimakers). Ik zeg tegen mijn vader "die heb ik nog niet omdat ik erover na wil denken", maar in mijn hoofd heb ik allang besloten "dit short time hotel wordt van mij goedschiks of kwaadschiks".
Een paar dagen later nodig ik de eigenaar uit om in mijn schuilplaats een kopje thee te komen drinken en over de zaak te praten. Bij het zien van de loods en de boten weet ik al dat deze man vandaag nog het contract opmaakt zoals ik het wil. En zo is dat ook gebeurd, ik word die dag de eigenaar van het short time hotel zonder één cent te betalen.

Zinky

Buitenom mijn vader die duidelijk niet blij is dat ik de trotse eigenaar ben geworden van het hotel (mijn vader is ook nooit naar het hotel gekomen), zo zijn Malli en meneer X dat wel, die vinden het te gek dat ik in zo'n korte tijd in Suriname mijn eigen plek heb gecreëerd. Meer betekent het hotel voor mij ook niet.
Het hotel wordt de plek voor mij om te gaan afkicken. In het begin ga ik nauwelijks of niet naar het hotel die ik Zinky noem. De vrouw van Ray runt de business, dat was oké voor mij. Maar na een tijdje vind ik het wel jammer dat Zinky niks oplevert, daarom besluit ik om een adviseur die ik vertrouw in Zinky te laten wonen om uit te zoeken wat er aan de hand is en hoe we geld met Zinky kunnen verdienen. De vrouw van Ray vindt het maar niks dat ik iemand naar Zinky stuur om daar te komen snuffelen en wonen. Maar al na een week dat mijn adviseur in Zinky woont en onderzoek doet, krijg ik een grote envelop met geld. En de week daarop weer. Zinky was in the middle of nowhere en ik ben een echt stadsmens. Waar ik woonde in meneer X z'n schuilplaats was goed voor mij, en er zou daar ook geen verandering in komen als de vrouw van Ray niet zo kortzichtig was. Na de derde week was de envelop dikker geworden en ik roep de adviseur die ik naar Zinky heb gestuurd terug om te vertellen wat er aan de hand is en hoe we de zaken moeten aanpakken. Deze vertelde dat Zinky beter kan lopen als ik het opknap. Dan vraag ik naar de reden waarom er nu wel geld mijn richting opkomt vanaf de tijd dat de adviseur daar is. De adviseur van mij zegt "ik bemoei mij daar niet mee, dat moet je zelf oplossen". Ik zelf ben super naïef over deze zaken en heb altijd vertrouwen in mensen.

Na een paar dagen vraag ik mijn adviseur of ze wil werken en samen met Ray's vrouw Zinky wil runnen. De adviseur wil wel, maar Ray's vrouw denkt daar anders over.
Binnen een week krijgt Ray's vrouw het voor elkaar om mijn adviseur weg te pesten. Helaas was dat geen goede zet van Ray's vrouw omdat ik nu gedwongen ben om zelf orde op zaken te stellen. Ik verhuis van meneer X naar mijn eigen (nieuwe) schuilplaats.
Voor ik zelf in Zinky ga wonen, moet ik ervoor zorgen dat ik een goede woonomgeving en woonplek voor mijzelf maak. Zinky had een grote zinken muur en poort (vandaar de naam). Verder had Zinky 32 kamers, maar die zien er niet uit ze waren vies van binnen en vies van buiten. Er stroomde geen water uit de kranen, en ik begin mij af te vragen hoe de andere helft van de Surinaamse bevolking leeft en denkt. Zien die mensen niet dat het vies is. Maar ik heb geen tijd om lang na te denken want ondanks de viezigheid kwamen er klanten naar Zinky. Malli rijdt mij in het begin elke dag van de loods van meneer X naar Zinky toe tot mijn eigen woonplek klaar is. Dat waren drie grote kamers die ik heb open laten breken en samen tot één heb gevoegd, net een grote studio. Een gedeelte was om te slapen en het andere gedeelte was mijn kantoor. Ik sta altijd tegen zes uur in de ochtend op, en net als meneer X plaats ik een groot bureau met één verschil; ik schilder een regenboog tegen de muur. Als het bureau op zijn plaats staat ga ik eraan zitten met een mix blaka jonko (maar rookte deze niet, Ik heb nooit gerookt in de ruimte waar ik zelf slaap). Als Malli naar Zinky komt, wat hij elke dag doet, zeg ik tegen hem "ga aan mijn rechterkant zitten want vanaf vandaag ben je mijn rechterhand". Malli en ik schieten dan beiden in de lach, we moeten daar altijd om lachen. Als mijn woonruimte klaar is en ik ben gesetteld kan het grote werk, de verbouwing van Zinky, eindelijk beginnen.

Het eerste wat ik doe is een put laten graven en sluit de hydrofoorpomp erop aan, zo hebben alle kamers schoon water. Hierna begin ik de kamers te herinrichten gevolgd door een in- en uitrit te maken voor Zinky, wat wil zeggen dat het personeel niet meer kan zien wie de klant meeneemt in zijn auto. Zinky is nu geheel anoniem, en vanaf dit moment begint Zinky superdruk te worden. Zinky wordt bekend in Suriname. Ik blijf elke dag werken aan verbeteringen voor Zinky, nooit voor het geld, Zinky diende alleen maar als therapie en afleiding voor mij. Op een gegeven moment begint meneer X ook naar Zinky te komen, het is ook zijn schuilplaats geworden en van mij krijgt hij de laatste kamer op het erf waar hij van hartenlust zijn blaka jonko kan roken, wat meneer X ook doet.
Ik ben de hele dag bezig met Zinky en kom daarom niet zo vaak meer in de stad, dus ook niet meer bij meneer X, mijn vader, familie of mijn vrienden. Malli komt wel elke dag mijn kant op om mijn voorraad drugs op peil te houden. De verbouwing van Zinky gaat hard, en ik kom bij het vertrek van Ray's vrouw. Ik vraag haar of ze een paar dagen in de stad kan gaan slapen omdat ik ook haar ruimte wil opknappen. Ray's vrouw is hier niet blij mee, maar stemt toe. Als ik in haar kamer ga zie ik een grote houtluizen nest tegen de muur. Dat ding is wel twee voetballen groot. Ik schrik hiervan en vraag mij af hoe Ray's vrouw hiermee kan slapen. De jongens die de kamer moeten schilderen zeggen dat Ray's vrouw zich bezighoudt met voodoo dingen en willen haar kamer niet verven. Ik daartegen zeg "wat is dat voor onzin" en zeg tegen de jongens "hop, alles eruit en schoonmaken die kamer". In eerste instantie willen de jongens niet meewerken maar als ik zelf begin met de kamer leeg te maken en dreig dat ik andere schilders erbij ga halen, helpen ze mee. De vrouw van Ray is nog geen dag in de stad en ik word op het matje geroepen door mijn vader.

Mijn vader zegt tegen mij dat ik Ray's vrouw van haar werk beroof. Ik vraag mijn vader waar hij zich mee bemoeit en zeg tegen mijn vader "ik kan doen wat ik wil". Maar omdat ik wil begrijpen waar dit ineens vandaan komt, vraag ik mijn vader om tekst en uitleg. Mijn vader zegt tegen mij "je hebt die vrouw naar de stad gestuurd om samen met je vrienden een rovershol te maken van het hotel". Ik zeg tegen mijn vader "ik heb Ray's vrouw naar de stad gestuurd omdat ik haar kamer wil opknappen, maar als zij in die troep wil blijven is dat oké, stuur haar maar terug want ik blijf sowieso een paar dagen in de stad". Ik laat mijn vader niet uitspreken, stap boos in mijn auto en rij weg. Ik ga richting meneer X. Na een paar dagen goed gefeest te hebben ga ik terug naar het hotel. Alles is zo gebleven en niemand heeft wat gedaan. Ik kan hieruit concluderen dat Surinaamse Surinamers niet echt actief en loyaal zijn, je moet ze de hele dag achter hun kont aanzitten voor ze in beweging komen. Maar misschien hebben ze wel gelijk, de zon is heet en je moet echt van goede huizen komen of het nut van iets zien om aan het werk te blijven. De vrouw van Ray is er ook en de spanning is om te snijden. De band die ik met haar in het begin had, is er niet meer. Na twee dagen terug in het short time hotel word ik wakker met allemaal kleine bultjes op mijn buik, Ik schrik hiervan en ik denk "wat is dit nou weer". Nog twee dagen verder zit mijn hele lichaam onder de bultjes en ze jeuken en doen pijn, zelfs op mijn geslachtsdeel zijn ze. Ik word paranoïde, maar weet niet waar ik hulp moet zoeken. Er werkt een meisje van het binnenland in het hotel die ik zelf had aangenomen.
Dit meisje was komen solliciteren naar een baan en ik had haar doorverwezen naar Ray's vrouw, maar Ray's vrouw moest niets van haar hebben en heeft haar toen weggestuurd.

Het meisje is toen weer huilend bij mij gekomen en toen heb ik haar zelf aangenomen om mijn kamer schoon te maken en om mijn kleren te wassen. Ik weet uit ervaring dat de binnenlandse bewoners veel weten over rare kwaaltjes en daarom neem ik het binnenlandse meisje in vertrouwen en vertel haar over de bultjes op mijn lichaam. Het binnenlandse meisje heeft toen een bad met bladeren gemaakt en ik moest mij elke dag met een lemon wassen en geen zeep meer gebruiken. Na een paar dagen begint de jeuk af te nemen en na weer een paar dagen beginnen de bultjes te verdwijnen. Ik heb aan de bultjes nog wat vlekken overgehouden. Daar dat ik niemand behalve het meisje van het binnenland iets over de bultjes heb verteld, zal ik ook nooit weten of dit een allergische reactie was of dat de bultjes iets te maken hebben met voodoo. Na de bultjes heb ik weinig zin om nog in Zinky te blijven, maar toch zou ik eerst het hele project afronden voor ik zou verhuizen; dat was in ieder geval de bedoeling.
Ondertussen gaat het ook niet goed meer met meneer X, hij en Malli frustreerden elkaar meer en meer. Verder blijkt meneer X in grote financiële problemen te zijn geraakt. Hij zegt er zelf nooit wat over maar je kan het merken, geen grote zakken coka meer. In tegendeel, er wordt soms een beroep op mij gedaan om zijn gebruik af en toe te financieren. Het is zelfs zo erg dat meneer X de voorraad van zijn winkels moet verkopen op de zwarte markt. Maar omdat meneer X geen prater is en ik niet met zijn zaken wil bemoeien leven we naast elkaar verder. Meneer X gaat ook niet zo vaak meer uit maar ik des te meer omdat Zinky goed geld verdient. Met Zinky zelf gaat het de goede kant op, maar tussen Ray's vrouw en mij gaat het helemaal niet goed. Ik wantrouw haar van de bultjes die ik op mijn lichaam heb gekregen, maar ook dat zij geld achteroverdrukt.

De vrouw van Ray was zelfs naar de oude eigenaar teruggegaan om te vragen of die de zaak niet weer wilde overnemen, want zo vertelde ze hem dat ze het wel alleen kon runnen. Tja, wat moet ik hiermee. Uiteindelijk hebben Ray's vrouw en de eigenaar samen een idee uitgewerkt om mij eruit te werken.
Zo word ik op een dag in een restaurant gearresteerd door militairen omdat ik een diefstal in mijn eigen hotel zou hebben gepleegd en ook omdat dat ik Hollandse gasten cocaïne laat gebruiken in de kamers. Ik word met een mitrailleur op mij gericht gecommandeerd of ik in de Jeep van de militairen wil plaatsnemen. Ik, mij nergens van bewust en geschrokken van de actie, vraag aan de militairen of ik iemand kan bellen zodat die weet waar ik ben. Eén van de militairen schreeuwt naar mij "nee dat kan niet", waarop ik voor de tweede keer wordt gecommandeerd om snel in de Jeep te stappen. De militairen en ik rijden van het restaurant naar de andere kant van Paramaribo naar het politiebureau Geyersvlijt. In het politiebureau moet ik plaatsnemen in een hokje wat in het bureau zelf is. Na twee uren op bureau Geyersvlijt, rijden de militairen mij naar de andere kant van Paramaribo. Eén van de militairen zegt binnensmonds tegen mij "je bent geboren in Livorno" (ik denk dat zal wel) "dus daar wordt je zaak afgehandeld". Zo gaan de militairen en ik richting politiebureau Livorno. Ik zelf heb nog nooit gehoord van dit bureau maar ach, ik leef op een andere planeet waarschijnlijk. Wanneer we aankomen op het bureau word ik naar een celletje gebracht om af te wachten. Na een uur begin ik een beetje geïrriteerd te raken van de situatie en schreeuw vanuit mijn cel "hé, wat moet dat, waarom ben ik gearresteerd? Jullie zijn meer dan zes uren bezig, dit gaat nergens over.".

Eén van de militairen stooft op mij af en ik denk “die slaat mij met de kolf in mijn mond”, maar voor dat gebeurt komt een commandant naar buiten (waarschijnlijk op het lawaai af) en vraagt “wat is hier aan de hand?”; waarop ik direct reageer en zeg “deze mannen hebben mij gearresteerd en ik weet niet eens waarvoor”. Verder pratend zeg ik “ze rijden met mij van links naar rechts en vertellen mij niks. Zover ik weet heb ik niks gedaan, en nu zijn we 6 á 7 uren verder” (ik had zoiets in mijn hoofd “als er iets moet gebeuren laat het maar komen ik ben er klaar voor”). De commandant vraagt aan mij “hoe heet je?” en ik noem mijn voornaam en achternaam. Als de commandant mijn achternaam hoort vraagt hij aan mij “heet je tante … en is … je vader?”. Ik antwoord op beide vragen “ja”, waarop de commandant tegen de militairen die om hem heen zijn komen staan zegt “laat die man gaan, weten jullie niet wie zijn vader is”. Het is ondertussen 1 uur in de nacht en pikdonker. Bureau Livorno is aan de rand van de stad en omgeven door bos. Als ik buiten sta weet ik niet welke kant ik op moet. Ik vraag één van de militairen om mij terug te rijden naar de stad waarop die boos en geïrriteerd reageert “don´t push your luck”. Ik snap er niks van en denk “fuck you”. Ik begin dan maar te lopen richting wie weet waar!!

Wanneer ik begin te lopen ga ik over de situatie nadenken en vraag mij af “wat is er eigenlijk gebeurd?”. Ik begin mij af te vragen of ik niet zelf de oorzaak ben van hetgeen wat mij nu overkomt. Ik weet het niet. Het enige wat ik mij realiseer is dat ik heel veel geluk moet hebben of er is een engeltje die mij beschermt. Zo lopend in het donker niet wetend waar ik terechtkom, hoor ik in de verte honden blaffen. Nou is het zo in Suriname dat als je als vreemde in een buurt bent waar honden loslopen, deze honden je zeker zullen aanvallen en bijten.

Dus op het moment dat ik de honden hoor blaffen realiseer ik mij dat dit avontuur nog niet is afgelopen. Niet wetend wat ik eigenlijk moet doen omdat stil staan of teruglopen geen optie is, loop ik verder.

Ergens in mijn hoofd ben ik echt woedend en in staat om een hond met mijn eigen tanden kapot te bijten, nou ja dat denk ik. Hoe dichter ik op het hondengeblaf afkom hoe rustiger ik begin te lopen. Op een gegeven moment sta ik oog in oog met een stuk of vier grote honden. Als de honden op mij afrennen ben ik klaar om de eerste bijt te ontvangen, maar in plaats van dat de honden aanvallen of bijten draaien de honden zich om en lopen weg af en toe boos naar mij omkijkend. Ik ben wel voorzichtig, want de straat is lang en vol met honden die loslopen. Tot ik aan de hoofdweg kom blijven de honden af en toe naar mij blaffen en grommen, maar ik heb het gevoel dat de honden niet zo vijandig meer zijn als in het begin toen ik de straat in liep. Niet begrijpend wat er allemaal gebeurt stop ik de eerste beste auto op de hoofdweg en biedt de chauffeur 100 SRD gulden aan om mij richting stad naar de schuilplaats van meneer X te rijden.
In de schuilplaats maken Malli en meneer X zich klaar om een rondje town te gaan. Ik vertel ze niet wat er die nacht met mij is gebeurd. Malli en meneer X voelen wel dat er iets aan de hand is, maar vragen niets. De volgende dag als ik wakker word zeg ik tegen mijn neef Malli “kom, we gaan die oude eigenaar van Zinky even opzoeken”. Ik vermoed dat de oude eigenaar van Zinky verantwoordelijk is voor mijn arrestatie en dat ik bijna door honden ben aangevallen. Als Malli en ik aankomen bij de oude eigenaar van Zinky doet hij of hij niet thuis is. Ik ben zo kwaad dat ik een poging doe om over de tuinmuur te springen. Hierop komt de oude eigenaar van Zinky naar buiten (de eigenaar is een grote lange man). Hij zegt tegen mij “wat moet dat?”. Ik zeg op een rustige toon tegen hem “we moeten praten”.
De oude eigenaar van Zinky vraagt “waarover?”. Ik antwoord “laten wij binnen verder praten als twee grote mannen”. De oude eigenaar van Zinky zegt “is goed maar je neef blijft buiten”. Ik zeg “geen probleem”. Als we binnen zijn zeg ik hem direct in zijn gezicht “als je dit geintje nog één keer met mij uithaalt maak ik je af”.

De oude eigenaar van Zinky begint te stotteren en zegt dat Ray's vrouw nog voor hem werkt en aangezien ik hem niets heb betaald en hij hoort dat het goed gaat met Zinky, wil hij Zinky terug. Ik moet hartelijk lachen en zeg "als je het mij gewoon had gevraagd dan had ik je Zinky teruggegeven, maar op deze manier niet, bovendien heb ik heel wat van mijn eigen geld erin zitten". Ik ga verder "maar ik snap je, daarom krijg je vanaf vandaag de helft van de opbrengst van Zinky, akkoord of niet?". De oude eigenaar van Zinky is akkoord gegaan, althans voor die dag.

Aan alles komt een eind

Een paar maanden gaan voorbij en ik run Zinky, maar de gezelligheid is er vanaf. Ray's vrouw en ik kunnen elkaars bloed wel drinken. Ik ben op mijn hoede voor haar.
De spanning is ook hoog bij meneer X, die is financieel aan de grond en bedrijven van hem worden op de veiling gegooid. Malli komt nog wel dagelijks naar het hotel en brengt mij verslag over wat er zo gebeurt in de stad. Verder zegt Malli dat de zaken met meneer X ten einde komen en vraagt mij of ik hem niet kan helpen. Ik zeg tegen Malli "ik zou niet weten hoe". Ik ga verder met praten en zeg "ik ken zijn problemen niet en hij praat er ook niet over". Ik zeg tegen Malli "soms is het beter dingen te laten zoals ze zijn". Na een tijdje zie ik mijn neef Malli niet komen naar het hotel en als Malli een paar dagen niet komt opdagen begin ik mij zorgen te maken over mijn neef. Ik bel naar het kantoor van meneer X, maar de jongens die daar nog werken zeggen tegen mij "we hebben Malli al een paar dagen niet gezien". Ik vind dit raar en dit is niks voor Malli om zomaar weg te blijven. Na drie dagen niks van Malli te hebben gehoord ga ik een poolshoogte nemen. Eerst ga ik naar Malli zijn huis, maar als ik de buren vraag of ze hem hebben gezien zeggen ze tegen mij "jouw neef is al maanden niet thuisgekomen". Ik rij naar de schuilplaats van meneer X en vraag aan de jongens en mannen die daar werken of ze hem (neef) hebben gezien en iedereen die ik vraag zegt "wij hebben hem al dagen niet gezien". Ik vraag de jongens "is meneer X er niet?". De jongens geven antwoord en zeggen "die hebben we ook een paar dagen niet gezien en als hij komt is hij snel weer weg". Ik heb de grote bos met sleutels nog die meneer X mij had gegeven en ik ga naar binnen. Sommige plekken zijn verboden gebied voor het personeel.

Ik begin zomaar uit het niets in de loods te lopen, dat deed ik vroeger ook toen ik in het begin daar woonde. Zo loop ik naar de verborgen houtzagerij en de ruimte waar de ether was opgeslagen, dat was er niet meer. Ik loop steeds verder de loods in naar de geheime kamers, ik doe een deur van één van de geheime kamers open en zie mijn neef Malli op de grond liggen, vies en ondervoed, bijna dood denk ik. Ik pak hem op want Malli is zelf te zwak om op te staan. Ik vraag Malli niks en loop met hem naar buiten, gooi de grote bos met sleutels in de auto, loop dan met Malli naar de uitgang van de loods naar de grote poorten naar buiten en buiten houd ik een taxi aan en zeg tegen de taxichauffeur richting het huis van mijn neef. Thuis aangekomen haal ik wat Chinees eten. Nadat Malli en ik hebben gegeten zeg ik tegen Malli “als de rijken zo leven dan hoef ik dat niet”.
Ik ben vanaf die dag nooit meer naar het short time hotel gegaan en heb meneer X nog een paar keer in het nachtleven gezien, totdat ik hoorde dat meneer X is doodgegaan in een werkkeet langs de kant van de weg. Ik heb Malli nooit gevraagd (tot de dag van vandaag) hoe hij in die geheime kamer terecht is gekomen en wat als ik hem die dag niet had gevonden! Wie z’n schuld zou dat zijn?
Suriname is een bijgelovig land en de mensen op straat zeggen soms tegen mij “je hebt veel geluk, want je bent ontsnapt aan wat meneer X met je wou doen”. De mensen vertellen mij dat meneer X mij wou opofferen om zo zijn rijkdom in zekerheid te stellen. En meneer X kon dit doen omdat ik niet geliefd was bij mijn vader, ik was het perfecte slachtoffer voor meneer X. Maar het plan van meneer X ging niet door omdat ik mijn neef erbij haalde en ook omdat ik in Zinky ging wonen. Meneer X had dit niet verwacht en hij moest met een nieuw plan komen. Verder was Malli een miljonairskind en een bewoner van Suriname.
Daarnaast had zijn vader ook geld en die begrijpt hoe dat soort zaken werken.

Ik begrijp soms niets van mijn eigen Surinaamse mensen, maar in deze case vraag ik mij toch af “wie was nu het echte slachtoffer; was dat meneer X, neef Malli, de oude eigenaar van Zinky of ik?”.
Want voor mij zijn de meeste mensen simpele zielen.
Terug bij Malli thuis pakken neef en ik het gewone leven weer op. Voor Malli is het simpel die kan voor zijn vader gaan werken, want die bezit verschillende bedrijven waaronder een discotheek. Malli staat meestal portier voor de disco en doet af en toe simpele klusjes voor zijn vader, zoals het magazijn opruimen, eten wegbrengen voor de honden, enz. Malli’s leven is niet echt zwaar, alleen als hij zijn hoofd laat zien bij zijn vaders kantoor krijgt hij 80 SRD. Dan een klein klusje klaren voor pa en hup nog eens 50 SRD in de pocket. Daarnaast bezit Malli twee huizen (ter waarde van 300.000 US dollars), in één wonen wij en de andere wordt verhuurd voor 1800 SRD in de maand, ook dit heeft papa voor hem geregeld. En toch leeft Malli in armoede, alles gaat op aan drugs. Ik zelf bemoei mij niet met Malli’s levensstijl, ik zoek mijn eigen weg en inkomsten. Malli is alles weer vergeten wat er is gebeurd en pakt zijn oude levensstijl weer op. Ik probeer met hem te praten over dat we een andere weg in moeten gaan, maar op de één of andere manier werkt dat niet bij hem. Hij ziet het nut er niet van (misschien weet hij iets wat ik niet weet, omdat ik dit gedrag ook zie bij mijn vader alleen drinkt die en ook hij ziet het nut van stoppen niet). Ik zelf moet ook proberen te minderen, en ik begrijp dat het niet zal lukken op deze manier en dat ik zal moet verhuizen.
Via via huur ik het onderste gedeelte van een hoogbouwwoning en verhuis hiernaartoe.
Na een paar dagen lekker te zijn bijgekomen heb ik de behoefte om aan de slag te gaan. Voor ik naar Suriname verhuisde om een nieuwe levensstijl te proberen heb ik een horecadiploma gehaald.

Met dit horecadiploma ga ik werk zoeken in Suriname en dat valt niet mee voor mij. Naar werk zoeken valt niet mee voor mij omdat ik hiervoor nooit (echt) heb gewerkt en zeker niet voor een baas. Maar ik ben niet vergeten dat ik naar Suriname ben gekomen om mijn leven te veranderen. Even geen gehossel, gewoon net als Jan met de pet aan de slag. Maar omdat ik toch in de herhaling van mijn oude levensstijl ben gevallen in Suriname en ook weer cocaïne ben gaan gebruiken, beloof ik mijzelf dat ik het op zijn minst moet proberen als een gewone burger aan de slag te gaan. Na twee sollicitaties word ik aangenomen in een chic restaurant. Ik denk "shit, na al die jaren eerst aan de andere kant van de bar te fungeren als chique rijke klant in het horecacircuit, zowel in Nederland als Suriname, waar obers, kelners, portiers en barpersoneel flinke tips aan mij verdienden, moet ik nu zelf voor mij tips gaan werken". Ik vraag mij af of dat logisch is. Ik ga aan de slag in het chique restaurant Jawa. Ik mag mijn skills gaan bewijzen, Ik moet met drie of vier borden lopen en Parbo bier op een dienblad transporteren van a naar z, wat meestal maar net goed gaat. Met borden lopen gaat wel, maar mijn gerechten-kennis valt zwaar tegen. Ja ik ben niet gewend om te werken voor een baas. Nadat ik een Parbo bier (joko) op de minister van sport laat vallen en de baas ook te horen komt dat ik de eigenaar was van Zinky, word ik netjes bedankt. Ik denk "ah, als hij het niet had gedaan had ik het zelf gedaan". Want ik werk niet echt voor het geld en dat kan ook niet want de huur van de studio die ik huur is FL300,- en bij restaurant Jawa verdien ik amper FL100,-, met tips erbij gerekend. Dat is FL200,- te kort.
Als ik niet aan criminele activiteiten deed zou ik niet weten hoe ik de huur van mijn studio zou moeten betalen. En maar lopen rennen in een apenpakje voor anderen, nee Jawa restaurant is niks voor mij.
Maar als ik mijzelf wil bewijzen dat ik kan veranderen dan zal ik gauw een andere baan moeten vinden.

Gelukkig hoef ik niet lang te solliciteren want ik vind werk in de Saloon, een soort grill tent. Deze tent past ook meer bij mij, niet formeel en niet te stijfjes. De eigenaars (totaal 4) hebben in Nederland gewoond en die begrijpen al gauw dat ik niet voor het geld werk. Het werk bevalt mij ook en ik rook alleen 's avonds als ik naar bed ga (dus meestal na mijn werk). Ik moet wel voorzichtig zijn omdat ik niet weet hoe de mensen waar ik de studio van huur zullen reageren als ze mij cocaïne zien roken. Op een avond maak ik mij klaar om een avond rond town te gaan. Het toeval wil dat ik Malli en meneer X tegenkom. We zijn alle drie wantrouwig naar elkaar maar net als een magneet getriggerd naar elkaar toe en begrijpend dat niet veel mensen leven zoals wij besluiten we om samen verder te gaan stappen. Al op weg naar de volgende nachtclub stoppen we langs de weg en draaien drie dikke (mix) blaka jonko's. De hele avond hebben we gedronken maar vooral veel (mix) blaka jonko's gerookt.
Die avond vertel ik Malli waar ik nu woon en werk.
Die avond na het stappen ga ik naar Malli zijn huis en blijf daar ook slapen. Officieel ben ik ook nooit verhuisd uit mijn neef z'n huis, de meeste spullen van mij zijn daar nog. Ik had even rust nodig.
Omdat ik de avond dat we samen zijn gaan stappen aan Malli heb verteld waar ik nu woon en werk, komt Malli vanaf die dag regelmatig langs Saloon. Saloon is ook op loopafstand van Malli's huis.
Maar er gebeurt meer die nacht als Malli, meneer X en ik elkaar met toeval tegenkomen.
Die avond wordt meneer X gearresteerd omdat hij de hele avond al raar gedrag vertoont. Zo gooit hij een tafel zonder reden omver waar straatjongens kaarten aan spelen. Later worden Malli, meneer X, en ik aangehouden door POC (net zoiets als extra beveiliging; deze mannen hebben ongeveer dezelfde bevoegdheid als politieagenten alleen zitten hun handjes wat losser en zijn ze super onbeschoft).

Ze houden ons aan omdat meneer X met een lamp van 1000 watt op iedereen loopt te schijnen. Als de POC-agenten hem vragen om zijn rijbewijs en waarom hij met een lamp loopt te schijnen, gaat hij helemaal uit zijn dak. Hij schreeuwt "weten jullie wie ik ben". Nou moet je weten dat de POC een hekel hebben aan rijke mensen. Ze pakken meneer X met benen en kop en smijten hem in hun busje. Malli en ik weten niet echt wat we moeten doen, maar beginnen te bemiddelen met de POC-agenten. Eén van de POC-agenten herkent Malli en zegt "wat doen julie bij die man" en Malli zegt "we zijn aan het stappen maar ik geloof dat hij het zwaar heeft". Malli gaat verder "als jullie hem voor deze keer met een waarschuwing laten gaan, brengen wij hem naar huis". De POC-agenten vragen aan mij wie ik ben en ik zeg mijn achternaam. Dan vragen de POC-agenten aan mij "is … je vader?" en ik zeg "ja". Hierop laten de POC-agenten ons (Malli, meneer X en mij) gaan met een waarschuwing. Malli en ik rijden met meneer X naar zijn loods, maar meneer X is niet meer kalm te krijgen die vloekt en tiert en ik zeg tegen Malli "ik heb hier geen zin in, dus als we aankomen ga ik niet mee de loods in, en ik raad jou aan hetzelfde te doen". Malli heeft geen oren naar goede raad, die denkt alleen maar aan roken en dat is er volop waar hij nu is. Als we daar aankomen houd ik een taxi aan en vertrek richting het nachtleven van Paramaribo.
Die avond (brokoday) krijg ik een tip en gelegenheid om een slag te slaan, wat ik ook doe. Ik word die avond 25 duizend US dollars rijker.

Ik woon nog steeds in de studio op de onderste verdieping van de hoogbouwwoning. De 25 duizend US dollar verstop ik en kom er niet aan. Verder ga ik normaal naar mijn werk alsof er niets is gebeurd. Op een dag staat Malli voor mijn deur. Ik heb altijd al geweten dat het een fout van mij was om Malli te vertellen waar ik woon.

Malli komt binnen en inspecteert de ruimte/ studio, en zegt tegen mij “dat doe je goed”. Een beetje geïrriteerd vraag ik hem wat hij komt doen, Malli zegt “mag ik mijn neef niet komen bezoeken”. Ik geef hem geen antwoord en vraag aan Malli “heb je al gegeten?” Hij zegt “nee”. Ik zeg “mooi, dan kan je je verdienstelijk maken en aan de slag gaan”. Nadat we hebben gegeten leen ik hem 100 SRD (ik denk “shit, dat had ik ook niet moeten doen”, maar ik denk altijd “het is beter dat ik hem geef, dan dat hij iemand anders gaat lastigvallen”). Na die dag staat Malli regelmatig op de stoep. Het is ondertussen eind 1994 en bijna kerst. Tijdens kerst heeft Saloon een dinertje voor het personeel, Ik denk “vandaag ga ik helemaal los”. Na het werk ga ik naar huis en neem 2000 US dollar, stop die in mijn zak en ga een rondje town. Malli’s vaders discotheek is the place to be die avond, dus na wat andere clubs om op te warmen ga ik richting Malli’s vaders club. Malli staat portier aan de deur. Ik groet mijn neef Malli en ga naar binnen, bestel een champagne en 10 minuten later komt Malli bij mij staan en zegt tegen mij “ga je die alleen opdrinken”. Ik zeg “dat is wel de bedoeling vanavond ga ik helemaal los”. Waarop Malli mij aankijkt en zegt “hmm hoeveel geld heb je gescoord, ik voel die oude Denny”. Verder pratend zegt Malli tegen mij “wat laat je mij hier zo achter, terwijl je de beest gaat uithangen”.
Ik zeg geïrriteerd tegen Malli “hier heb je 100 US dollar, laat mij met rust”, maar nu is Malli niet meer van mij weg te slaan. Malli zegt tegen mij “wat, geef je alleen dit aan mij? Ik ken je, als je dit nu geeft heb je duizenden dollars.”. Ik vraag mij soms af hoe Malli mij inschat, hij is tenslotte het miljonairskind, hij zou mij een keer goed moeten verrassen. Ik kijk naar Malli en moet lachen om die dingen van hem dus ga ik weer in mijn zak en geeft Malli nog 400 US dollar erbij en zeg tegen hem “vrolijke kerst neef”.
Als de champagne op is kijk ik links en rechts en zie niet echt iemand waar ik wat aan heb. Ik besluit daarom naar een seksclub te gaan.

Ik loop naar buiten en Malli die nog steeds portier staat zegt “ga je nu al weg, ik ga met je mee”. Ik zeg “en het portierwerk dan, word je vader niet boos?”. Malli trekt zijn schouders op en zegt “ze bekijken het maar”. Voor Malli en ik naar de seksclub gaan, gaan we eerst even scoren. Niet ver van de discotheek woont een dealervriend van ons en in deze dealer z’n huis mogen Malli en ik cocaïne roken. Niet iedereen kan zomaar in andermans huis cocaïne roken. Cocaïne roken en verkopen is nog steeds strafbaar voor de wet en als de Surinaamse politie je snapt krijg je eerst een goed pak slaag en je ga de cel in. Ik koop meestal de mensen om, om dat te doen. Na een stuk of 3 mix blaka joints gaan Malli en ik richting de club. We lopen richting de discotheek van Malli’s vader, omdat we een taxi nodig hebben om naar de sexclub te gaan. Voor Malli en ik in de taxi kunnen stappen komt Malli’s vader naar buiten rennen en zegt “ik had het kunnen weten”. Ik zeg “oompje wat bedoelt u”. Malli’s vader zegt “sinds je terug bent uit Nederland is mijn zoon niet meer te houden”. Ik kijk hem aan maar geef hem geen antwoord, want volgens mij en de hele Surinaamse bevolking heeft Malli mij hier niet voor nodig om dit gedrag te vertonen, dat doet hij standaard. Malli’s vader gaat te keer met mij midden op straat.
De taxichauffeurs en de rest gaat zich er ook mee bemoeien. Op een gegeven moment wordt alles te veel voor mij en schreeuw ik tegen Malli’s vader “oompie, als je nu niet je kop houdt maak ik jullie allemaal af” (dat meen ik ook). Malli weet dat als ik dit punt bereik ik de oude Denny ben, dus zegt Malli tegen zijn vader om te zaak te sussen en een andere wending te geven “hé pap, het is kerst vandaag en u heeft mij niet eens een cadeau gegeven, ik hoef voor u niks te doen”, en Malli en ik lopen weg en oompie laat de zaak maar zo.
Malli en ik gaan zo de hele avond club in club uit. Het is ondertussen 7 uur in de ochtend en ik kan nog steeds mijn ei niet kwijt.

Gelukkig voor mij leer ik iemand in de laatste club kennen, en die stelt voor dat als ik het kan betalen dat we een paar escort meisjes meenemen naar zijn huis om cocaïne te roken Deze meneer heet Jef en rookt ook en niet zo'n beetje. Ik ben klaarwakker en neem drie escorts mee en we gaan naar zijn huis. Jef woont in villawijk Mon Plaisir (hier wonen de rijken van de rijken van Suriname). Als we bij Jef thuiskomen zegt hij "de woning is van mijn ouders maar die zijn er niet, die zijn in Portugal". Ik weet niet wat ik zie als ik het huis binnen ga, als ik dacht dat meneer X en de vader van Malli geld hadden dan weet ik niet wat ik dit moet noemen. Het huis van Jef z'n ouders is zo groot dat je erin kan verdwalen. Jef zegt "wij gaan naar het tuinhuisje want daar woon ik". Door de tuin lopend zie ik dat het huis een ranch is met paarden. Ik vind dit ongelofelijk wat ik zie en ik wist niet dat mensen zo rijk kunnen zijn.
Als Malli, de drie escorts en ik in het tuinhuis van Jef zijn bestelt Jef de cocaïne en wat nodig is en wij gaan aan de rook. De drie escort meisjes doen ook mee. Malli en ik verlaten Jef z'n tuinhuis vijf dagen later en ik ben 5000 US dollar armer, maar weer een ervaring rijker.

Na dit avontuur gaan Malli en ik onze eigen weg weer (maar niet voor lang). Ik probeer uit de roes te komen, maar dat lukt niet echt meer. Ik ga ook steeds meer roken en steeds vaker na mijn werk verder stappen. Het is gedaan met de rust! Malli komt en gaat ook vaker meestappen met mij. Verder blijft Malli ook af en toe slapen bij mij. Ik begin te praktiseren over het leven, en zo loop ik een dag naar mijn werk (Saloon) te vloeken over van alles en nog wat, God ook vragend "wat is dit?". Het is tegen 1 uur in de middag, nou dan wil je niet buiten lopen, de zon is super heet. Soms denk ik dat ik die dag een zonnesteek heb opgelopen.

Bovennatuurlijke krachten

Als ik op mijn werk ben, ben ik het gevloek dat ik van tevoren op weg naar mijn werk deed al gauw vergeten, want die middag komt in de Saloon een vrouw die ik ken van Nederland. De vrouw is met werkvakantie (om haar huis af te bouwen). Ik heb ergens altijd bewondering voor deze vrouw gehad. Ze was zelfstandig, altijd chique en duur gekleed; verder reed ze altijd in de duurste Mercedes. Deze vrouw gaat op dit moment met de broer van Judas 2 maar hiervoor had ik haar al gezien met de vriend van wijlen Rik. Toen vroeg ik mij al af "wat moet die vrouw met die jongen, hij is duidelijk niet haar gewicht", omdat voor ze met deze twee jongens was, was zij de vrouw van één van de militairen (één van de zestien) die de coup in Suriname pleegden (de Sergeantencoup is de staatsgreep in Suriname die Desi Bouterse en Roy Horb met 14 collega-sergeanten, de "Groep van 16" genoemd, pleegden op 25 februari 1980). Maar nu gaat ze dus met de broer van Judas 2. Ik ben blij om haar te zien, zij zorgt even voor wat afleiding en nieuws uit Nederland. Die vrouw uit Nederland en ik gaan aan de babbel en ze vraagt aan mij wat ik na mijn werk ga doen en of ik meega om wat te drinken. Ik zeg "is goed" en na het werk komt ze mij ophalen. In de auto zit een man en ik herken hem, hij is een muzikant die ook op vakantie is. Met zijn drieën gaan we van club naar club. Op een gegeven moment vraag ik aan de vrouw uit Nederland wie die man is van haar. Ik ga verder met vragen en zeg "je gaat toch niet met die man?". Ze zegt "ja maar hij is een snoepie" en ze vraagt mij om niks te zeggen tegen de broer van Judas 2. Ik zeg tegen haar "ik weet niet of ik dat kan hoor, want je weet dat ik goed ben met zijn familie".

Maar goed tegen een uur of 4 in de ochtend gaan we huiswaarts en de vrouw uit Nederland vraagt mij of ik een jointje mee rook. Ik zeg “is goed”. Als we naar het huis van de Nederlandse Surinaamse vrouw rijden zie ik dat ik niet ver van haar woon. Na 2 mix blaka jonko’s (zij en snoepie roken een wiet joint) geef ik aan dat ik wegga, omdat ik voel dat ik te veel ben. De vrouw uit Nederland vraagt mij of zij mij thuis moet brengen, maar ik zeg “nee joh, ik woon hier niet zo ver vandaan. Ik ga lopen!”. Ik begin te lopen maar als ik een tijdje heb gelopen kom ik precies weer voor haar deur terecht. Ik denk “wat vreemd ik loop toch de goeie richting”. Dit fenomeen herhaalt zich wel drie keer, nu word ik echt paranoia in mijn hoofd. Als ik voor de derde keer bij haar deur sta, is het 5 uur in de ochtend en ik vraag mij af of ik bij haar naar binnen moet gaan en haar moet vragen hoe ik toch steeds weer voor haar deur eindig. Maar ik houd mij groot en loop wat verder naar de hoek van de straat en ga daar zitten op een rots tot het licht wordt en tot ik mensen zie. Tot vandaag weet ik niet hoe ik thuis ben gekomen.
Na een tijd ben ik het incident met de Nederlandse Surinaamse vrouw vergeten en ben ik weer een rondje town. Ik ga naar de duurste sexclub van Paramaribo en hier leer ik een Hindoestaanse man kennen. Na kennismaking vertelt de Hindoestaanse man aan mij dat hij probeert zijn hotel te verkopen, of ik interesse heb. Ik zeg “nee ik ben niet zo rijk”. Aan het einde van de avond gaan we (de Hindoestaanse man en ik) samen stomdronken uit de club en de Hindoestaanse man vraagt aan mij “wat ga je doen”. Ik zeg “ik heb geen idee”. De Hindoestaanse man stelt voor om langs de hoerenstraat te rijden, ikzelf ben daar nog nooit geweest. Wanneer we aankomen in de hoerenstraat is de straat praktisch leeg. De Hindoestaanse man stopt in het midden van de straat en een straatprostituee komt naar ons toe en vraagt wat we willen.

Ik zeg tegen haar “ik zoek iets om te roken en iemand die mee wil roken” (de Hindoestaanse man rookt niet). De straatprostituee kent wel een adres waar we cocaïne kunnen halen en zij rookt zelf ook cocaïne. De Hindoestaanse man stelt voor aan mij dat we wel bij hem kunnen roken en dat ik dan meteen het hotel kan zien. Samen met de straatprostituee gaan we met z’n drieën naar het hotel. Ik ben stomdronken maar kan zien dat dit geen hotel is, maar een vieze smerige bouwkeet. Daarnaast is het gebouw een vesting, je kan er niet zomaar in en uit lopen. Verder vraag ik mij af hoe deze man dit een hotel kan noemen, je zou nog geen hond hier willen laten logeren, maar ikzelf moet niet klagen ik heb een veilige plek om te roken. De Hindoestaanse man wijst mij een kamer en geeft mij de sleutel van de kamer. Dan zegt hij tegen mij dat hij wat moet doen, hij is zo terug. De volgende dag als ik wakker word is de straatprostituee verdwenen, zo is ook mijn portemonnee. Ik heb geen idee wat er is gebeurd die avond ervoor, heb ik een black-out gehad of ben ik gedrogeerd? Het antwoord zoek ik niet lang bij de straatprostituee. Ik ga de kamer uit en ga opzoek naar de Hindoestaanse man en vind die ergens in een woonkamertje waar die zit te zuipen ’s morgens vroeg. Ik vraag aan hem “hé waar is die meid” en de Hindoestaanse man zegt dat hij het niet weet. Verder zegt hij “ik dacht ze is bij jou”. Ik zeg tegen hem “zit niet te liegen man”. Ik zeg “die straatprostituee kan onmogelijk weg zijn gegaan zonder dat jij haar hebt geholpen, want ik zie geen mogelijkheid hoe ze hier wegkomt, niemand komt het gebouw uit zonder jou”. Ach, het heeft geen zin om verder met die Hindoestaanse man te discussiëren, ik ben blij dat ik nog leef. Ik denk “stel je voor dat ze mij voor die paar centen mijn nek hadden doorgesneden”.

Bovendien zijn ze ook niet zo slim want alleen het horloge en de ketting die ik draag zijn samen al 3000 US dollars waard, dus ik ben blij dat ik 300 US dollar kwijt ben (dat zat ongeveer nog in mijn portemonnee) en niet mijn leven. Ik ga terug naar huis, niets lerend van wat er met mij is gebeurd en ik blijf stevig uitgaan.
Ik ga wel nadenken wat voor zin het heeft om nog op de onderste verdieping van de hoogbouwwoning die ik huur te blijven aangezien ik FL300,- betaal en neefje-lief hier meer is dan in zijn eigen huis, wat ik ook eigenlijk een beetje beschouw als mijn huis.

De stem in mijn hoofd

Ik woon nog steeds op de onderste verdieping van de hoogbouwwoning en op een dag ga ik na mijn werk stappen. Na wat bars en clubs rij ik met een taxi voorbij de hoerenstraat, waar ik voor het eerst met de Hindoestaanse man was gegaan. Ik denk “misschien is het een ideetje om een straatprostituee mee te nemen om thuis samen een mix blaka jonko te roken”. Hoe dat in zijn werk moet gaan weet ik nog niet. De taxi waar ik in zit rijdt de straat in en wie denk je dat ik als eerste zie, het is de straatprostituee die mij beroofd heeft van mijn portemonnee. Wanneer ze mij ziet in de taxi wil ze weglopen, maar ik ben haar te snel af. De straatprostituee begint te huilen en ik vraag haar waarom ze mijn geld heeft gestolen. Verder zeg ik tegen haar “je weet dat we elkaar vroeg of laat moeten tegenkomen, Suriname is klein”. De straatprostituee antwoordt mij “het was je vriend z’n idee”. Ik zeg tegen haar “oké ik weet genoeg” en vraag haar “hoe verder nu?”. De straatprostituee zegt tegen mij “ik ga gratis met je mee en je kan doen met mij wat je wil”. Ik zeg tegen haar “dat is goed, maar eerst moeten we wat scoren en dan gaan we naar mijn huis”. Thuis aangekomen zijn de mensen van wie ik het onderste gedeelte huur niet thuis. Ik denk “pff dat is een goed teken geen pottenkijkers”. Ik ga bij het bureau zitten en draai mijn mix blaka jonko. Ik heb … gram gekookte cocaïne gekocht. De straatprostituee pakt haar base fles en ik geef haar wat van de cocaïne. De straatprostituee kijkt naar mij en zegt tegen mij “je bent een goed mens, je gaat binnenkort terug naar Nederland”. Verbaasd kijk ik haar aan en zeg “wat zeg je?”. Ik zelf heb nooit gedacht dat ik ooit terug zou gaan naar Nederland. Ik rook mijn mix blaka jonko in de achtertuin en als ik terug naar binnen ga zit de straatprostituee half in slaap.

Ik maak haar wakker en ze kijkt met angst naar mij. Ik zeg "hier heb je 100 SRD", Ik haal … gram uit de zak en geef de rest aan de straatprostituee en zeg tegen haar "je kan gaan". Ik schenk verder geen aandacht aan wat de straatprostituee die avond tegen mij heeft gezegd, maar ik begrijp wel dat ik te ver ben gegaan met de cocaïne en nu echt moet stoppen. **Kort hierna hoor ik een stem in mijn hoofd die zegt "sta op, sta op**". Met een luide stem word ik op een vroege ochtend (4:30 uur) wakker geroepen. Als ik mijn ogen opendoe is er niemand. Voor de zekerheid ga ik toch maar niet meer slapen, omdat ik de stem duidelijk in mijn hoofd hoorde. Uit angst doe ik het licht aan en ga lezen in de bijbel die ik vind in het nachtkastje van mijn bed.
Kort na deze ervaring verhuis ik terug met de bijbel (die ik mee steel) naar het huis van mijn neef Malli, het huis waar ik voorheen woonde en voor vluchtte.
Voor mij heeft het ook weinig zin om op de onderste verdieping te blijven wonen omdat Malli nu praktisch elke dag bij mij is en daarom besluit ik maar om terug te gaan naar het huis van Malli, dit scheelt geld en frustratie.
Als ik terug ben in het huis van Malli spreek ik met Malli af dat we moeten gaan minderen met het gebruik van cocaïne. Malli geeft mij geen antwoord. Malli en ik moeten sowieso minderen, want we zijn in principe blut. Ik werk nog voor Saloon en Malli werkt soms voor zijn vader, maar dat houdt hij meestal niet lang vol. Malli heeft ouders die echt van hem houden want ondanks al zijn streken (hele slechte soms) blijven ze hem onderhouden. Het leven van Malli en van mij is echt bizar. Meestal als ik 's avonds van mijn werk kom koop ik met mijn tip een gram gekookte cocaïne en neem eten mee van Saloon. Malli wacht thuis braaf op zijn portie. Ik zelf vind het niet erg, ik heb hier vrede mee en bovendien kan ik teren op mijn avonturen en kan ik de rust gebruiken! Verder heb ik redelijk plezier in mijn werk en heb ik niet veel drugs nodig.

Op de dagen dat ik niet werk moet Malli in actie komen om voor het eten en de drugs te zorgen. Zo krijgt Malli mij op een dag zover om naar een plantage van zijn ouders te gaan. De plantage is in Para, 30 kilometer verwijderd van Paramaribo. Soms kan ikzelf niet geloven wat er gebeurt in mijn leven, niet zo kortgeleden gaf ik nog tips van 100 US dollars en nu moet ik lopen in de hete zon van Suriname om eten en drugs te scoren. Eerst moeten Malli en ik een bevriende buschauffeur vragen (ik vind het echt ongelofelijk wat hier gebeurt) om ons een paar km op weg te helpen richting de plantage. Op weg naar de bushalte rijdt een broer van Malli ons voorbij. Malli's broer kijkt Malli en mij niet eens aan, Ik heb het gevoel dat hij juist meer gas geeft. De broers en zussen van Malli hebben moeite met hem, ze zien Malli liever gaan dan komen. Ik zeg "jeetje" tegen Malli "jouw broer geeft ons niet eens een lift". Verder zeg ik tegen Malli "zijn wij niet belangrijk voor hem". Malli zegt tegen mij "laat die man, hij is een kleine jongen die denkt dat hij het gaat maken". Ik houd mijn mond verder dicht. Na de busrit moeten Malli en ik een flink eind lopen voor wij de volgende lift krijgen en dat is in de achterbak van een pick-up. Ik kan echt niet geloven wat ik allemaal doe voor de drugs. Als Malli en ik bij de afslag komen waar de plantage begint springen wij uit de pick-up en bedanken de chauffeur. Nu moeten we nog een 30 min lopen en dan zijn we er. Als Malli en ik bij de boerderij komen (een hoge neuten huisje met 1 hectare grond met fruitbomen), is er niemand. Malli zegt tegen mij "de beheerder (een neef van hem) is zeker de koeien naar de wei gaan brengen". Terwijl Malli dit zegt springt hij over de heg en de honden beginnen te blaffen. Malli commandeert de honden en die gaan rustig in de schaduw zitten. Ondertussen ben ik ook over de heg gesprongen en Malli zegt tegen mij "kijk wat er in de keuken is en begin wat te koken". Ik sterf zowat van de honger en niks kan mij op dit moment ook schelen. Ik laat mij dat geen twee keer zeggen en vlieg naar de keuken. Ik pak wat ik nodig heb en ik begin te koken.

Ik ben allergisch voor fruit, het komt mijn strot niet binnen, dus ik heb niks aan die fruitbomen met hun fruit. Ik moet echt vlees en rijst eten. Malli is ondertussen naar boven (huis bestaat uit twee verdiepingen), en op een gegeven moment komt hij naar beneden stormen en zegt tegen mij “we gaan”. Ik zeg “pardon, wat gebeurt er met je”. Malli en ik raken in een discussie. Ik zeg tegen Malli “hoe moet het met de potten op het vuur”, Malli loopt naar de potten toe en maakt ze uit en zegt tegen mij “ben je nu klaar om te gaan?”. Ik zeg “nee, zolang jij mij niet vertelt waarom je opeens zo'n haast hebt ga ik nergens en bovendien heb ik honger en ik moet eten”. Hierop laat Malli mij zien wat hij boven aan het doen was. Malli heeft al het geld plus de juwelen die hij kon vinden gestolen en wil er dus nu met de buit vandoor gaan. Ik zeg tegen Malli “waarom heb je dat niet direct tegen mij gezegd”. Malli zegt “je zou zeuren”. Net als ik achter Malli aan wil gaan om de heg over te springen is het te laat. Door mijn getreuzel zien we in de verte de beheerder terugkomen met de koeien. Voor hij Malli goed kan zien springt die de heg weer over en rent naar binnen. Malli gaat weer naar boven en ik hervat het koken. Als de beheerder binnen is (de neef van mijn verre neef) begroeten ze elkaar. Malli’s neef is argwanend en rent direct naar boven. Ik houd mijn adem in, als dit maar goed gaat. Gelukkig komt Malli’s neef met een smile terug naar beneden en zegt nu pas tegen Malli en mij “fawaka?”. Ik word voorgesteld en Malli vertelt hem hoe we bij hem terecht zijn gekomen.
Na het eten zegt Malli tegen zijn neef “hé grote neef wij gaan wat fruit meenemen naar de stad”, wijzende op mij. Verder pratend zegt Malli tegen zijn neef “Denny’s moeder houdt van watermeloenen” (watermeloenen groeien alleen in het seizoen en zijn best duur). Daar dat de plantage van Malli’s vader is kan grote neef niks zeggen. Malli zoekt wat grote jute zakken en begint allerlei soorten fruit in de zakken te doen. Ook een stuk of drie watermeloenen gaan mee.

Ik zit zo op een afstandje naar hem te kijken en vraag mij af of Malli's bovenkamer wel goed werkt (en die van mij), want hoe in (godsnaam) wil hij al deze zware zakken zonder vervoer naar de stad krijgen.
Als Malli klaar is, gaan we op pad richting huis. Ik merk op (was mij nog niet opgevallen) dat neef Malli best sterk is. Malli neemt twee zakken voor zijn rekening, klaagt niet en begint te lopen. Ik sukkel achter hem aan en denk "shit, ik lijk net zwarte piet man". Dan ineens vanuit het niks begint het keihard te onweren en bliksemen met harde regendruppen, net of de wereld vergaat zo hard regent het in mijn oren. Ik heb, sinds ik in Suriname ben, dit nog nooit meegemaakt. Ik zeg in mijzelf "wat nu?". Maar als een soort toverslag wijst Malli naar een hokje langs de weg, die vanuit mijn optie echt zomaar uit het niks tevoorschijn komt. Malli en ik rennen er naartoe, en mijn eerste vraag aan Malli is "wat heb jij gehouden van die buit?". Malli wil ontkennen maar ik zeg "flik me dat niet". Malli haalt 2 gouden kettinkjes en een ring en wat papiergeld uit zijn zak. Ik zeg verder niks tegen hem. In Suriname is het echt zo, na regen komt zonneschijn. Twintig minuten later lijkt het net of er geen drup is gevallen uit de hemel. Malli en ik vinden dit keer snel een lift terug naar de stad.
De watermeloenen waarvan ik met mijn naïeve kop dacht dat die voor mijn stiefmoeder waren die heeft ze nooit gehad, want Malli's eerste stop is bij een coke-dealer. Malli ruilt de drie zakken fruit voor … gram en voor ….geld. Dan halen Malli en ik Chinees eten en verdwijnen in het huis. Het huis van Malli is een echte vesting. De deuren en ramen hebben tralies en alles gaat op slot als Malli en ik thuis cocaïne roken, echt bizar.

De nieuwe huurder

Na dit avontuur moet ik lachen en huilen tegelijk en vraag mijzelf af “wat is dit voor leven?”.
Het leven met Malli is niet makkelijk maar wapent je wel tegen de wereld. Bv, Malli heeft heel wat streken en de meeste mensen zouden als een gek wegrennen, maar ik daarentegen vind die dingen van Malli wel komisch en daarnaast heb ik in mijn hoofd “het is zijn leven, hij doet wat hij wil, als hij mij maar met rust laat”, en dat doet Malli ook. Niet veel mensen hebben dat geluk met hem. Als je bij Malli wil wonen (wat velen willen en ook proberen, wegens het grote huis dat hij heeft) steelt hij van je, hij beledigt je. Ja mensen hebben echt te verduren. Met mij maakt hij dat soort grapjes niet. Hij haalt wel kleine streken met mij uit, zoals wanneer hij heel laat thuiskomt met een taxi. Dan roept hij mij naar buiten en zelf rent hij dan naar zijn kamer en doet de deur op slot. Ik kan dan verder met de taxi afhandelen. Ik lach hier meestal om, maar verder dan dat gaat hij niet met mij. Ook zijn in het huis van Malli van tijd tot tijd bv twee borden en twee glazen, dus dingen voor twee mensen (Malli en ik); de rest verkoopt hij. Zo kan het soms zijn als je thuiskomt dat je een kleine vrachtwagen voor de deur treft die het tapijt of zo meeneemt. Suriname is een derdewereldland, mensen nemen alles mee, niks wordt weggegooid. Malli weet dat en verkoopt en ruilt alles in voor drugs. Ik laat hem zijn gang gaan, het zijn tenslotte zijn spullen (die zijn ouders wel elke keer opnieuw voor hem aanschaffen). Ik bemoei mij niet met dat soort zaken. Uit mijn kamer neemt Malli niks. Andere mensen die daar komen hebben dat geluk niet met hem, waarom ik wel? Ik denkt dat Malli rekening houdt met die oude Denny, want die pakt je altijd terug.

Op een dag heeft Malli weer een briljant idee, hij gaat blikken verzamelen en recyclen. Zo brengt hij alle blikken die hij vindt (vooral uit z'n pa's discotheek en Saloon waar ik werk) mee naar huis. Voor je het weet heeft hij een berg met blikken. Als hij niks te doen heeft pakt hij een hamer en slaat de blikken klein. Ik moet lachen en vraag aan Malli "wat doe je?". Malli zegt "zo bespaar ik ruimte". Op een dag vraagt Malli's vader aan Malli of ik wil meehelpen met de discotheek. Ik zeg "is oké". Het werk bestaat uit het opruimen van de troep na het feest. Wanneer Malli en ik aan de slag gaan vinden we 100 SRD op de grond en Malli zegt tegen mij "we gaan". Ik sputter tegen en zeg "en het werk dan?". Maar al gauw houd ik mijn mond, want ik weet dat praten tegen Malli geen zin heeft. Malli en ik springen in de pick-up van z'n pa want die krijgt Malli altijd om rotklussen te doen voor zijn pa. Malli en ik rijden rechtstreeks naar een coke-dealer, kopen onze gekookte cocaïne en gaan teug naar huis. Het is 10 uur in de ochtend en Malli en ik eten, roken en gaan slapen. Tegen 11.00 uur hoor ik iemand op de straat Malli's naam schreeuwen. Zo gaat dat in Suriname, men schreeuwt vanaf de straat "hallo, is er iemand?". Het geschreeuw op straat wordt luider, maar Malli doet of hij het niet hoort. Ik denk bij mijzelf "jullie bekijken het maar", maar een uur later hoor ik weer dat iemand Malli roept. Dit keer zijn er twee mannen op straat die Malli roepen, maar weer doet Malli of hij niks hoort. Nog geen half uur later horen Malli en ik een hele boze stem die schreeuwt "hé klootzak waar ben je, doe open". Het is Malli's vader, dit keer zelf. Hij is witheet van woede en hij schreeuwt "hoe hebben jullie die tent zo vies achtergelaten". Ik word een beetje woelig van de situatie en ga naar Malli's kamer en zeg tegen Malli "het is wel je vader, respons op hem zodat de rust weer keert".
Malli zegt tegen mij "hé laat me" en loopt dan naar het raam toe, doet het raam op een kier open, gooit de pick-up sleutel naar beneden, rent dan met een sprint naar zijn kamer en neemt een duik in zijn bed.

Ik kijk naar hem en moet hartelijk lachen, terwijl Malli's vader buiten scheldt van "zet je poten nooit meer in de club" en nog meer van dit soort dingen. Hieruit merk ik dat Malli echt schijt heeft aan alles en iedereen. Zo heeft Malli wel duizend van deze fratsen uitgehaald. Ik heb er geen moeite mee. Suriname biedt geen afleiding of alternatief, het is altijd hetzelfde. Stel je ziet bijvoorbeeld een leuke meid in de stad en je wil haar graag een keer ontmoeten, dan is het een kwestie om af te wachten want er is maar één stad, ze moet vroeg of laat weer eens inkopen komen doen. Suriname is niks meer dan een groot dorp, misschien zelfs een communie; alles gaat er heel langzaam aan toe en de meeste van onze ouderen willen het ook zo houden.
We zijn weer een paar weken verder en op een dag staat er een oom van mij voor de deur. Mijn oom vraagt aan mij of ik hem kan helpen. Ik vraag aan mijn oom waarmee ik hem kan helpen. Mijn oom vraagt of ik een kamer kan huren aan een vriend van hem. Ik zeg tegen mijn oom dat ik daar niet over ga, voor dit soort zaken moet hij bij Malli zijn. Malli wordt erbij gehaald en er wordt afgesproken dat oom z'n vriend kan komen. Ik weet wel wat Malli denkt, Malli denkt "dit komt goed uit want hij en ik zijn blut en deze koe die slachten wij helemaal". Ja soms kunnen wij elkaars gedachten lezen.
Ik werk nog steeds voor Saloon en heb ondertussen een fiets gekocht bij een Nederlandse kennis van mij die met vakantie naar Suriname is gekomen. Zo ben ik sneller op mijn werk. Dezelfde dag komt de vriend van mijn oom die Leo heet bij ons wonen. Leo is van goede huizen.
Zover Malli en ik weten is hij zijn baan kwijt als manager van hotel Torarica. Leo heeft stijl, dat kan je zien. Mijn oom is er ook en ik vraag mijn oom "oké wat is de catch?". Mijn oom zegt "hij past bij jullie, hij is een (zwaar) coke-gebruiker".

Ik zeg “o dank je wel oom als je mij dit eerder had gezegd dan had ik dit niet gedaan, want je kent Malli niet dit gaat niet goed”. Als mijn oom weg is, vraagt Leo direct aan Malli waar hij coke kan halen. Malli zegt “als je geld hebt ga ik het halen”. Er wordt een goede partij gekookte cocaïne gehaald en we verdwijnen met z’n drieën in het huis. Malli en ik leggen Leo de spelregels uit. Dit gaat zo een week of twee met één verschil, de vrede in het huis is verstoord en Malli heeft een slechte gewoonte ontwikkeld; omdat ik moet werken en er niet bij ben wanneer de heren roken, pakt Malli nu steeds mijn fiets als ik onder de douche sta of als ik mij aan het klaarmaken ben om naar het werk te gaan, met gevolg dat ik moet rennen naar mijn werk en shit Suriname is heet. Een avond confronteer ik de beide heren met wat ze aan het doen zijn. Ik zeg “ik moet werken en jullie feesten de hele dag en als dat nog niet genoeg is nemen jullie mijn fiets ook, waarom?”. Malli zegt nuchter “als je met je fiets naar het werk gaat staat die fiets daar niks te doen, wij kunnen het beter gebruiken”. Ik schreeuw “voor wat, om dope te kopen idioten, jullie zijn beide rijkeluiskinderen waar zijn jullie mee bezig ahhhhhhh”. Malli en Leo kijken mij aan en lachen en zeggen “we hebben wat voor je bewaard”.
Het is de volgende dag 12:00 uur in de middag en ik moet om 15:00 uur op mijn werk zijn. Ik rook mee en ga daarna douchen en ja hoor als ik uit de douche ben gekomen zijn beide heren verdwenen (hahaha). Ah ik ben woedend en denk “dit moet stoppen”. Ik loop naar de keuken, pak alle voorraad wat er is (alle etenswaar, drinken, kruiden en etc.) en gooi ze weg.
Maar voor ik dat doe kook ik een pot met bruine bonen en flikker er een kilo zout in en verdwijn dan naar mijn werk en kom natuurlijk weer te laat. In de avond komen Leo en Malli poeslief op bezoek bij mij op mijn werk. Malli zegt “ik heb je fiets voor je gebracht”. Ik zeg “dank je wel”, en Malli, Leo en ik barsten in lachen uit. We lachen zo hard dat één van de bazen komt kijken wat er gebeurt.

Als mijn baas ziet dat het Malli is krijgen ze een Parbo van de zaak, met de afspraak dat ze het rustig aandoen. Ik weet niet meer precies wanneer de huurder is vertrokken, want er was een tijd dat Malli en Leo hard gingen met de drugs, en op een gegeven moment had Leo al zijn waardevolle spullen verkocht en wat over was dat heeft Malli van hem gepikt. Leo had gehoopt dat Malli en ik hem zouden onderhouden en sponsoren, maar toen hij alles kwijt was zag hij het echte karakter van Malli. Malli en Leo kregen vaker ruzie en Malli begon Leo te kleineren en op een dag was Leo verdwenen.

Ik stop in één keer met gebruiken

Ondertussen begin ik ook genoeg te krijgen van het werk. De vier eigenaren krijgen vaker ruzie onderling. Het zijn twee echtparen en het eerste echtpaar vindt dat de regels in Saloon strenger moeten, maar ze weten niet hoe; het tweede echtpaar heeft veel horeca-ervaring maar is waarschijnlijk afhankelijk van het eerste echtpaar, Saloon staat op hun erf. Het eerste (onervaren) echtpaar wil dat er een bedrijfsleider bij komt, het tweede echtpaar vindt dat onzin. Afijn, er wordt een bedrijfsleider bij gehaald en deze heeft helemaal geen verstand van de horeca. Hij houdt het ook geen week vol, hij wordt weggepest door het personeel. Nu wordt er onder het personeel een bedrijfsleider gezocht. Ik word ook gevraagd maar ik zeg “ik werk hier pas, zoek iemand die hier langer werkt”. De nieuwe bedrijfsleider wordt één van de meisjes en nu is de chaos compleet in Saloon omdat de rest het hier niet mee eens is. Het horecakoppel (de tweede) heeft er genoeg van en ik ook (ik ben ook aangenomen door het horecakoppel).
Horeca in Suriname: De Surinaamse horeca is niet gastvrij maar dit komt waarschijnlijk doordat de Surinaamse gasten dat ook niet zijn. Gasten in Suriname vinden het fijn als de bediening grof met ze praat, gasten zelf praten sowieso grof en maken van die afgezaagde opmerkingen. Bv, als jij lief een bestelling plaatst zal je waarschijnlijk lang wachten op bediening. Het gaat meer van “hé waar blijft mijn drankje, schiet op”. Van fooi hebben de meeste Surinamers gasten niet gehoord.
Maar goed het eerste (onervaren) koppel komt met nog meer regels waar het personeel zich aan moet houden. Ik heb er nu echt genoeg van en bedenk hoe ik weg kan gaan.

Daar hoef ik gelukkig niet te lang op te wachten want ik word op het matje groepen omdat ik te veel weggeef. Ik vraag aan het tweede echtpaar “hoe gaan we dit oplossen?” Ik krijg een soort straf dat alles wat ik te veel weggeef ik uit mijn eigen zak moet betalen. Ik grijp deze gelegenheid om de Saloon te bedanken. Maar nu zonder werk en bij een neef die de hele dag alleen maar aan gebruiken denkt, realiseer ik mij dat dit niet goed kan aflopen. Daarom besluit ik dat het nu echt tijd is om te stoppen met de drugs.
De dag dat ik werkelijk stop met de drugs is er niets aan de hand. Geen ontwenningsverschijnsel, geen desoriëntatie, geen geheugenverlies, geen hallucinaties, geen psychoses, helemaal niets. Eigenaardige en vreemde gebeurtenissen beginnen een paar dagen later als ik op een feest wordt uitgenodigd door een neef van Malli die net uit Nederland is. De eigenaardige en vreemde gebeurtenissen beginnen vrijwel direct als ik met mijn fiets naar het feest toe fiets. Halverwege gaat mijn fiets stuk, maar zodanig dat de fiets niet meer te repareren is. Ik ga daarom lopen met de kapotte fiets naar het feest. Als ik mijn verhaal vertel over de fiets aan Malli’s neef die net uit Nederland is, stelt die voor om daar te blijven slapen; Malli is ook daar en die zou ook blijven slapen. Het feest is in volle gang als Malli naast mij komt staan en in mijn oor fluistert “Denny eet genoeg”. Ik weet niet waarom Malli dat zegt. Later als het feest is afgelopen, blijven de meeste gasten slapen in de woonkamer. Ik krijg een kamer voor mijzelf. Ik weet de juiste tijd niet wanneer ik naar mijn kamer ga om te slapen, maar één ding weet ik nog zeker: Iedereen in het huis, op de vriendin van Malli’s neef na, wordt dezelfde tijd wakker met een enorm hongerig en zweverig gevoel. Het hongergevoel is zo erg dat er eten moet worden gehaald.

Het gevoel dat ik had was net of er iemand mijn bloed had opgezogen.
Ik weet tot de dag van vandaag ook nu niet meer hoe ik thuis ben gekomen. Het enige wat ik mij kan herinneren is dat er

naast het huis van Malli's neef een verpleegster woonde in een groot hout griezelig huis dat niet af geschilderd was, het huis was bouwvallig. Ik kreeg rare gedachten over dat huis en dacht dat de verpleegster een Azimma (bloedzuiger) was. In mijn jongere jaren was eens een kennis van mijn moeder een tijdje komen inwonen, omdat die beweerde dat ze in Amsterdam-Zuidoost waar ze een kamer huurde van een verpleegster was aangevallen en gebeten door een Azimma. Ik heb mij door dit verhaal toch altijd afgevraagd of zulke mensen echt bestaan.
Na dit feest gaat alles (de eigenaardige en vreemde gebeurtenissen) in snel tempo. In mijn gedachten begint de bijbel tot leven te komen. Als ik bijvoorbeeld in de bijbel over kleine zwarte beestjes lees, zie ik ze een paar seconden daarna. Ik begin ook alles te vergelijken met de bijbel. Op een dag zie ik een adelaar op de schutting en vertel dat aan Malli. Malli antwoordt mij dat "die adelaar betekent dat je teruggaat naar Nederland". Malli was ook niet de enige die dat vertelde aan mij, ik had het idee dat zeker de helft van de Surinaamse bevolking wist dat ik terug naar Nederland zou gaan. Terwijl in het begin toen ik naar Suriname kwam niemand hierover sprak, het was zelfs zo dat de meeste mensen in Suriname niet eens geloofden dat ik in Nederland woonde. Ik ging mij meer verdiepen in de bijbel en gebruikte ook op dat moment geen drugs meer maar ik was wel behoorlijk aan het stressen, omdat ik ook geen afleiding meer had; geen werk, weinig inkomen en verder kon ik niet op Malli bouwen omdat die alleen dacht aan meer gebruiken. Verder at ik ook niet goed.

Op een gegeven moment had ik al een paar dagen vrijwel niks gegeten en kon ook niet meer de slaap vatten. Die dag was Malli gaan werken voor zijn vader en ik was alleen thuis. Ik had die dag de bijbel uitgelezen en het was ook deze zelfde dag dat ik echt met mijzelf werd geconfronteerd. Vanaf nu weet ik dus niet of dit alles wat er nu met mij gebeurt zich alleen in mijn hoofd heeft afgepeeld of dat ik aan het hallucineren was of dat het afkicken, de cold turky, zijn tol eist. Het begint in ieder geval met het veldje dat naast het huis is waar ik uit mijn raam op uitkijk. Wat ik zie is dat balen van stro in brand staan en ze vliegen van links naar rechts op het veldje. In het begin geef ik hier niet veel aandacht aan, omdat ik denk dat de buren onkruid aan het verbranden zijn, en dit is heel normaal in Suriname. Maar wat later op die dag (vooravond) gaat ook de tv stuk en ik ga daarom maar naar de radio luisteren. Het rare hiervan is dat elk nummer dat ik in mijn hoofd heb ook op datzelfde moment wordt afgedraaid op de radio. Ik begin serieus aan mijn verstand te twijfelen maar omdat ik de slaap niet meer kan vatten blijf ik de hele nacht op. Om de tijd de dooien begin ik te dansen in mijn kamer en dat doe ik tot de volgende dag non-stop tot de zon weer opkomt. Dit is ook de eerste keer in mijn leven dat ik de zon zie opkomen. Als Malli thuiskomt is het 8:00 uur in de ochtend. Malli en ik gaan wat eten en dan weer naar bed, maar ik kan nog steeds niet in slaap komen en het wordt weer avond. Ineens uit het niets zie ik de eerste verschijning, het is de schaduw van een kruis aan het plafond van mijn kamer. De volgende avond zijn het twee kruizen aan het plafond en zo komt er elke avond een kruis bij. Van angst kan ik nu helemaal niet meer slapen. Malli slaapt al een paar dagen in de woonkamer en omdat ik zo paranoïde aan het worden ben, verhuis ik mijn matras ook naar de woonkamer.
Eenmaal in de woonkamer heb ik nu het gevoel dat Malli z'n ziel door de woonkamer dwaalt.

Ik krijg een paniekaanval en probeer Malli wakker te maken, maar Malli is maar voor een paar minuten wakker en valt dan weer in een diepe slaap. De volgende ochtend kan ik niet opstaan en na een paar keer naar Malli te hebben geroepen wordt die eindelijk wakker. Ik zeg tegen Malli dat ik niet kan opstaan, maar Malli antwoordt “Denny er is niets met je aan de hand”. Dit antwoord maakt mij nog meer paranoia, omdat ik echt het gevoel heb dat ik niet kan opstaan. Het is net alsof iemand mij terugduwt als ik het probeer. Ik maak Malli weer wakker en zeg tegen Malli “ik meen het, ik voel mij niet goed”. Malli antwoordt mij geïrriteerd en zegt tegen me “je moet wat eten”. Malli staat op een gegeven moment op en gaat naar beneden en maakt wat soep, maar ik kan nog steeds niet opstaan dus blijf ik boven liggen. Als Malli wat soep heeft gegeten komt hij weer naar boven, gaat weer liggen en is in een paar minuten weer in een diepe slaap gevallen. Ik begin ondertussen een gevecht met mijzelf om hoe dan ook het huis uit te komen. Uiteindelijk lukt het mij kruipend en half vallend van de trap naar beneden te komen.
Het is 10:00 uur in de ochtend als ik naar de buren strompel om hulp te vragen. De buren bellen mijn vader op, en een half uur later komen mijn vader en mijn stiefmoeder en die brengen mij naar het ziekenhuis.
Voor mijn vader is het iets wat ik zelf heb opgezocht en van mijn vader moet ik het ook maar zelf oplossen. Mijn vader heeft geen empathie. Voor mij is hij altijd al een nare man geweest waar ik niets aan heb. Verder dacht mijn vader dat ik nog aan de drugs zat, maar dit was duidelijk niet het geval. Als ik in het ziekenhuis ben zijn mijn waanbeelden niet verdwenen. Ik zie mensen naar binnen komen maar niet meer naar buiten komen.
Ook lijkt het erop dat al die mensen die ik zie binnenkomen hetzelfde hebben meegemaakt als ik. Als ik aan de beurt ben word ik geholpen door een vrouwelijke arts. Zij vraagt aan mij wat er aan de hand is en ik geef haar mijn verhaal.

De vrouwelijke arts is verbaasd dat ik uit mijzelf ben gestopt met mix blaka jonko roken, maar ze heeft mij nooit verteld wat er aan de hand was met mij. De vrouwelijke arts geef mij een recept mee en die tabletten moet ik innemen als ik paniekaanvallen krijg. Na stad en land te hebben afgereden om de tabletten te vinden, zet mijn vader mij en mijn stiefmoeder bij hun huis af. Hij zelf gaat weer naar zijn werk. Mijn stiefmoeder heeft die dag vrij genomen.
Ik ga direct naar bed (hier had ik ook nog mijn eigen kamer), en word pas weer wakker wanneer mijn stiefmoeder klaar is met koken. Ik eet niet zoveel omdat mijn stiefmoeder rundvlees had klaargemaakt; ik zie dat door de waanbeelden die ik heb als een soort van verraad. Mijn vader was ondertussen ook thuisgekomen en gaf mij het gevoel dat ik niet welkom ben en daarom ben ik direct uit zijn huis vertrokken, niet wetend waar ik naartoe moet gaan.

Cold Turkey

Ik ging nadenken waar ik naartoe kon gaan. In het verleden toen ik nog in Saloon werkte had ik een Nederlands koppel leren kennen die naar Suriname was gekomen om een hotel te beginnen. Ik ben naar het hotel van het Nederlandse koppel gegaan, vertel ze mijn verhaal en dat ik absoluut niet terug wil gaan naar mijn vaders huis of naar het huis van Malli. Het blanke Nederlandse koppel zegt dat ik welkom bij ze ben en ik kan in het hotel blijven tot ik een oplossing heb gevonden voor mijn problemen. Verder werd ik afgeschermd van buiten door het Nederlandse koppel. Op dit moment wist niemand waar ik was en ik zelf nam ook geen contact op met iemand die ik kende. Langzaam begin ik weer te herstellen en te leven, maar de spookgedachten lieten mij niet met rust. Nu zag ik geen kruizen aan het plafond, maar uit mijn ooghoeken kwam een soort van bliksem/elektrische straal. Tijdens mijn verblijf bij het (blanke) Nederlandse koppel die zo vriendelijk was om mij op te vangen, bel ik mijn moeder op in Nederland. Ik leg mijn moeder de situatie uit waar ik in terecht ben gekomen en dat ik terug wil komen naar Nederland. Na een paar dagen stuurt mijn moeder een ticket en wat geld voor mij om terug te keren naar Nederland, en vanaf dat moment gaat alles vrij snel. Ik geef een afscheidsfeestje en word door de man van het Nederlandse koppel naar het vliegveld van Suriname (Johan Adolf Pengel) gebracht. Verder dan het Nederlandse koppel en hun personeel wist ook niemand in Suriname, dus ook niet Malli, mijn vader, broers, etc., dat ik terug naar Nederland ging. Ik vlieg via Frankrijk naar Nederland en dat betekent een paar keer overstappen.

Eerst met het vliegtuig van Suriname naar Frans-Guyana, dan met het vliegtuig van Frans-Guyana naar Parijs en van Parijs met de bus naar het treinstation van Parijs en vanaf het station met de trein naar Amsterdam. In Frans-Guyana gaat het al mis voor mij. Het vliegtuig dat vanaf Frans-Guyana naar Parijs moet vliegen heeft 6 uren vertraging, maar ik heb geluk, ik kan meerijden met een koppel dat een auto heeft gehuurd en naar de hoofdstad van Frans-Guyana (Cayenne) gaat om de tijd te doden. Als het koppel en ik in Cayenne aankomen, gaan we uit elkaar en het koppel zal mij weer oppikken als we terug naar de luchthaven gaan. Ik ga in mijn ééntje verder en in de stad ga ik eerst wat eten. Na het eten loop ik richting het strand waar ik een hotel/restaurant/bar binnenga om de tijd de doden. Als ik binnen ben kom ik in gesprek met de eigenares van het hotel. De eigenares van het hotel heeft een zoon wonen in Nederland en als het tijd is dat ik terug moet naar de luchthaven geeft ze mij een brief mee voor haar zoon (dit geeft mij meer zelfvertrouwen). Ik ga naar de afgesproken plek waar het koppel mij zou oppikken en samen gaan we terug naar de luchthaven. Terug op de luchthaven zie ik het koppel niet meer als ik ga inchecken. Als ik in het vliegtuig zit dat naar Parijs gaat krijg ik weer last van paniekaanvallen. Het gevoel dat ik nu had is dat ik niet met bepaalde kleuren in contact mag komen. Zo was roze een dodelijke kleur voor mij als ik daarmee in aanraking zou komen. Het toeval wil dat ik in het vliegtuig kom te zitten naast een moeder met een baby. Op een gegeven moment begint de baby onafgebroken te huilen. Ik zie dat de deken van de baby roze is en zeg met mijn paranoia gevoel tegen de moeder om die deken van de baby weg te halen, wat de moeder ook doet en de baby wordt stil.

Aangekomen op de luchthaven van Parijs Charles-de-Gaulle word ik aangehouden door mijn vreemde gedrag of mijn uiterlijk of misschien dachten ze dat ik een drugssmokkelaar was. Ik was toen mager en had een vies baardje en lang rasta haar.

Maar wat de reden ook mag zijn, de gevolgen zijn voor mij niet prettig. Door de aanhouding en doordat het vliegtuig ook al een lange vertraging had mis ik nu de bus die aansluiting heeft om mij naar het treinstation te brengen. Door de aanhouding ben ik uit mijn evenwicht gebracht en krijg ik een paniekaanval. Als de douane mij weer laat gaan weet ik even niet wat ik moet doen en besluit daarom een taxi te nemen naar het treinstation. De taxichauffeur besteelt mij door een langere route te rijden en nu heb ik te weinig geld voor de trein naar Amsterdam. Ik weet mij geen raad met zo'n situatie, dit is mij nog nooit overkomen. Als de trein vertrekt zonder mij, ben ik gedwongen om in Parijs te blijven. Ik ga eerst naar het politiebureau op het treinstation maar die kunnen mij niet helpen. Dan ga ik buiten het treinstation op zoek naar een pandhuis of zoiets waar ik mijn horloge kan verkopen. Ik vraag het aan iemand op straat, maar die begrijpt mij verkeerd en die brengt mij naar een dure horlogezaak, omdat die persoon dacht dat ik een nieuw horloge wou kopen. Op een gegeven moment weet ik niet waar ik naartoe moet gaan omdat ik ook weinig geld bij mij heb. Uiteindelijk als ik uitgeput ben loop ik zonder na te denken een hotel binnen. Ik vertel mijn verhaal met handen en voeten en vraag of ik mijn moeder mag bellen. Ik vertel mijn moeder het verhaal en die probeert geld over te maken naar het hotel maar dat lukt niet. De hoteleigenaar zegt tegen mij dat ik vandaag in het hotel mag slapen, maar ik moet morgenochtend vroeg vertrekken. Ik ben blij met het aanbod want ik zou niet weten waar ik anders de nacht zou moeten doorbrengen. Ik ga naar mijn hotelkamer, ga liggen, val direct in een diepe slaap en krijg een enge droom.
In de droom wordt mijn bloed uit mijn lichaam gezogen en op het moment dat al mijn bloed opgezogen is en ik denk dat ik ga sterven, wordt er hard gebonsd op mijn kamerdeur. Ik had het gevoel dat ik net op tijd werd gered. Het was een kamermeisje die mij was komen roepen omdat mijn moeder aan de telefoon was. Mijn moeder zegt dat ze zelf naar Parijs komt omdat ze het geld niet kan overmaken.

Mijn moeder en ik spreken af op het treinstation Gare du Nord. De volgende ochtend vroeg bedank ik de hoteleigenaar en zijn personeel en ga op weg naar het treinstation Gare du Nord om mijn moeder te ontmoeten. Het treinstation is niet ver van het hotel en dus ben ik er heel vroeg. Het vervelende is dat ik met niemand kan praten of iets kan vragen. Verder zijn er ook geen borden die aanwijzing geven wanneer de trein van Amsterdam er aankomt. Ik krijg door de hele situatie een behoorlijke paniekaanval en begin te schelden en te vloeken in mijn hoofd. Ik begin zomaar rond te lopen, eerst richting het metrostation en dan steeds dieper naar beneden. Op een gegeven moment ben ik onder het treinstation en hier zie ik honden met drie poten en heel wat gehandicapte mensen. Mijn paniekaanval wordt heftiger en daarom besluit ik snel terug te lopen naar boven. Eenmaal weer boven ga ik direct het treinstation uit. Als ik een tijdje buiten heb gelopen in de frisse lucht en tussen de mensen ga ik het treinstation weer in. Ik stop ook met schelden in mijn hoofd. En ineens pats boem daar hoor ik door de speaker van het treinstation de informatie dat de trein uit Amsterdam om zo'n tijd eraan komt. De informatie was nog wel in het Nederlands. Ik weet nu dat de trein eraan komt maar ik moet nog uitvogelen welk spoor. Als het tijd is dat de trein van Amsterdam moet aankomen weet ik nog steeds niet welk spoor en weer begin ik te schelden en te vloeken in mijn hoofd en krijg ik paniekaanvallen. Gelukkig ziet mijn moeder mij als eerste. Nadat moeder en ik elkaar hebben begroet, zegt mijn moeder dat ze het treinkaartje gaat kopen en dat ik moet wachten. Als mijn moeder naar de balie loopt om de treinkaart te kopen gaan mijn gedachten van goed naar kwaad. Op een gegeven moment zie ik ook boven op het perron duivels lopen (mannen met muziekboxen en hoorns op hun hoofd) en voor mij nonnen.

Het treinkaartje kopen ging ook niet, de mensen bij de balie wilden geen treinkaart aan mijn moeder verkopen. Tot vandaag weet ik de reden niet, waarom die mensen geen kaart aan mijn moeder wilden verkopen. Mijn moeder zelf heeft het er ook nooit meer over gehad. Op dat moment werd ik behoorlijk paranoia want de trein stond ook op het punt om te vertrekken. Op dat moment besluit mijn moeder om zonder treinkaart toch maar in de trein te stappen. Mijn moeder zegt tegen mij "we kopen de kaart wel in de trein". Een paar stations verder heeft ze dat ook gedaan bij de conducteur.
Terug in Nederland ga ik bij mijn moeder wonen omdat de paniekaanvallen enorme vormen aannemen. Ik ga letterlijk door hel, maar kan niemand vertrouwen met mijn paranoia en paniek/verschijningen aanvallen (bang dat ze mij voor gek verklaren). Door de aanvallen ben ik de grip op de realiteit kwijt en blijf 6 maanden in het donker op mijn kamer. In die 6 maanden verdwijnen mijn vreemde paranoia aanvallen en verschijningen niet, ze zijn veel heftiger en bovendien zijn er een paar bijgekomen. Zo kan ik geen tv kijken omdat ik denk dat de tv naar mij kijkt. Ook luister ik niet naar de radio. Verder wil ik niet onder lampen zitten. Eigenlijk wil ik met niks in contact komen dat met elektriciteit te maken heeft. Verder heb ik het gevoel dat de zon mijn energie opzuigt en daarom blijf ik uit de zon omdat elke keer als ik naar buiten ga, gaan de wolken uiteen en gaat de zon fel op mij schijnen.
Een andere nieuwe verschijning is dat ik geobsedeerd raak van kleuren en cijfers. De kleuren en cijfers vormen een andere taal voor mij zo is grijs de kleur van de duivel, blauw is de kleur van iemand die werkt voor de overheid met name de politie, etc. Bij de cijfers zie ik dat cijfer zes geen goed teken is. Bijvoorbeeld hoe meer zessen, hoe slechter de persoon.

Ik heb zo mijn eigen gedachten over de gang van zaken wat er met mij aan de hand is. Ik heb ergens een keuze in het leven gemaakt en zie nu in mijn hoofd de werkelijkheid heel anders. Aan de ene kant is dat heel beangstigend maar aan de andere kant ook heel beschermd.
Na de 6 maanden in het donker te hebben gewoond ga ik uiteindelijk weer de straat op om aan het normale leven te wennen. De eerste dag een klein rondje en de dagen erna steeds iets verder naar buiten. Na een paar maanden ga ik weer aan het werk. Ik werk hier en daar kort in de horeca en in 1999 open ik mijn eerste café samen met een vriend. Het café heet Later en kort na café Later open ik mijn tweede café eetcafé TiTa. Het probleem is dat ik vaak terugval in mijn oude manier van leven dus weer drinken, veel uitgaan, etc. Zo beland ik eind 2000 in een gelijksoortige situatie als in 1995. Als ik eind 2000 moet vergelijken met het jaar 1995 is dit een herhaling alleen zijn we vijf jaar verder en in Nederland.
Ik woon nu ook weer op de onderste verdieping bij een goede kennis en word hier ook weer met een luide stem wakker geroepen. “Sta op, Sta op”.

De Bijbel

De eerste citaten die ik uit de Bijbel overschreef om te oefenen:

Ik ben de Alpha en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste.

Zalig zijn zij, die zijne geboden doen, omdat hunne macht zij aan den boom des levens, en door de poorten mogen in gaan in de stad. Maar buiten zullen de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk, die de leugen liefheeft en doet.

Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen zijn niet oorbaar; alle dingen zijn mij geoorloofd maar alle dingen stichten niet.
Niemand zoeke, wat zijnszelf is; maar een tegelijk zoeke, wat des andere is.

Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen, want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad. Daarom zeg ik u: maak u geen zorgen over het eten en drinken dat u nodig heb om te leven, en over de kleren voor uw lichaam.

Zoo maakt het te gelde, en bindt het geld in uwe hand, en gaat naar de plaats die de Heere verkiezen zal.
En geeft dat geld voor alles, wat uwe ziel lust, voor runderen en voor schapen, en voor wijn, en voor sterken drank, en voor alles wat uwe ziel zal begeren zal. En eet aldaar voor het aanzicht des Heeren, en wees vrolijk, gij en uw huis.